

Розділ 1. Літня спека

На безкраїх просторах, десь між синім небом і чарівними шовковими полями відбувались події, про які я щиро та відверто розповім усім, хто цього побажає.

– Тарасе! Вимкни ту хрінь, бо я ж з найкращою подругою не кожного дня розмовляю, а ти наче спеціально газонокосарку завів, – чую крик мами з тераси й тяжко зітхаю.

Я лежу під яблунею, якомога далі від батьків та намагаюся читати коментарі у себе в Instagramі, бо ці сімейні виїзди на дачу для мене, як болячка в одному місці! Ні, сапати город мені не треба, бо в нас його немає. Є багато маминих троянд і гарний сад, де зараз солодко пахне медом і яблуками. Але ж увечері концерт Артюші Пивоварова і ми б з Алексом відірвались там по повній, а я сиджу у цій тюрмі, наче приречена!

– Ма! Можна я вже поїду? – таким чином намагаюсь захистити я батька і всі наші «перемовини» чує з пів Гореничів.

– Та що ж це за напасть? – зривається з місця мама й кидається з ноутбуком у дім, бо вона зараз на зв'язку зі своєю ліпшою подружкою, яка живе в Оттаві. Так, вони справді розмовляють не часто, але дуже довго.

– Все, таточку, продовжуй! – сміюсь я, та з протертим об підстилку яблуком збираюся залізти в гамак. Так значно краще тому, що він хитається й нагадує природний кондиціонер. Серпень в цьому році страшенно спекотний, а батьків кожного вихідного тягне з Києва на природу. Ну, і свою «природну радість» вони, відповідно, волочать за собою. А я ж не можу з ними двома сперечатись, бо знаходжусь в меншості голосів.

– Дякую, Сніжинко! Що навіть не відповіла? Я б тебе відпустив, але ж це буде вселенська катастрофа та розбірки на цілий тиждень. Трішки потерпи, донечко.

– Господи, швидше б закінчились ці вихідні! – страждаю я від життя, за яке хтось віддав би половину. Адже воно в мене, наче цукрова вата,

солодке й пухнасте.

Моя мама колишня піаністка, хоча колишніх не буває й тепер вона мучить тим страхіттям діточок, але слава Богу, робить це на виїздах. Бо якби уроки проходили вдома – то жителі під'їзду точно бажали б передушити всю нашу сімейку. Це я жартую! А мій тато має власну справу. В нього своя юридична агенція, з хорошою репутацією та купою зв'язків. Я сама теж не зовсім дурна й безнадійна тому, що навесні отримала диплом Міжнародної академії управління персоналом, ще й навчалася доволі добре. А тепер байдикую на утриманні батьків, бо вони вирішили, щоб дитина відпочила. Звісно без зв'язків я нікуди не поткнуся, але тато планує взимку забрати мене до себе на фірму, аби вдома не з'їхала з глузду від сірих буднів.

Наразі по двору все більше розповсюджується запашний аромат свіжоскошеної трави й він ще чарівніший, ніж запах яблук у саду. Була б я казковою принцесою, то миттю перенеслася б зараз кудись зі своїм Алексом у високі трави... Але на жаль не можу! Хто такий Алекс? Не важко здогадатись, що це мій хлопець. Ні, не наречений, хоч всі наші друзі вважають, наче між нами шалене кохання. А я поки не знаю: яке воно те шалене? Просто ми разом навчались у школі. Він сидів зі мною за однією партою кілька останніх років. На випускному ми разом танцювали, а потім цілувались, якраз, у високих травах. А трохи пізніше він став моїм першим чоловіком... Але про це іншим разом.

Тепер я бачу, що тато вимкнув свою гамірну «подружку» та з кимось радісно спілкується телефоном. А я гойдаюся у гамаку й здалеку милуюся ним. Кого з батьків я більше люблю? Дивне питання: вони ж батьки! Але, між нами, більше я люблю Тата...

– Доню! Давай, клич ту одержиму перемовинами жінку. До нас зараз підскочить Дорошенко й треба хоч щось приготувати. Все-таки величина будівництва номер один, а ще мій ліпший кореш...

Я весело зістрибую з гамака та біжу в дім, бо Георгій Олексійович Дорошенко то не тільки керівник найбільшої будівельної компанії в Києві та давніший друг мого батька, а й мій хрещений тато.

– Ма!!! Мамо! Кидай свою іграшку, до нас їде дядя Гоша, – спеціально кричу я так, наче ми знаходимось десь посеред поля або зовсім глухі.

– Що? От же лиходій! Таки покликав кума на чергову нараду у вихідний. Ірмочко, кохана моя, будемо зав'язувати. Піду годувати ненажерливих чоловіків. Ти набирай мене частіше і тримайся! Люблю тебе, па-па...

– Господи! Мамо, вас послухаєш – так можна й нехороше подумати. Як це жінка жінці говорить, що любить?

– Сніжко, дурненька ти в мене й мала зовсім. Це вислів такий щирий! І чому вас тільки в тих академіях навчають? Все, пішли готувати: нарізочка, помідорчики, шашлик, – невдоволено закивала головою мама. А я з радістю поїла б зараз шашлику! Тим більше, що тато вчора спеціально їздив за бараниною в улюблений магазин. А! Так він готувався, а ми жінки й не туди...

Тато вже рівненько виклав сухі вишневі дрова в мангалі та розпалити не встиг, бо до воріт під'їхав Джип хрещеного й він мені наказав:

– Вивантажуй це, доню, та сходи візьми мішок вугілля. Я там вчора у коморі залишив.

А сам натиснув пульт воріт та розкинув перед другом свої широкі обійми:

– Ну, ти вогонь, будівельнику! Який же молодець, що приїхав. А я тут зранку траву кошу. Чуєш: який аромат стоїть? Наче знав, що гарна аура потрібна...

Вони довго обіймались так, наче не бачились сто років, а з дому назустріч вже впливла наша мама:

– Вітаю, кумцю! Як життя, дорогий? І чого це ти без своєї половинки? Ой, вибач, я забула, що вона в Іспанії на відпочинку. А мене цей рабовласник так за все літо нікуди й не відпустив! Ревнивий дуже.

Тепер вона вже, мабуть, забула своє невдоволення приїздом Дорошенка й теж ніжно обіймалася з ним.

– Привіт, хрещений! Як я рада тебе бачити, бо в нас тут усі такі зайняті, що навіть поговорити ні з ким. А ще мене не пустили на концерт у Палац Спорту, прикинь? – вискочила я з вугіллям та відразу почала жалітись, обіймаючи дядю Гошу.

– Люди! А навіщо ви мою доцю ображаєте? Для чого вона тут вам знадобилась? Хай би собі ніжки в танцях побила! От я пам’ятаю кілька танцювальних майданчиків в Пущі... Ото була сила!

– Жоро, пішли ближче до столу. Там розкажеш про танцювальні майданчики дев’яностих. Жінко! А чого ще й досі стіл порожній? – скрикнув жартома тато та зачепив Дорошенка за плечі й повів на терасу. А я зникла в гущині саду, щоб не бачити й не чути розмов про хвороби та померлих родичів. Ще наберусь від них якоїсь зарази! А тут, валятись у природному кондиціонері, під вітерцем та в навушниках мені набагато затишніше.

Розділ 2. Дядя Гоша запрошує

Ввечері, коли ми їхали додому, мати зненацька запитала:

– Тарасику, а навіщо нашій принцесі ті будівельники здались?

– Ого! Здається, я про себе чогось не знаю, – відірвалася від айфона я та повернулася до цього світу.

– Ой, доню! Та це наш батько вирішив тебе на панщину віддати. Не всі ще, бачите, гроші на світі заробив. І дитину до роботи тягне, – якось розмито та загадково відповіла мама. Я перевела допитливий погляд на тата й він пояснив зрозуміліше:

– Дядя Гоша запрошує тебе до себе на роботу.

– Куди, на будівництво? Тату я ж не люблю сильних чоловіків з відбійниками у руках, – пожартувала я, але він доповнив:

– У нього офіс-менеджер пішла в декретну відпустку. Тому це ненадовго, десь на рік. Якщо забажаєш, звичайно. Ти ж була у хрещеного на роботі. Хіба не сподобалось? Познайомишся з трудовим ритмом, набудеш якогось досвіду спілкування з колективом, а там

дивись – ми тобі дочірню фірму відкриємо. Якщо якийсь будівельний принц раніше не візьме тебе заміж...

Так я й опинилась на двадцять четвертому поверсі в помічницях власного хрещеного та й почала вивчати «спілкування» і «колектив». Звичайно, дана посада не була вершиною моїх сподівань, але щоб спробувати хоч чимось зайнятись та задовольнити татові старання, а ще просто вибратись з дому – я погодилась.

Колектив нашої фірми складався переважно з жінок найрізноманітнішого віку, поглядів та вподобань. Відповідальні посади, звичайно, займали статечні дами, які весь час щось підраховували й доповідали моєму інтелігентному шефу. А більш шустрі та молоді дівчата намагались, під приводом невідкладних справ, злиняти в салон на корекцію манікюру або пробігтись по ближніх магазинах за обновками. Хлопці в нашому колективі теж були, але специфіка будівельних компаній – це велика мобільність поміж об'єктів. Тому в офісі, з чоловіків, частіше за всіх бував хіба що головний юрисконсульт Арнольд Борисович, та й він здебільшого, пропадав з паперами в місті.

Деякі цікаві дівчата відразу почали приходити знайомитись. Згодом вони зрозуміли, що я гарно одягаюсь, тому заглядали наче ненароком, та намагались запам'ятати або перемалювати мій стиль. Виглядало це трішки смішно, але ж я дівчинка вихована, тому допомагала їм. Частіше за всіх приходила така собі Мілка. Самотня жінка років тридцяти, з пишними формами. Правда, сама себе вона називала «гарною дівчинкою». От тільки була настільки неперевершеною пліткаркою, що мудріші жінки при ній міцно тримали язика за зубами.

Перші робочі тижні промайнули для мене рівномірно та гладко. Але сьогодні, здається, життя вирішило здивувати мене чимось новим. Ближче до обіду, коли шефа в офісі не було, до мене завітала доволі дивна жінка. Взагалі-то охорона внизу рідко пропускала до Дорошенка невідомо кого, але це замотане в теплу хустку літом створіння, якимось прорвалось.

– Це Ви тут головна? – без привітання, роздратовано спитала мене незнайомка.

Я ввічливо, як того вимагала моя пристойна зарплатня, посміхнулась відвідувачці й стандартно відповіла:

– Вітаю! Ні, головний у нас Дорошенко Георгій Олексійович. А я – його офіс-менеджер. Вибачте, а Ви з якого приводу цікавитесь?

– З приводу дурня Задорожного! Кілька днів не можу добитись до нього дзвінками. Він що собі думає: аліменти віддав та й усе? А оцю дитину я чим повинна годувати? – чомусь перечила сама собі жіночка. Хіба отримавши аліменти, немає чим погодувати малечу? А ще незрозуміло: чому вона вирішила все це розповісти мені?

– Ви сідайте, будь ласка. Перепрошую, я людина тут зовсім новенька. А хто такий Задорожний і чому Ви шукаєте його у приймальні пана Дорошенка?

Жінка невдоволено сіла на запропонований стілець й тільки тепер я побачила дівчинку, що ховалась у матері за спиною. Скоріше за все дитина чимось хворіла, бо вся була обмальована зеленкою. Я миттю відкрила кадрову базу та вже побачила особисту справу Задорожного Дениса Миколайовича, двадцяти семи років від народження, що згідно зі штатним розкладом, працював у нас інженером-архітектором. Мабуть, Таїсія Павлівна дуже поспішала при оформленні його файлу, бо фото співробітника там не було.

– Але ж Ви говорите, що аліменти він перерахував. Тоді які можуть бути претензії до нашого працівника? – повернулась я до розмови з відвідувачкою, а заодно вирішила захистити колегу, але краще б я цього не робила.

– Що? Та ви тут всі заодно! – зірвалась з місця жінка. – Де цей ваш Дорошенко? Я йому все розповім!

Вона кинулась до кабінету хрещеного та думала, що я буду з нею сперечатись. Але я спокійно сиділа на місці й привітно посміхалась малечі. Адже мене навчали управляти персоналом, а не божевільними. Нехай побігає трохи! Саме через відсутність спротиву – жінка раптом зупинилася біля дверей і здивовано спитала:

– Що, можна зайти?

– Звісно, будь ласка. Георгія Олексійовича в офісі немає і я навіть не знаю: коли він повернеться. Але Ви можете це перевірити, – відповіла їй недовірлива особа обережно зазирнула в кабінет шефа та повернулась до дівчинки.

– Тоді я хочу написати заяву...

– Знову перепрошую, заяву про що? – тепер точно не розуміла її.

– Моя мама на батька завжди писала у сільраді заяви і я напишу...

– А! Це, будь ласка, – ледве стримувала я сміх та подала жінці ручку й листок паперу. А сама сиділа в кріслі й намагалась уявити того Задорожного. Мене вже розбирала страшна цікавість: як виглядає наш співробітник, котрий додумався створити сім'ю з цією пані? Хлопців-інженерів я ще майже не знала, й по ходу знайомства з дамочкою захоплювалася сміливістю того, хто взявся за розум та здихався проживання з нею під одним дахом.

Наразі двері мого офісу широко відчинилися й на порозі, з купою паперів, постала все та ж Мілка.

– Сніжано, забери у мене оці теки, будь ласка... Падають-падають, тримай! Дякую. Принцесо, а коли Дорошенко повернеться, не знаєш? – вона звалила все те добро до мене на стіл, оцінила присутніх і скривилася так, наче лимон пожувала:

– А що ти знову Таїсію Павлівну підміняєш? Може, нехай би вона сама кадри підбирала?

– Та ні! Ця жінка не на роботу влаштовується. Вона Дениса Задорожного шукає. То її колишній чоловік.

– Колишній-колишній... – бурчала жіночка і вже дописувала першу сторінку. – Колишніх не буває, якщо дитину зробив.

Ми з Мілкою обмінялися кмітливими поглядами й бухгалтерка, відчуваючи залізну логіку відвідувачки, підтримала її:

– Біда з цими несерйозними чоловіками! Але ж Денчик вже днів зо п'ять як у відрядженні. Хіба Ви не знали?

– А, цікавився клятий! Ну, добре тоді я вже піду. Дякую, що приймали, а це непотрібне, – жінка зім'яла власний трактат, схопила дівчинку за руку та зникла за дверима.

Спочатку ми з Мілкою дали волю щирому сміху, а потім вона сумно похитала головою й прорекла:

– Ти Дена нашого бачила? А, хоча він весь час на об'єктах зависає. Бог свідок, я б стільки не випила...

– Це ти про що, Мілочко? – поцікавилась я наївно.

– Сама бачиш: про що. Так кажуть про чоловіків, які на страхітливих та дурних випадково оженились. Бо лише смертельно п'яним він з такою одружитися міг.

Розділ 3. Перша зустріч

Наступного дня доповідати про дивну жінку, що назвалась колишньою дружиною співробітника, було зовсім не на часі. Ми готувались до приїзду делегації з Данії, щоб підписати великий контракт про співпрацю. А тут ще приперлась інша делегація – так званих «захисників історії міста». Хоч простіше сказати: кілька дідусів та бабусь, навіть на чолі з представником районної держадміністрації, припхались захищати старий барак. Можливо, він нагадував цим людям про щось романтичне зі старих часів. Ось тільки батьки цікавих діточок, що весь час лазили по тому смітнику, письмово звернулись до пана Дорошенка з вимогою про знесення будівлі. Хрещений терпляче намагався довести пенсіонерам, що споруда зовсім не має фундаменту та в будь-який час може наробити лиха, але розлючена компанія вперто не хотіла здаватись. Георгій Олексійович – людина старанна й звик вичерпно доводити свою правоту. Саме тому хрещений взяв всю ватагу та й повів на місце, адже це горе знаходилось зовсім поруч з нашим офісом.

Ніби на зло, іноземна делегація з'явилась трохи раніше. Спочатку я

набирала Дорошенка, щоб відірвати його від того зібрання та повернути до серйозних справ, але номер наче заклинило на фразі «поза зоною досяжності». Мені нічого не залишалось, як супроводити гостей до конференцзали, запропонувати кави та залишити ненадовго з перекладачкою. Щоб не втрачати дорогоцінні хвилинки – я кинулась до ліфта. Внизу схопила нашого другого водія й помчала на сусідню вулицю.

Старий барак раніше був обнесений традиційним зеленим парканом, але діти чи «захисники» його вже зламали. Я почала обережно перебиратись, на шпильках, ближче до будівлі. Навколо стояла абсолютна тиша й усе було вкрите товстим шаром пилюки. Раптом я почула дивний наростаючий шурхіт, а потім побачила перед собою величезну трубу, схожу на гігантську руку «залізної людини»... Вона загрозливо пролетіла в мене над головою. Спочатку я намагалась притулитись до стіни, але коли гуркіт повторився, забула про свою гарну сукню й просто впала на смітник. Адже той смертоносний механізм знову й знову намагався мене вбити.

– Матір Божа! Там ще хтось залишився. Зупинись негайно! Як же вони дістали ті історики. Але ж Георгій Олексійович їх всіх викурив з двору. Тоді хто там може бути? Замри, я збігаю подивлюся, – скомандував екскаваторнику Денис Задорожний, що сидів поруч з виконавцем зносу споруди.

Чоловік спритно, наче робив це кожного дня, спустився з тієї величезної залізяки й кинувся у двір, де я шукала шефа та ледве не знайшла власну смерть. Задорожний підбіг до мене, вхопив за руки й скрикнув:

– Дівчинко, ти зовсім дурна? Що ти тут робиш? Ще мить і я б уже точно сидів. Тільки не в демоляторі, а в тюрмі. Жити набридло?

– Ні! – глянула я в його збуджені оксамитово-карі очі, що спопеляли мене з-під густих красивих вій. Не дивлячись на жах і тремтіння у всьому тілі, вперше в житті я відчула солодке запаморочення, якого ще ніколи не знала. – Я шукала тут пана Дорошенка. Він терміново потрібен нагорі. Там його чекає делегація з Данії, а телефон мовчить. Ось я й вирішила його швиденько знайти.

Тепер до Дениса дійшло: хто перед ним. Він тяжко зітхнув і від шоку, на хвилю, сховав від мене свій неймовірно прекрасний погляд, а потім відпустив мої руки та відповів:

– Зрозуміло. То це Ви нова помічниця шефа? Господи, я ж Вас мало не вбив... Вибачте, що накричав, просто я ще й досі в повному шоці.

Сказав він дуже влучно, бо я теж була саме в такому стані!

– Але ж не вбив, – посміхнулась я та вже відчувала всередині щось настільки дивне, що зовсім не могла ні лаятись, ні ображатись. Просто продовжувала струшувати пилюку з сукні й слухала стукіт свого збудженого серця. – Це я повинна перепросити, що завадила Вашій роботі й налякала. Мене звати Сніжана, а хто Ви?

Він ще й досі розгублено зітхав, але ті божественні очі вже засяяли чарівно-теплыми вогнями і він представився:

– Я Денис Задорожний, але можна просто Ден.

Тепер мої ноги затремтіли ще більше. Тобто це він чоловік тієї ненормальної жінки та батько «зеленої» дитинки? Господи! Навіщо ти це зробив? Хіба не міг такий красивий чоловік бути без подібного життєвого причепу? Адже він сподобався мені в одну мить і я ще поки не розуміла, що дивлячись в його очі – геть забула і про той страшний екскаватор, і про все своє попереднє життя на землі. Просто стояла перед ним, вся в пилюці й танула від блаженства. Та й тремтіла я вже зовсім не від страху, а від того, що на мене дивиться Він.

– Як Ви сказали називається та штука, що ледве мене не вбила? – не знайшла я ніякою кращої теми для першого знайомства.

– Цей екскаватор зветься – демолятором. Але ж саме я ледве не вбив Вас. Ще раз вибачте, будь ласка, та скоріше ходімо звідси. Бос вже точно шукає повсюди свою чарівну пропажу... Я б Вас провів, але тепер мені треба бути присутнім при зносі до кінця. Знаєте, я зараз наче друге народження пережив, – зізнався він і я чомусь подумала, що його «народження» не пов'язане зі зносом барака. Просто він неймовірно

точно описує те, що відчуваю я стоячи поряд з ним.

– Дякую. Мене там, на вулиці, чекає водій. Треба швиденько привести себе до ладу. Може дійсно Георгію Олексійовичу нагорі потрібна, а я тут в пилюці валяюся, – вже обмінювалися ми жартами та здавалося, що знайомі цілу вічність й розставатися дуже не хочеться.

– Це добре, що на машині. А можна пізніше я зайду до Вас з вибаченнями? – відчувалось, що й він не бажає мене відпускати.

– Можна з вибаченнями, можна й без них. У всьому цьому бедламі я забула сказати звичну для знайомства фразу: мені дуже приємно з Вами познайомитися, Дене!

– І мені теж... – опустил він свій гіпнотично-красивий погляд, а гарні щічки вкрив легкий рум'янець, але так він був ще привабливішим.

– Приходьте, я буду чекати, – саме вилізло з мене зізнання, бо я вже зовсім не контролювала слів.

Тоді він примружив чарівні карі очі, а на прекрасних губах з'явилась неповторна усмішка:

– Обов'язково прийду, Сніжано! Як же красиво Вас назвали... До зустрічі!

Дорошенко, дійсно, вже шукав мене по всій окрузі. Сьогодні щось відбувалося у всесвіті, бо ми всі крутились одне навколо одного та ніяк не могли зайнятися справами! Виявляється, мій хрещений так замучився зранку з тими «захисниками історичних бараків», що геть забув про розрядженого айфона. А я марно намагалась йому зателефонувати й тому поперлася вниз, на майданчик, де мене мало не вбив величезний трактор. Але я не жалкую, бо якби не потрапила туди, то не зустріла б чоловіка, котрого підсвідомо миттю нарекла своєю Долею.

Розділ 4. Я не ображаюсь

Ніколи раніше я не здогадувалась, що можна ось так глянути людині в очі й відразу зрозуміти, що вона буде головною у всьому твоєму житті. Але ж, Господи, дай мені хоч трішки розуму! У нього є дружина й

донька. Та, ні!!! Дружина страшна і в минулому, а від доньки я ж його не забираю. Боже, благаю: дай Його мені! Іншого я вже нікого й ніколи не захочу...

А як же Алекс? Хто? А той хлопчик, що крутиться з дитинства навколо мене? Але ж він просто друг, однокласник та інколи раптовий коханець. Хоча який з нього коханець? Так заскочив, щось зробив і навіть не зрозумів: що то було? Ну, а я майже з почуттям гумору, сприймаю його підліткові гормональні сплески та й по всьому.

Десь я читала, що у жінки бувають такі моменти, коли вона не пам'ятає себе від щастя і відчуває дивні зміни у всій собі. Та я цього ще ніколи не відчувала. Мабуть, брешуть жіночки про всі ті шалені бажання, страждання і прекрасний смак кохання... А може й ні? Бо чому ж тоді ти сидиш зараз посеред приймальні та не чуєш, як розриваються два телефони на столі й давно горить перемовник шефа? Як же хочеться спробувати всі ті «симптоми кохання» на собі!

– ...У Вас телефон дзвенить, Сніжано! – почула я голос того, про кого весь час тепер марю й підскочила та затремтіла, наче знову побачила здоровенний страшний трактор. Я ж не розуміла, що «симптоми» вже почалися й вони невідворотні, бо я тремчу перед чоловіком, що просто стоїть поруч та поглинає мене дивовижним поглядом.

– Господи, Дене! Ви мене знову налякали. Ні, взагалі-то я нормальна, але після Вашого трактора ще трішки смикана, – виправдовувала я свій психічно неврівноважений стан і вже відчайдушно милувалась букетом в Його руках. Зараз Ден прийшов до мене вже без будівельного комбінезона. А простенька біла теніска й джинси – здавались мені прискіпливій такими, що тільки й повинен носити ідеальний чоловік.

– Сніжано, я прийшов, як обіцяв! Це, звичайно, не поверне втрачених Вами нервів, але я дуже хотів, щоб Ви мене пробачили й не ображались, – він простягнув мені ромашки з левкоями і я ще ніколи в житті не отримувала прекраснішого подарунка! Моє серце зрадливо закалаталось та хотіло вирватися туди, де б'ється Його. Але я зробила краще: відчайдушно потонула вдячним поглядом в мерехтливих вогнях Його

очей. Там було так до нестями тепло й затишно, наче Він вже навіки відібрав у мене душу.

– Дякую, Дене, квіти просто чарівні. Я на Вас не ображаюсь. Ну хіба за те, що й досі звертаєтесь до мене у множині. Може будемо на «ТИ»? – зашарілась я від своєї сміливості.

– Нічого кращого я й не чекати не смів. Звичайно можна! Тепер ми будемо бачитися частіше. Адже я не завжди допомагаю керувати екскаватором. Тому буватиму у тебе з радістю, навіть коли шеф викликатиме лаяти. Це просто кайф якийсь! Ось дивлюся на тебе й розумію, що є сенс жити й працювати... Ой! Знову вибач безкультурній потворі, я не хотів аж так заходити на особисте.

Я сиділа та не могла справитись з Його гіпнозом. І це перше зізнання змусило мене не реагувати на цілий світ навкруги. Опам'яталась я лише, коли Дорошенко вискочив до нас зі свого кабінету й закричав:

– Та що ж це сьогодні зі зв'язком діється? Сніжано, чого ти не відповідаєш? А, тут уже й кавалер намалювався! Пане, дипломований інженере-архітекторе, ти що там на об'єкті наробив? Миттю кидай залицятись до дівчини та йди сюди, бо я сьогодні за себе просто не відповідаю...

– Георгію Олексійовичу, чого Ви людей в моїй тупості звинувачуєте? Все ж добре, а на сміттезвалище мене ніхто не гнав, я сама туди поперлася! – кинулась я на амбразуру за Дена.

– Сніжано! Це у твого тата адвокатські послуги, а в мене лише телефони й приймальня. О'кей? – серйозно відреагував хрещений.

– Все-все, більше ні слова. До побачення, Дене! – підняла я руки вгору та побачила, що рукава моєї сукні ще трохи в пилюці й розсміялася. Денис послухався й пішов до кабінету шефа, а дядя Гоша нахилився і тихенько сказав:

– Дякувати Богу, що жива! Сніжинко, я тебе дуже прошу: не кажи про

сьогоднішню пригоду батькам, бо вони мене просто розіпнуть.

Я приклала пальчика до губ і знову шаліла від зачарованого погляду, який ковзав по мені з-за спини хрещеного.

Далі владний керівник голосно журив бідолашного Дена за те, що ледве не вбив його офіс-менеджера. Казав, що він невинно дурний. Що в його житті тому стільки негараздів, що він не здатен обрати головне й весь час піддається почуттям та емоціям. А ще, в кінці, Дорошенко галасливо заборонив залицятися до мене та порадив розібратись у власному заплутаному житті. Я не слухала, що Ден казав про свою колишню родину, але відносно себе – почувала чітко й розбірливо:

– Георгію Олексійовичу, я приходив перепросити у дівчини за страхіття, які вона зазнала через мене. Але якщо я тут небажаний, то не викликайте. Адже повз приймальню я не зможу пройти. Висоти я не дуже боюся, та через вікно двадцять четвертого поверху заходити до Вас все одно проблематично.

– Ти пожартуй мені ще – зірка розбудови столиці! От сядеш на моє місце тоді зрозумієш: яка це відповідальність. Наразі вільний! Та зберись вже якимось, бо очі сяють, наче у п'яного. А потім наші жіночки знову казатимуть, що я дивлюся крізь пальці на стан своїх улюбленців, – я слухала цю розмову, наче казку та розуміла, що з кожним словом Ден подобається мені все більше.

– Дякую! Ось тепер можу йти. А то «дурний, безвідповідальний»... Образливо, Георгію Олексійовичу, чесно.

– Зажди, а чому я ще й досі не бачив твого звіту про відрядження? – знову присіпався до Дена мій хрещений, бо й сам не міг прийти до тями від пригоди зі мною.

– А коли? Ви мене самі зранку на той барак відправили...

– Ну, я ж думав, що відправляю відповідального, а ти? Йди з перед очей, бо звільню! – скрикнув хрещений і я зрозуміла, що він любить свого

підлеглого архітектора не менше ніж я. О, Господи! Що я таке говорю?

– ...Ну, здається, живий! – весело зітхнув Денис та знову застряг своїми звабливими очима десь глибоко в мені. – Так от хто виявляється замінив нашу Іванку? Родичка шефа. Нічого в цьому житті не відбувається без зв'язків, так? А можна я теж буду тебе Сніжинкою називати?..

В цей час у мене увімкнувся перемовник і ми почули наступне:

– Якщо зараз же Задорожний не зникне з моєї приймальні – я звільню Вас обох. Клянуся!

Я відключила зв'язок і ми розсміялися:

– Дене, дякую за квіти, але ти вже йди. Бо мені все одно де байдикувати, а тобі аліменти відробляти треба.

При цих моїх словах Денис миттєво змінився в лиці та став сумним.

– Ти й про це вже знаєш? – тихо спитав він.

– Аякже. Мене посада зобов'язує знати все про всіх. А крім того, твоя колишня тут в офісі побувала. Заяву писала, але потім передумала та й пішла собі. Вибач, я не хотіла про це казати. Тобі Дорошенко вже й так все докладно пояснив.

Тепер красиві очі Дениса Задорожного потемніли, наче він побачив привида або щось гірше. Він тяжко зітхнув та відповів:

– Вибач, прошу. Вона тут більше ніколи не з'явиться. Це мій власний біль.

Розділ 5. Мій Алекс

Наразі я глянула на свій телефон, бо мені дзвонив Алекс. Тільки тепер я згадала, що в мене є хлопець і він зовсім невинен, що я шалено закохалась. А ще згадала, що ввечері ми збирались піти потусити в

невеличкому клубі Апельсин. Це було поруч з домом і батьки мене відпускали, в супроводі високого спортивного хлопця, без зайвих слів. Бійок чи наркотиків там не водилось, а якщо інциденти й траплялись, то ми їх не бачили.

– Привіт, Коваль! Я ще на роботі. Чого тобі? – спитала я так, наче ми були років тридцять жонаті й він мені дуже набрид. – Та пам’ятаю я про клуб. Підемо, звичайно. А зараз відчепись!

От навіщо я з ним так? Адже раніше між нами були доволі романтичні стосунки. Так, звичайно, я знаю його з першого класу. А кілька останніх шкільних років ми навіть посеред уроків ніжно стискали руки одне одного. На випускному він не дозволив нікому потанцювати зі мною й повів зустрічати сонце під вербами, на Дніпрі. А коли я вступила до МАУП, Алекс страшенно боявся, що я його кину. Навчалась я натхненно та дійсно інколи відмовляла йому в побаченні. Тоді він влаштовував мені такі сцени ревнощів, що я навіть не виправдовувалась, а просто чекала, коли заспокоїться та знову прийде з квітами під моє вікно. Я жила з батьками на третьому поверсі, тому Алекс міг свистом запросто викликати мене й цим постійно зводив з розуму мою матусю. Ми часто засмагали разом на Дніпрі та інколи вибирались до лісу. Саме в один з таких днів він став моїм першим чоловіком. Я так говорю, наче в мене їх було багато. Лише він і був, ще на першому курсі. Якось восени запропонував піти на пікнік тільки вдвох. Йшли ми доволі довго, аж поки ноги не перестали слухатись і тоді я впала під величезним деревом та сказала:

– Все. Можеш мене тут залишити вовкам на обід, але далі я не піду.

– Навіщо ж вовкам? Я тебе й сам готовий з’їсти, – розсміявся він та скинув з плечей рюкзак. Впав поруч зі мною на пишний килим з осіннього листя і ми так пролежали деякий час. День тоді був неймовірно сонячний і прекрасний. Коли обоє трішки відпочили, Алекс тихенько нахилився наді мною й обережно поцілував. Ні, цілувався він дуже гарно й звабливо, особливо в кінотеатрах, у пільмі. Коли робиш це на очах у сотень людей, це неймовірно збуджує! Хоча знервованим глядачам, як правило, не подобається. Тоді він лагідно опустився до

моєї шиї й нижче, розстібнув гудзик на кофтинці та доторкнувся вустами до грудей. Я здригнулась, бо відчула блаженство. Де він про таке вичитав? А може в нього була інша жінка? Та, ні! Серед наших друзів було стільки язикатих, що про суперницю я точно дізналася б. Далі він забрався рукою в мої джинси й прошепотів, питаючи згоди:

– Якщо не хочеш, я не буду...

– А якщо хочу? – з викликом відповіла я, а схвильоване серце просто вискакувало з грудей.

Тоді збуджений до нестями хлопець задоволено посміхнувся й запевнив:

– Не бійся. Боляче не буде.

– Звідки ти знаєш? Ти це вже робив? – спитала я підозріло.

– Не важливо. Але я обіцяю, – тихенько відповів він та обережно розсунув коліном мої ніжки й забрався поміж них. Він довго збуджував моє тіло вустами, а потім я відчула у себе на животі щось тверде й гаряче.

– Я вже не боюся... Зроби це мені, – попросила я й він спробував пробратись в мене обережно, за кілька разів. Потім я все ж відчула легенький біль і він опинився всередині. Відчуття були незвичні, але приємні.

– І все? Тепер ти задоволений? – прошепотіла я йому на вухо, а щасливий до нестями хлопець відповів:

– Смішна ти, звичайно ні. Це тільки початок нашого кохання. Бачиш, я ж обіцяв, що не відчуєш нічого поганого. Хочу бути завжди у тобі, бо там так солодко й гаряче... Тобі не подобається?

– Я ще не знаю. Мабуть, подобається. Але я б чогось поїла. Що ти там з собою приніс? – недоречно прокоментувала тоді я перші враження від

чарівного дійства, адже від хвилювання страшенно зголодніла.

– Добре. А в тебе точно нічого не болить? – турботливо запитав він, та я попрохала відчепитись. Ми накрили поляну зі смаколиками з МакДональдзу, що він прихопив з роботи. Потім запили Колою та знову вляглись роздивлятися небо. А пізніше він попросив:

– Я хочу ще. Витримаєш? Один разочок...

– Не знаю, роби що хочеш, – чомусь надулась я тоді.

– Тобто тобі не сподобалось? – засумував мій Алекс. Я не хотіла нічого казати, тільки дивилась в його щасливі очі та з посмішкою кивнула:

– Сподобалось. Заспокойся вже, ти ж саме цього хотів?

Далі я пригадала, як на мій двадцять перший рік народження він подарував мені красиву каблучку з олександритом. Вона складалась з маленького золотого листочка і коштовної квіточки. Я розуміла, що для нього це дуже дорого й запитала: де він взяв стільки грошей? А цей дурко відповів, що продав комусь свій улюблений мотоцикл, на якому ми ганяли по окрузі.

– Господи, ти ж його так любив! І потім то був спадок від батька. Як ти міг? – замість щирої вдячності почала перевиховувати його я, та Алекс відповів:

– Колись ще куплю. Зате тепер в тебе є олександрит від Олександра, як оберіг від інших чоловіків.

Каблучку я носила й досі та донедавна зовсім не думала йому зраджувати ні з ким. Аж доки днями, не пішла у запилений старий двір та не зустріла там свою Долю. І тепер сиджу з усім цим в голові та не знаю: як мені бути?

Алекс – він хороший, тільки мої предки від нього зовсім не в захваті. Бо в нього батько давно помер, а мама працює в метро черговою по станції.

Та й сам Алекс, як я вже казала, просто працював у МакДональдзі. Після школи він кинувся таксувати, але серйозні дядьки почали вимагати в нього такий процент від виторгу, що хлопець забув про ту справу й більше на вулицю не потикався. Всі знають, що моя мама мріє про багатого та знаменитого нареченого для мене. Татко ж бажає помічника у своєму бізнесі. А я не шукала ні тих, ні інших тому, що заміж поки не збираюся. Теж мені радість: готувати, прибирати, рано вставати та бігати за покупками. Навіщо це мені?

Саме так я думала, аж поки в моє життя не прийшов Він. Нічого не робив, просто заглянув в очі тим неповторним оксамитом і я забула про цілий світ. Та зрозумійте ж: я Його не шукала спеціально і ні в кого не відбирала! Так, мені дійсно зараз дуже страшно, бо частково він ще чужий. Але ж, як тільки ми перетнулися поглядами – відразу стало ясно, що Він не може бути нічийм, лише одним-єдиним на землі, що б там не сталося!

Розділ 6. Донька-красуня

Підходив кінець літа, а з ним наближалось велике свято - день народження мого тата, та ще й ювілей. Йому виповниться п'ятдесят років. Мама весь час бігала до знайомих в ресторан та все розраховувала кількість гостей, а ще доводила до сказу їхнього шеф-кухаря і вносила зміни до святкового меню. Я до цього дійства була поки що непричетна, хоч розуміла, що відсидіти в тій «старечій» компанії мені все ж доведеться. Звичайно, я хотіла б запросити мого Алекса, але у них з моїми предками був, м'яко кажучи, поганий контакт.

Сьогодні хрещений зник від самісінького ранку та демонстрував по місту неабияку динаміку руху. А я сиділа в офісі й медитувала, бо завтра прийдеться стояти біля входу в ресторан та приємно посміхатись купі гостей. Тому відпочивала наперед. А ще мені конче потрібно було забрати замовлену в Касті красиву сукню. Адже, не дивлячись на підсвідомий негатив до даного свята, я була донькою свого тата й готувалась до заходу дуже відповідально. Хотіла вже замкнути офіс та піти, але почула в тихому коридорі чийсь кроки.

– Можна до тебе? – заглянув у двері Ден.

– А коли було інакше? Звісно можна! Давно тебе не бачила. Що все-таки заходиш до шефа через вікно, щоб мене не турбувати? – жартувала я, а саму вже розпирало щастя від того, що дивлюся на нього.

Та дотепний Ден поведився сьогодні якось дивно. На його привабливому личку не сяяла душевна посмішка. Він сів трохи далі від мене і склав руки так, наче в нього щось боліло.

– Дене, у тебе щось сталося? – заглядала я в ті чарівні очі.

– Так, – відповів він і знову замовк.

– Щось погане? Хтось захворів? Не мовчи, будь ласка...

Тоді він мовчки підвівся, підійшов до мене впритул, нахилився і вперше доторкнувся до моєї щоки своїми божественними вустами.

– За що це мені? – спитала я та відчула як гаряче стало у всьому тілі.

– Вибач мені, що так довго мовчав. Я кохаю тебе з того дня, як побачив. Нічого не можу з собою вдіяти. Дорошенко наказав мені не зваблювати тебе. Я не хотів! Брешу: хотів. Кожної миті втрачаю розум, як тільки думаю про тебе. А думаю я про тебе завжди... Що мені робити?

Такого я від нього не чекала! Брешу: чекала. Кожного дня, з моменту зустрічі на будівельному майданчику, біля страшного трактора, чекала його освідчення. Ну, не можу я без Нього! Як же мені хотілося зараз кинутися в Його гарячі обійми й залишитися там навіки! Але ж жорстокі люди нас точно засудять. Він чоловік, у якого є маленьке дитя. А я зваблива секретарка й не більше! Господи, навіщо ти подарував нам зустріч і ці страждання? Хіба не можна було залишити йому родину, а мені закоханого Алекса? Все це пронеслось в моїй голові в долі секунд. А потім, як мене навчали на лекціях з психології, відмінниця опустила очі й тихо спитала:

– Дене, ти прийняв якісь ліки? Бо на п'яного зовсім не схожий.

– Ще й як схожий! З того часу, як побачив тебе серед пилюки у старому дворі – п'яним ходжу. Ти застрягла у моєму серці, наче спис чи куля. І воно весь час за тобою болить. Так, я для тебе ніхто і в мене купа проблем. Але почуття не відпускає! Кожного дня обіцяю, що не буду чіплятись, та як тільки бачу твій неймовірний погляд – забуваю про все. Невже ти нічого не хочеш мені сказати? Тендітна Сніжинко, скажи мені хоч щось. Адже я відчуваю, як в тобі те ж саме живе...

Зараз мені здавалося, що я розгубилась серед світів і не можу об'єднати розум і серце. А він дивився на мене з такою безмежною надією й сподіваннями, що я хотіла померти - тільки б не відмовляти йому.

– Дене, я ще ніколи не бувала в подібній ситуації. Розумієш, у мене є хлопчик зі школи. Ми ходимо з ним в кіно та клуб, а ти говориш про НАС... Так, у тебе багато нерозв'язаних проблем, тут хрещений правий. Я не знаю, як реагувати на те, що ти сказав, – намагалась бути правильною я, а всередині давив такий тяжкий біль, що врятувати могли лише його блаженні обійми.

Та я ще й досі бачила перед собою ту дурну жінку, з дитинкою в зеленці. Крім того, мені поки ніхто не довів, що між ними все скінчено. Навіщо ж вона бігає до нього сюди? А я не хочу бути причиною сліз тієї маленької дівчинки, бо він її батько! І що з того, що кохаю я Його, як нікого у цьому житті?

– Чому? Сніжиночко, ти для мене повітря і сонце, світло і небо та й саме життя на землі. Хоча ти це й без мене знаєш, – змучено прошепотів він я наважилась:

– Денисе Миколайовичу, зараз просто йдіть. Бо я не хочу бути причиною Ваших бід. Дене, будь ласка, не роби гірше для всіх. Ми були друзями – нехай так і залишається.

– Та не можемо ми бути друзями, Сніжинко! Я коли вранці тебе в офісі побачу, то здається, що заново народжуюся на світ і цілісінський день

щасливим ходжу лише від того, що побачив. Як нам після цього бути друзями?

– Дене, мене навчали аналізувати фінанси та кадри. А для допомоги у твоїй ситуації – треба звернутись до професійного психолога. Зрозумій: я не буду для тебе ні повітрям, ні сонцем. У мене є коханий хлопець і мені добре з ним, – навіщось сказала я неправду і самій стало нестерпно боляче.

– ...Я зрозумів. Вибач мені, будь ласка. Не треба психолога. І тебе я теж більше не потурбую, обіцяю, – тихо відповів він так, наче прощався навіки.

– Дене! Прошу: не ображайся. Просто між нами нічого не може бути, з багатьох причин. Це неможливо, – промовляла я, а самій здавалося, що ріжу себе по живому. Він мовчки повернувся, низько опустив свою чарівну голову й пішов.

Скоро настав день татового ювілею. В сукні, що прислала Каста я виглядала просто неймовірно. На фото вона була так-собі, а насправді виглядала фантастично. Запевняю Вас: таке теж трапляється в Інтернеті! Мама бігала, як дзига й муштрувала всіх. А коли почали збиратися гості, ми вийшли, щоб вітати їх біля входу. Багатьох татових колег я знала. В основному вони приперлися з дружинами та навіть були декілька прищавих діточок-підлітків, але мені компанія тут явно не світила.

Та на середині тостів приїхав якийсь важливий чоловік, з охороною. Заради нього татко, як піонер, вибіг аж на вулицю й привів до столу, підтримуючи під ручку.

– Шановний Вітольде, прошу Вас познайомитись з моєю дружиною та донькою. А це - мій найкращий та найдорожчий партнер! – лестиво промовив тато й стрункий сивочолий дід зупинив на мені очманілий погляд.

На ньому був дорогий костюм, мабуть, шитий на замовлення в якогось іменитого кутюр'є. Запонки сяяли справжніми рубінами, а лице

татового ровесника було настільки «відшліфованим та накрохмаленим», що навіть в мої двадцять два – було трохи заздрісно. Гармонійно підібрана до форми лица борідка підкреслювала смак його стиліста і взагалі гість, явно належав до якогось вишуканого товариства.

Він галантно доторкнувся до наших з матір'ю ручок та й пішов у супроводі батька на почесне вільне місце. З почутого я зрозуміла, що ні графом, ні дипломатом той дядько не був, бо якщо ж компаньйон – то фінансист або юрист.

Перед гарячим столом почалися танці. Вітольд терпляче дочекався цього моменту й миттю опинився біля мене.

– Панянка дозволить? – запитав він і я зрозуміла, що він поляк. Акцент видавав діда з головою.

– Так, будь ласка, – подала я йому ручку.

Як для свого віку - рухався дід прекрасно. Звісно мені дурній здавалося, що він старий. Але в танці чоловік проявляв такі здібності, що не кожному юнакові до снаги. Свою національність пан підкреслював щирими компліментами та жартами. Поляки дуже люблять красивих молодих дівчат. Це я зрозуміла з його поведінки.

Коли танок закінчився, Вітольд граційно підвів мене до тата й, знову цілуючи мені ручку, промовив:

– Дякую! Донька у тебе, колего, просто неймовірна красуня...

Розділ 7. Щастя на дотик

Татків ювілей пройшов вдало та вже забувався. Якось ввечері після роботи, я зайшла до супермаркету й шукала щось смачне, або просто не хотіла йти додому.

– Дівчино, чого у вашому супермаркеті ціни, як на ринку, скачуть? – незадоволено спитала я у людини, що до цінників не мала ніякого відношення.

– Що Ви маєте на увазі? – не здавалась переді мною ровесниця, мирно протираючи баночки в залі Екомаркету.

– Ну, дивіться: код один і той же, а різниця на цінниках майже в двадцять гривень. По-вашому, це нормально? – добивала я ерудицією нещасну.

– Вам покликати адміністратора? – знизала плечима вона.

– Та навіщо він мені здався? Я краще до Фори сходжу, навпроти. Там цінники виставлені, наче на параді, – кинула я баночку на полицю й хотіла вийти, але зіштовхнулась з якимось чоловіком та намагалась обійти перешкоду. – Вибачте, будь ласка!

– Перепрошую, це я винен! – почувла я голос Дена й підняла на нього здивовані очі.

– Привіт! А що ти тут робиш, в такий час? Це ж не твій район.

– А мені у твоєму більше подобається, – емоційно вимовив він і знітився, згадавши, що обіцяв не залицятись. – Вибач...

– За що? Ввічливість ти вже проявив, тоді за що знову перепрошувати?
– тепло посміхнулась я й сама провокувала на приязнь.

– За те, що обіцяв, але виконати не в змозі...

– Та перестань, будь ласка. Я спілкуватися з тобою не відмовлялась, просто дещо заборонила і все, – роз'яснила свої вимоги я, від чого Ден страшенно зрадів.

– Правда? А я думав до тебе взагалі підходити не можна.

– Так ти й не підходиш більше. Проскочиш, наче вжалений та навіть не глянеш в мій бік.

– Бо ти заборонила. А мені та розмова й досі болить... – тихо зізнався він і я не витримала:

– Давай шукай, що хотів, а потім підвезеш мене додому!

– Не треба нічого шукати, – знову загорілись жагою його очі. – Я вже знайшов.

Він посадив мене у свою стареньку Шкоду та виїхав на проспект. Наразі мені здавалося, що можу їхати з ним так довіку! Можна до раю, а можна до пекла, тільки б поруч. Я страшилася своїх думок та намагалася не демонструвати того шаленого настрою, що вже вирував у мені. А коли у дворі Ден вийшов відчинити дверцята, мене наче біс попутав, і я спитала:

– Кави хочеш?

– Що? – недовірливо примружився він.

– Ти чув. Батьки на дачі. А мені одній сумно. Пішли? – промовила я, на перший погляд, звичайні слова та розуміла, що зупинитися ми вже не зможемо ні за яку ціну...

– Понад усе на світі хочу, – якось урочисто сказав він і схвильовано зітхнув.

У нас вдома було гарно. Я провела гостя у вітальню й плеснула в долоні. Миттю «розумний дім» увімкнув приємну музику, а я пішла до кухні варити каву, але не встигла. Мабуть, Дену стало сумно наодинці слухати саксофон. Він обережно підійшов до мене ззаду й тихенько пригорнувся всім тілом. Сьогодні нічого не питав і не казав, а лише дихав мені в потилицю своїм теплом та пестив волосся губами. Від болючої насолоди я заплющила очі й відставила з панелі турку.

Господи! Вперше в житті мені було так неймовірно добре тільки тому, що поруч саме Він. Я боялася зробити зайвий рух, щоб не прокинутися від чарівного сну. Не могла повірити, що все це відбувається з нами

насправді. Моє бідне серце билося так гучно й зрадливо, наче зараз прив'язану переїде потяг. Здавалося, що розум вже залишив мене, а Ден провів руками по моїх плечах і, не отримавши спротиву, лагідно опустив їх на мій збуджений до нестями живіт. Я не стрималась і зойкнула, а він неквапливо підіймав долоні все вище, аж доки не оповив ними мої груди. Від його ніжних пестоців мені стало важко дихати і я забула про все, що думала та говорила раніше. Тепер він володів мною повністю і мені було байдуже, і до дружини, й до доньки. Наразі я б продала душу дияволу, тільки щоб він тримав мене ось так нероздільно та дарував свій блаженний світ...

Ден тихенько застогнав і продовжував тулитися обережно, наче янгол. Я чула, як рветься з його грудей до мене спантеличене серце. Ми стояли посеред кухні, в одязі, без поцілунків та розмов про кохання, а я вже розуміла, що те жіноче щастя існує!

– Сніжиночко... Господи, мої мрії збуваються. Я ще не вірю... – ледве чутно прошепотів мені на вушко він і я затремтіла всім тілом та ослабла в його руках. Вперше, без близькості, я пульсувала солодкою мукою в його обіймах і бідолашний божеволів від того, що бачить.

– Дене... Як же довго я чекала на твоїй дотик. Пробач за все, що говорила раніше. Ти заповнив всю мою душу відразу і немає нікого на землі, щоб витіснити тебе звідти. Мені нічого не треба, тільки відчувати тебе ось так поруч і танути...

– Навіщо вибачаєшся? Я відчував наш світ. За те, що робиться між нами життя можна віддати. Але я хочу трішечки пожити, щоб дарувати кожному мить і кожен подих лише тобі одній...

Ден розвернув мене до себе обличчям і тепер торкався до нього найніжнішими поцілунками, легенько наче вітерець. Скільки ночей я провела без сну, намагаючись уявляти це дійство! З того самого першого погляду відчула страшну силу його влади наді мною. Інколи я боялась бути грішною, але ж як я марила бути грішною з Ним...

Зараз мені знову захотілося потонути в глибині його очей, тому я

обійняла долоньками лице Дена і попросила:

– Побудь ними в мені. Твій погляд – це найпрекрасніше з усього, що я бачила на землі. Я намагалась боротися, але ти моє блаженство, з яким вже ніколи не справитися...

Відтоді та на все життя я зрозуміла, що немає більшого щастя, ніж просто дивитися в Його очі, чути Його голос і дихати поруч. І вже не страшно ні дощу, ні снігу, ні кінця світу взагалі. Тільки б розчинятися в Його погляді й вірити в надприродне.

– Дякую тобі... Я не знав, що вмію так кохати. Це вже не я, а перевтілення якоесь. Легенька оболонка, а всередині ти і кохання... Не треба боротись. Неможливо. Дозволь нашим душам бути разом, – тихенько попрохав він.

– Вони весь час разом. Я скорилась та лише тобі підвладна... Пішли до мене, – забула я про каву, протерла сльозинки, взяла його за руку і всім єством відчула щастя на дотик.

Одяг поступово зник і тепер ми зліпилися тілами так, наче давно не бачились. Мабуть, то була розлука у кілька минулих життів, але тепер ми вже зустрілись. Я тихенько розвернула каблучку на пальці олександритом вниз, щоб не поранити коханого, а може, щоб сховати зраду? Наразі я не думала про Алекса, бо він назавжди залишився в минулому житті. Тільки один чоловік заповнив весь мій простір і я божеволіла від усвідомлення, що зараз він заповнить собою моє тіло. Ден ще й досі слухняно чекав згоди, а я заглянула у його чарівні очі й тихенько сказала:

– Ти прийшов до мене з небес. Тому нехай це буде, як вперше і востаннє у житті. Саме так я хочу...

Завжди веселий і дотепний, зараз він був серйозним і мовчазним. Таким, наче й справді то була остання мить нашого життя. Ми відчули, що дійсно народились одним цілим. Не придумали люди слів, якими передати ту неймовірну ніжність і блаженство, що поглинули нас. Зараз

ми ще не знали: скільки горя чекає попереду та губилися серед світів, захиляючись від найгострішого меду і не могли розділитись.

– Кохаю... – ворушилися його ніжні уста.

– Кохаю... – віддзеркалювалась в ньому моя душа й належала найріднішому.

Чому він не прийшов трішки раніше, щоб бути лише моїм? Скільки щастя, серед сонця і зірок, розпорошили б ми вже по всесвіту!

– Можна я залишусь на ніч? – почувла я виконання своїх мрій.

– Можна. Я б хотіла сказати: залишайся на все життя, але це ти вирішиш сам.

А він пригорнув мене ще лагідніше і тихо відповів:

– Сам я вже нічого не хочу вирішувати. Я чекав, коли Бог поєднає нас навіки. Ти ж відчуваєш, як могутньо керує нами неймовірне Кохання, без права на помилування.

Розділ 8. Будь ти проклята

Більше ніколи в моєму житті не буде такої неймовірно чарівної ночі. Будуть інші, може кращі, але ця була перша! Господь почув і виконав мою мольбу про єдиного у світі. І хоч колись я не знала: як це, але дуже чекала й Він прийшов. Може не так складно, як у казках, але коли одного разу я побачила ті божественні очі – вони більше не покинули мене. Й до скону не покинуть!

Зовсім зморені, але нескінченно щасливі, на світанку ми відключились на пару годинок. Прокинулись життєрадісні та сплетені в обіймах так, наче провели шлюбну ніч й попереду нас чекає медовий місяць та ціле щасливе життя. Ден без перестанку сипав дотепними жартами відносно мого носика, ніжок та носив на руках по кухні, коли я намагалась готувати сніданок. А я верещала й розсипала блаженний сміх. Його добу неголене личко зводило мене з розуму більше, ніж гладеньке. За

столом ми годували одне одного з рук. Я сиділа на колінах, в Його обіймах, і це просто заворожувало. На жаль і такий сніданок вже ніколи не повториться в нашому житті. Звичайно, кожна мить неповторна, але залишимо прогнози на майбутнє. А поки нехай собі щастя зашкалює, бо ми ще не знаємо, що чекає нас за порогом мого дому.

З учорашнього дня ми з Деном вимкнули телефони й тепер я побачила кілька пропущених дзвінків від Алекса. А ще хрещений звечора шукав Дена, а вранці гучно нагримав на нього та невідкладно відправив на Борщагівку, де «горіли» строки здачі об'єкта. Мій коханий весело підморгнув, тихенько поцілував в щічку та й помчав працювати. А я марно натискала виклик Алекса, бо він весь час знаходився поза зоною досягнення...

Від божевільної ночі кохання я засинала на ходу. Але згадуючи деякі моменти, мої очі миттю спалахували та готові були виконати що завгодно. З паперами знову приперлася працелюбна Мілка:

– Ого! Бачу, ви не сумували сьогодні вночі! – розсміялась пишногруда красуня, а я невинно повела плечем та здивовано запитала:

– Про що це ти, Мілочко? Я не розумію.

– Ага, не розуміє вона! Дитино, та в мене коханців було більше, ніж волосся на голові. І ти думаєш, що я не можу розпізнати з першого погляду: хто, де і скільки? Зараз зіштовхнулась у дверях з красунчиком Деном і побачила той самий вираз обличчя, який сяє на тобі. Та й сорочка у нього вчорашня. Порада на майбутнє: заведи у себе в гардеробі йому кілька, на заміну, а то ж не тільки в мене очі є. А Денчик-красава! Добився таки свого...

Отаке почула я не від жінки-психолога, а від звичайної працівниці розрахункового відділу й зрозуміла, що вона не тим заробляє собі на хліб. А через те, що виправдовуватися не було ніякого сенсу, я просто пожартувала:

– Дякую за пораду, Міло. Ми обов'язково поповнимо гардероб!

Та в районі обіду сталося наджахливе. Мені зателефонували з поліції й

викликали на упізнання тіла. Я ледве не збожеволіла, бо відразу подумала про Дена...

– Коваль Олександр Михайлович Вам хто? – спитали мене з трубки.

– Мій хлопець, а що? – від щастя, що переповнювало мене, я поки не доперла слова «упізнання».

– Я розумію, що це важко чути, але ж включіть мізки й почуйте мене: Вам треба упізнати тіло. Я скинув адресу.

Я сиділа, вчепившись руками в стіл та намагалась не збожеволіти. Тобто поки я ховала на пальці його каблучку та всю ніч займалась шаленим коханням з Деном, мій Алекс загинув? Як? Чому? Від чого? Наразі мені здалося, що настала ніч, бо все стемніло й кудись зникло...

...Прокинулась я на канапі в кімнаті відпочинку шефа. Мілка стирчала наді мною й тикала під носиком хусточкою з аміаком. А хрещений, що рідко бував на місці, зараз злякано дивився на мене та викликав швидко.

– Ти що вже й вагітна? – тихенько прошепотіла мені на вухо Мілка. – Ну ви даєте, спринтери...

– Ні! У мене хлопець загинув. Дзвонили з поліції про упізнання... Від цього я, мабуть, і відключилась, – сказала я і все згадала.

– Ну, наша поліція нас береже! Хто про таке телефоном сповіщає? – розбушувалась бухгалтерка, а шеф з розумінням дорослої людини закивав головою:

– Робота у них така, Людмило Олександрівно. Ніколи цим людям слова підбирати. У них за добу різних випадків багато, ось і не опускаються до манер. Як ти, Сніжинко? Зараз будуть медики, я викликав «Бориса».

– Навіщо, хрещений? Чим вони мені допоможуть? – лила сльози я й відчувала дику слабкість у всьому тілі, а ще страшенний біль на душі. Той, з яким медикам точно не справитись.

– Як це «навіщо»? Нехай подивляться, чи щось вколють тобі. Тепер твої батьки мене точно зі світу зживуть! Нащо я тільки взяв на себе таку

відповідальність? – бігав по кімнаті відпочинку дядя Гоша і зараз зовсім не був схожий на керівника серйозної компанії.

– Хрещений, прошу тебе! Мені й так непереливки. В чому ж твоя вина, що мого... О, Господи! – в мене почалась істерика, але дуже вчасно приїхала бригада «Бориса». Вони вкололи мені якусь гидоту, від котрої стало байдуже до всього на світі. Лише одне не піддавалось ніяким седативам – я страшенно хотіла бачити Дена...

Мабуть, шустра Мілка вже зателефонувала йому, бо не встигли ми зібратись у поліцію, як Денис забіг до приймальні та, не звертаючи ніякої уваги на трьох-чотирьох сторонніх свідків, кинувся переді мною на коліна.

– Що з тобою? Що сталося? – пестив він долонями моє мокре лице.

Людмила Олександрівна та, що зранку робила нам компліменти, тільки здивовано кивала головою й чомусь промовляла:

– А я ще лаяла себе за різноплановість відносин...

– Денисе Миколайовичу, тримайте себе в руках, будь ласка. Чого Ви тут взагалі? Я куди Вас відправив? – намагався розібратись у керованій ним Санта-Барбарі мій хрещений.

– Георгію Олексійовичу, я все зроблю, тільки зараз мені треба бути тут. Я поїду зі Сніжаною Тарасівною. А про об'єкт все Вам доповім пізніше. Так і не інакше, – відрізав хрещеному мій Ден.

– Добре. Але без фанатизму! – знизав плечима Дорошенко, тяжко зітхнув та й пішов за свій стіл.

– Ну, закрутилась у вас інтрига! Я так розумію, що теж можу бути вільною? – з натяком сказала Мілка й повела медиків на вихід.

Ден витирав мої сльозинки й шепотів:

– Не переймайся, маленька, ти невинна. Тільки я не можу втямити: куди він за вчора встиг вляпатись? Що такий бешкетник був?

– Ні, Денчику, він був дуже хороший. Я взагалі не розумію: що могло статися, – хлюпала я носиком.

Ми з Деном поїхали до поліції. У своєму горі я не відразу зрозуміла, що це відділення нашого району і вбили Алекса біля самісінького дому. Молодий слідок був гарячим і слів особливо не підбирав. Поки я була шокована, він намагався випитати: де я була вчора, з ким і скільки. Але Ден упевнено тримав мене за руку та відповів, що він мій зведений брат і вчора я весь день провела з ним та родичами. Потім він кинув ще кілька розумних юридичних фраз та запитав у поліціанта:

– А можна, коротко, що все-таки сталося?

– Не можна. Йде слідство. Можу лише сказати, що загиблий Коваль був учасником колективної бійки. Начебто захищав якусь жінку, та вона з місця зникла. Свідчення путані. А, скажіть: ваш знайомий любив ходити з ножем?

– Ніколи в житті! – впевнено відповіла я. І це була правда. Навіть якби було інакше – я все одно захистила б Алекса, бо він на те заслуговував.

– Значить ніж був у іншого. Хтось професійно ширнув. Будемо шукати сидільців. Жаль, що він не викликав допомогу, а витрачав дорогоцінний час ось на це, – слідчий відкрив фото у себе в телефоні та я виразно побачила на знайомому паркані криві червоні літери: «Кохую...»

Далі я б відключилась знову, але ми вже зайшли в страшне місце. Паталогоанатом автоматично дав мені пляшечку з нашатирем і спокійно сказав:

– Все в порядку. Готові?

Ден поняття не мав, як виглядав мій Алекс, але кивнув головою й дядько в темному довгому халаті відкрив нам страшну картину. На металевому столі, білий і неживий, лежав мій перший хлопець, який до вчора був життєрадісним і щасливим...

– Де підписати, це він, – почувла я слова Дена, а далі знову нічого не пам'ятаю.

Коли ми опинилися на лавці під відділенням поліції, з дверей вийшла тьотя Оля – мама Алекса. Очі нещасної жінки, що тільки-но втратила єдиного сина, були порожніми й злими. Проходячи повз нас, вона глянула на мене колючим поглядом і прошипіла:

– Що, задоволена шльондро розбещена? Він же тебе більше, ніж мене любив. Я спеціально покликала, щоб ти побачила справу рук своїх. Ненавиджу. Будь ти проклята!

І пішла собі. А я сиділа поруч зі своїм коханим чоловіком і тихенько плакала. Як же нещадно Доля тримає баланс! В один день я стала найщасливішою й найнещаснішою на землі.

Розділ 9. Біда одна не ходить

Поховали Алекса в могилі батька, з підзахороненням. Це звучить дико, але якщо подумати – тепер удвох їм буде не так сумно. Спочатку тьотя Оля була категорично проти моєї присутності на похороні, але коли ми прийшли всією родиною, вона погодилася. Дивно, та в цьому страшному випадку мої батьки повелися більш ніж достойно. Вони підтримували мене, а тато запропонував Ользі Карпівні фінансову допомогу. Через мій стан Ден теж намагався прийти, але я розуміла, що це блюзнірство й заборонила новому коханцю з'являтися на похороні свого попередника.

Поминки влаштували в ресторані наших знайомих, де був ювілей тата й він заплатив всю суму. Я була неймовірно вдячна батькові, що хоча б мертвого Алекса він поважав більше, ніж живого. На дев'ять днів людей прийшло вже зовсім мало й до церкви я пішла з Деном. Він надійно підтримував за руку та мовчки контролював моє самопочуття. Коли ми сіли до авто, він обцілував мої долоньки й сказав:

– Бідна моя, кохана Сніжиночко. Стільки біди звалилось на твою чарівну голівку. Ти прости мене, будь ласка...

– А тебе за що? – витирала я опухлі від сліз очі.

– Ну, як же? Виходить я вкрав тебе у нього. Будь ви разом – нічого б цього й не сталося. Ти якось підсвідомо вмєш рятувати від напасті.

– Господи, Дене! Ти найщиріше з усіх Божих створінь, яких я коли-небудь зустрічала. Ну, до чого тут ти? Доля так розпорядилася. А, може, своїм коханням ти врятував мене в той вечір? Будь я з Алексом – лежати б мені поруч з ним. Цього ти не враховуєш? І взагалі я вважаю, що всі ми йдемо шляхом, визначеним Долею і скільки б не намагались обійти – нічого не вийде. Я боялася кохати тебе, але ж ми разом! Мені дуже шкода Алекса, та значить йому на роду написано померти молодим. І хто знає: кому з нас скільки відміряно?

– Перестань про погане! Ми кохаємо так, що нездоланні. Може, це звучить по-дитячому, але я вірю. А ще в церкві я був грішником, бо молебень був за того хлопця, а я стояв і молився про НАС. Сніжиночко, я страшенно скучив за нашим щастям. Поїхали я буду тебе «лікувати». Кажуть, це допомагає, – натякав на близькість він. Хтось вважає мене падлюкою? То й нехай! Але ж навіть у всьому цьому страхітті я не можу опиратись коханням та неземному погляду свого найдорожчого на землі!

– Я згодна, пішли. Тільки куди? – покірно прошепотіла йому.

– Знімемо номер у Савані, – запропонував Ден.

Саваною звався невеличкий бюджетний готель, що не дотягував і до трьох зірок, але там було чистенько й тихо. Спочатку ми забрались в душову кабінку й Ден, під потоками води, намагався заспокоїти мене ніжним масажем, з поцілунками. А потім трохи підсушилися та сплелися у неймовірно солодкій позі на зручному ліжку.

Сьогодні він дійсно дуже скучив, тому його особлива ніжність більше нагадувала шалену пристрасть. І я була йому до нестями вдячна, що саме в горі мені є кому віддати свою наболілу душу. З його першого дотику я повірила всім словам, що читала колись про жіноче щастя. Бо зі своїм неймовірним Коханим приймала такі блаженні муки, що там не описані були. Господи, які ж МИ споріднені! Він без слів відчував все, чого я хочу і з радістю тамував мій біль. А я «платила» йому відданістю й жагою, якої він потребував. Потім ми розмовляли про відсторонене. Про минуле і майбутнє, про цілий світ і мені попустило. Я незчулась як солодко заснула в його чарівних обіймах та підсвідомо отримувала

спокій і легкість.

Ден розбудив мене цілунками, коли на вулиці вже зовсім смеркло.

– Прости, Сніжиночко, але мені треба їхати.

– Куди? Навіщо? Побудемо тут до ранку, – ніжилась я в його руках. Тоді Ден тяжко зітхнув і сказав дивну річ:

– Вона знову запыла. А Катруся ж в цьому невинна. Я забрав дитину до мами й вона мене чекає та не спить, аж доки не побачить...

Зараз мене наче громом ударило! А ще я подумала про те, що біда ніколи не ходить одна. Ми так довго намагались «бути друзями», а коли з'єднались та відчули себе від щастя на небесах – горе полилося рікою...

– Так ось про який біль ти казав тоді в офісі, а я не здогадалась. Коханий мій, звичайно йди. І як давно це з нею? – запитала я спантеличено.

– Мабуть, з підліткового віку. Просто спочатку я не розумів. А коли розказали, що й батько в неї був таким, я намагався лікувати. Та куди там? – тепер відверто довіряв мені коханий чоловік свої нещастя.

– А чому ж тобі дівчинку не віддали? – намагалась з'ясувати я все відразу.

– Хм! Та тому, що суд завжди на боці матері. Її ж прав на дитину поки ніхто не позбавляв. Так і мучимось усі. Ти прости мене, Сніжиночко! У тебе самої стільки горя, а я тут зі своїми скелетами вліз.

– Дурненький мій! Ти не вліз – ти все в моєму житті змінив. Дав неземне кохання й щастя, за яке я довіку буду вдячна тобі. Не сумуй, ми все переживемо разом. І Катрусю твою до себе заберемо...

При цих моїх словах Денис Задорожний весь затремтів і кинувся мене обіймати:

– Навіщо Господь подарував тебе тоді, коли я вже стільки помилок в житті наробив? Як же я хотів би, щоб це було наше дитячко! Ти справді погодишся на виховання моєї доньки?

– А воно й буде наше, бо твоє. Дене, все твоє - мені завжди буде рідним,
– прошепотіла я й пригорнулась до найдорожчого, а всередині палав
страшний біль.

– Кохаю тебе, Сніжинко моя. Прости... Завтра буде новий день і ми
знову будемо разом. А там побачимо, – одягав мене він. Це дивно, але
Ден страшенно любляв допомагати мені одягатись. Ні, роздягати
мене він теж дуже любив, але одягав з радістю. Можливо це тому, що
вдома він часто одягав маленьку дівчинку? Набагато пізніше до мене
прийде розуміння, що чоловік у якого є донька, з більшою ніжністю та
любов'ю відносяться до коханої жінки.

Тато маленької дівчинки завів мене додому та й поїхав собі. Я дуже
сподівалась відпочити, але мої батьки чомусь ще й досі не спали. І
вигляд у них обох був такий, наче воскрес Алекс і сидів десь на кухні...
Господи! Що я несу? А як іще можна описати моїх завжди байдужих
предків, що тепер з перекошеними обличчями бігали по квартирі? Я
зрозуміла, що й тут теж щось сталося.

– Доню! – дивно кинулась до мене мама, а я такого прояву почуттів за
нею взагалі не пам'ятала.

– Господи, чого ви такі? Ще хтось помер? – останнім часом мене важко
було чимось здивувати. І Ден повідав сьогодні страхіття, якого я навіть
не уявляла.

– Гірше! Ми розорені. Тата можуть посадити в тюрму, а він же ні в чому
не винен, – голосила мама так, що на неї зовсім було не схоже.

– Що ви мелете? Обкурились чи що? У тата звичайнісінька адвокатська
контора. Як його можна розорити? – намагалась ще залишатись при
здоровому глузді я сьогодні.

– Запросто, доню. Пам'ятаєш нашого особливого гостя на ювілеї? –
поморщився батько.

– Пам'ятаю. То й що?

– Так ось це він створив нашу контору й за паперами вважається

власником, а я так – виконавець робіт. Наразі в нього там якісь складнощі у Варшаві й він оголосив про продаж нашої справи. Ось так, маленька. Я тепер без роботи та доходів взагалі, – важко сів на стілець тато.

Тепер я чомусь подумала, що у її величності Біди дуже розігрався апетит і вона вирішила втамувати його саме на нашій родині!

– І що зовсім нічого не можна зробити? – шукала я вихід.

– Чому ж, можна! Вітольд запропонував тобі стати його дружиною, тоді він перепише агенцію мені повністю.

– Що він запропонував мені? – сіла я поруч на стілець та згадала хтиві погляди того поляка на собі, коли танцювали. – Хіба таке в наш час буває?

– О, дитинко! Ти навіть не уявляєш, які дива інколи потрапляли мені в роботу. А тепер я сам на гачку, та й ви разом зі мною, – зізнавався татусь і на нього важко було дивитись.

– Тобто я фіктивно виходжу за нього заміж, а він відписує тобі право на всю контору? – вчепилась я в порятунок родини так, що навіть забула про реакцію Дена.

– Якось так. Хоча я не впевнений у фіктивності його намірів...

– Тату, але ж він старий дід! Про що ми говоримо? Звичайно фіктивні, – розсміялась я та батько чомусь моїх радощів не підтримав. – Доцю, ти могла б на це піти?

– Та запросто! Поїхати на кілька місяців до Варшави? Це ж моя заповітна мрія: відірватись зараз на якійсь тварюці. Давай, татку, дзвони! Буду виходити заміж, – запевнила я розгублених батьків.

Розділ 10. Допоможи запам'ятати щастя

Кінець тижня видався бурхливим. Спочатку колектив поздоровляв одну дівчину зі шлюбом і всі ходили піднесені так, наче їх теж взяли заміж. А от моя посмішка тепер, здавалось, зникла назавжди. Окрім нещастя з

Алексом, я мала на сьогодні присмак такої біди, яку раніше навіть не уявляла. Тому тихо постояла в кутку та й пішла до себе у приймальню. Ден зранку ганяв по об'єктах і з'явився в офісі лише ближче до обіду. Він заскочив до мене й, не криючись, поцілував в щічку:

– Привіт! Як ти?

– Нормально, дякую. А як твоя маленька донечка, дочекалась тата? – ввічливо поцікавилась я, бо пам'ятала, що від мене він поспішав до своєї дитини. Ден розцвів, наче мак серед поля, та піднесено відповів:

– Так, Сніжиночко! Ми читали казки, а я весь час думав про те, що ти вчора сказала. Я навіть не знаю, як реагувати, бо від щастя зовсім здурів...

Звичайно мій коханий чоловік говорив зараз про об'єднання родини, разом з його донечкою й справді шаленів від щастя. Адже не кожна дівчина, та ще й з заможної родини, згодиться доглядати за чужою їй крихіткою. Але мені був настільки дорогий її тато, що байдуже – одна в нього донька чи дві. Головне, щоб у мене був Він! От тільки наразі перед очима цієї «святої» жінки висіла така завіса нового суму, що точно було не до веселощів.

– Дене, підеш зі мною в кафе на обід? Нам треба обговорити одну дуже серйозну тему, – пробубніла я й він злякався:

– Ти передумала, щоб ми були родиною? Тебе відговорили?

– Ні. Бути з тобою і Катрусею я хочу понад усе на світі. Та ніхто не зміг би мене від такого відмовити. Тим більше, що я ні в кого про це не питала. Справа зовсім в іншому, але розмова точно невідкладна, – інтригувала я бідолашного.

– То пішли зараз, – глянув на годинника він. – Вже майже обід.

– Але ж хрещеного на місці немає. Не треба подавати іншим приклад недисциплінованості. Ти ж знаєш: я схиблю, а догану може отримати він. Почекаємо кілька хвилин, добре? – попрохала я й Ден згодився на вимоги цієї неймовірно правильної особи.

– Тоді я піду закину звіт у комп'ютер, а потім відразу виходимо, – скомандував він.

– Добре, коханий.

Я була настільки приголомшена ще страшнішими змінами в житті, що просто не мала сил для спротиву. Як же це сталося? Я пережила смерть Алекса, згодилась жити разом з дитиною свого Коханого, але миттю стала нареченою старого діда! Окрім того, він живе в іншій країні й мене чекає невідомий примарний світ, чужі люди та ненависть до тварюки, яка зі мною все це робить.

– ... Я готовий пішли. Офіс вже майже порожній. Всі помчали зі швидкістю світла і я страшенно голодний, після біганини без ліфта серед запилених поверхів, – щиро розповідав мені про свій трудовий ранок коханий архітектор. Я зітхнула, взяла сумочку та побрела за ним.

В кафешці, за рогом, було багатолюдно і ми пішли трішки далі. Тут годували краще та дорожче, але мені було зараз зовсім не до підрахунку грошей. Бо думала я про те, що скоро нам з Деном прийдеться платити розлукою, а не паперовими купюрами? Хоча, як не крути, а все в цьому житті зводиться саме грошей!

– Що з тобою, щастя моє солодке? Я тебе такою розгубленою ще ніколи не бачив. Де та сонячна посмішка, за яку я тебе покохав? Що трапилось за одну ніч? Скажи, я повинен знати. Якщо ти сумуєш за хлопчиком – не треба. Він наразі серед інших світів і хто знає: може там набагато краще?

Ден пестив мої руки у своїх та говорив так лагідно, що я вже хотіла плакати. Звідки ж йому було знати, на що я згодилась піти заради батьків?

– ...Вибач, що ти мені говорив? – прошепотіла я та намагалася стримувати нестерпний біль.

– Ого! Допрацюємо й відразу поїдемо до Савани. Мені треба тебе рятувати, бо ж ніяка зовсім, – поставив діагноз мені коханий та нам вже принесли смачний біфштекс з картопелькою фрі. Офіціантка тільки

відійшла від нас і я миттю залилась сльозами.

– Підемо, коханий! Підемо до Савани прощатись...

– Не зрозумів!?! – вибухнули подивом чарівні очі Дена.

– Денчику, доле моя єдина! Нам більше не бути разом. Я виходжу заміж...

– Господи, Сніжиночко, тобі до лікаря треба, – подумав він, що я марю.

– Так, відразу до всіх. Бо я вчора погодилась на таку аферу, що самій страшно. Щоб врятувати бізнес тата я погодилась вийти заміж за старого діда, що живе в іншій країні. Прости, в мене більше немає слів...

Я ридала так, що кілька відвідувачів ресторану вже уважно поглядали в наш бік. Ден тихенько пестив мої руки та хитав головою підказуючи їм, що в нас все нормально. Але ж ненормально! Неможливо! Нащо я тільки народилася на світ?

– Про що ти говориш? Який іще дід? – тепер сам затремтів від моїх слів красивий чоловік і зрозумів, що я не марю.

– Польський, старий, багатий. Я не знала. Виявляється він татову фірму на себе відкрив, а тепер забирає. Я не хочу втратити батька, бо він на межі. І тому вирішила пожертвувати нашим з тобою щастям. Прости, коханий мій...

– Дівчинко моя ріднесенька поясни, бо я нічого не розумію. До чого тут «заміж»? – звісно мій сумлінний архітектор нічого не тямив у підлих схемах. Та й хіба може нормальна людина зрозуміти: як міняють бізнес на доньку?

– А до того, що він мене на татовому ювілею як побачив то прикипів і хоче собі за будь-яку ціну взяти. Коли отримає мене - поверне татові агенцію. Сама кажу й не вірю. Я ж про таку дикість лише в книжках читала, а тепер відчуваю себе ганчіркою, яку міняють на інший товар...

– тепер я знову залилась сльозами.

До нас підійшов адміністратор та ввічливо попросив:

– Я перепрошую, шановні, але наш заклад створений, щоб годувати людей. Вони тут відпочивають і не згодні спостерігати за Вашими особистими проблемами. Не треба платити за обід, тільки покиньте заклад, будь ласка.

– Вибачте, ми вже йдемо, – кинув Ден на стіл, все що в нього було і ми пішли на вихід. Сіли під кроною дерев і я пригорнулась до плеча свого коханого.

– А може краще його вбити? – розлючено спитав Ден, бо вже зрозумів, що все це відбувається насправді. – Де ти казала він живе?

– О, Господи! Денчику, не будь захисником знедаланої дівчини зі старої казки. В наш час все відбувається зовсім інакше. Він на ювілей до тата приїхав з такою свитою головорізів, яких я зроду не бачила.

– Тобто ти пропонуєш мені просто взяти й відпустити ту, котру я кохаю більше за життя? Я ж тільки знайшов тебе, а тепер повинен мовчки віддати? Може тебе ще й на потяг провести? – від розбурханих почуттів Ден тремтів і обіймав мене так, наче ніколи не відпустить.

– Не треба, мій любий, нікого вбивати. І на потяг проводити теж не треба. Той шахрай обіцяв надіслати за нами літак, коли вирішимо прийняти його пропозицію.

– Ах, літак! Ну, тоді він мені зовсім не конкурент, – навіть посміхнувся Ден. – Десь у мене в гаражі валявся старий велик, дуже раритетна річ. Сніжинко, що нам робити?

– Тобі - мене чекати. Денчику, не треба так гостро реагувати. Я поїду, підпишу з ним одні папери, а він з татом підпише інші. Він старий, може загнеться або про мене забуде й тоді я повернуся до тебе. Я ж нічого не кажу, що ти був одружений. Просто рахунок вирівняється й буде: один-один.

Ден подивився на мене якимось дуже дивно й промовив:

– Ніколи не міг уявити, що десь у тобі заховано стільки цинізму. Тобто

ти наче їдеш у відрядження, а мені пропонуєш тебе почекати? А нічого, що він буде до тебе торкатись і взагалі... О, Господи! Краще б мені цього не знати, – закрив руками своє знедолене прекрасне личко він. А потім знову заговорив: – А як же «єдиний», «найсолодший у світі», «навіки мій»?

– Дене, я думала ти сильний! Підтримаєш мене, пожалієш, а ти зовсім розкис. Дивись: тваринка яку продають і та не плаче. В мене вже просто немає сліз, – зізнавалась я гордо.

– Ніколи не називай себе так! Я з тобою сяйво неземне побачив, а ти його якомусь дідові від мене забираєш, – не міняв свій загробний тон бідолашний Ден.

– Та не буде йому від мене ніякого сяйва! Так поп'ю трохи крові і якщо не вб'є, то сам здихатися захоче. Ти ж не знаєш: яким я можу бути стервом. Тобі мій темний бік не побачити ніколи, бо ти сам наче сяйво серед світів.

– Все одно: не їдь від мене, – шепотів мій коханий Задорожний, а я обійняла його міцно й пояснила:

– Не можна, Дене. Я батькам пообіцяла. Просто допоможи мені запам'ятати наше красиве щастя. Я буду згадувати його в найстрашніші часи.

Розділ 11. Щиро вітаю на польській землі

Ніч я провела без сну, та як належить нареченій – тихо плакала. А ще тремтячими руками заблокувала контакт Дена, бо відчувала, що телефонуватиме він часто. Але ж його голос буде для мене, наче повільна смерть.

На ранок я мала такий жахливий вигляд, що на роботу вже не пішла. Батько зателефонував хрещеному та змалював ситуацію. Правда він не сказав, що якийсь варшавський дід шантажує його конторою й бажає виторгувати собі мене. Дядя Гоша почув лише, що один багатий польський залицяльник хоче зі мною заручин та весілля.

Не з чуток знаючи про мої стосунки з його підлеглим архітектором, Дорошенко був вкрай здивований почутим. Крім того, він завжди вважав, що буде присутнім на весіллі своєї похресниці й наразі трішки образився на моїх батьків, але нічого не сказав. Він дав Таїсії Павлівні наказ звільнити мене за власним бажанням, заочно. Ось так закінчилась моя коротка кар'єра в будівельному бізнесі хрещеного.

У суботу вранці тато привіз нас в аеропорт Жуляни (нині аеропорт «Київ»). Мама збиралася взяти з собою речей на сто років, але я влаштувала таку істерику, що попхалися ми на літак з кількома маленькими валізами. Зі смертю Алекса вдома в мене з'явилися дивні привілеї. Якщо я на чомусь наполягала – це виконувалося майже миттю. Виходить, загинув мій хлопець не марно. Прости мене, Господи!

Як виявилось, літачок пана вже був тут і стояв на віддаленій смузі. До нас підійшов пілот, десь ровесник Дена. Одягнений в гарну, майже звичайну льотну форму, тільки з нашивками приватної компанії.

На борту, було затишно, навіть якимось по-домашньому. Дівчина-стюардеса (для нас трьох) привітно посміхалася та знала українську на зубок. Скоріше за все то була наша землячка, що тепер працювала на Вітольда.

Я мріяла в польоті відірватися від страшних думок про розлуку та помилуватися хмарками й це мені зробити вдалося. Дівчина запропонувала нам коктейлі, але я відмовилась, бо в голові за останні дні, вже був присутній неперевершений коктейль. Мама попросила мартіні з льодом; а мій татусь, що вже неодноразово мандрував приватними літаками - замовив собі «Секс на пляжі». Так ми й провели в повітрі десь годину. Ну, з підйомом та посадкою, максимум – півтори.

Я чекала на посадку в Варшавському аеропорту, але літачок покрутився та й приземлився посеред зеленого поля на території якоїсь вілли. Схоже це й був замок того Вітольда. Вдалині ідеально стрижених безкраїх газонів стояв величезний будинок, десь в стилі бароко. Не встигли ми подякувати команді за чудовий політ, як на машинці для гольфу, щоб зустріти дорогих гостей, примчав сам господар. Місцевий

магнат у сфері нерухомості – пан Вітольд Стеловський, зіскочив на траву наче юнак та розкинув щирі обійми:

– Пане Тарасе, шановний, вітаю! Дами, цілую ручки, – широко посміхався в ідеально рівні зуби дід. Він делікатно доторкнувся до наших з мамою рук і знову засяяв: – Щиро вітаю на польській землі!

Здається він говорив українською не гірше, ніж польською. Трохи акценту залишалось, але це навіть віддавало шармом. Вітольд розпорядився щодо нашого багажу, зробив коротку екскурсію садибою та запросив на обід.

Таке застілля я бачила лише в старих фільмах про королів. Величезний стіл, сервірований наче для якогось прийому, з купою квітів по центру. Височенні стільці з різьбою на спинках були такі важкі, що хрін сам піднімеш. Але для цього позаду стояла прислуга та допомагала всістися на ті царські трони. І взагалі все це виглядало якось не по-справжньому. Мабуть, щоб добити нас усіх подавали королівських омарів і колекційне вино. Хоча те пійло було надзвичайно приємне!

Звісно обід пройшов, як кажуть у теплій і дружній атмосфері. Потім нам дали трохи перепочити, а далі закрутилась ота казка польської гостинності, що вже й не зупинити її.

Погода ранньої альпійської осені була чарівною. Перші золотаві дерева заворожували погляд, а день був таким тихим, що здавалося Вітольд зателефонував особисто Богові й замовив найкращу погоду. Щоб усе добре роздивитись він возив нас великим сучасним кабріолетом по Варшаві, зупиняючись в самих відомих, як звучить польською «знакомітих» місцях.

Ми вже побували в неймовірно красивому – королівському парку Лозенки та відвідали палац. В озерній гладі віддзеркалювалося небо, а на спеціальних платформах посеред води грали музики. Понад усе мене потряс піаніст, що сидів весь в білому, за білим роялем, під вербами й талановито грав Шопена... На якийсь час я навіть забула про смуток і горе та про свій переїзд на чужину.

Непомітно настав вечір і пан привіз нас до мультимедійного парку фонтанів. Там, як і в Києві чи Вінниці, після настання сутінків починалось феєричне дійство води. Може коли цього не бачив, воно й викликає ейфорію, але мені чомусь стало сумно. Зате мама, як музикант, бігала повсюди й тягала за собою тата.

– ...Ну, як панянка Снежка не проти бачити цю красу вічно? – злякалася я, бо побачила поруч свого старого залицяльника.

– Проше? – вже встигла я навчитися питати: «Якого дідька тобі, діду, треба від мене?»

Та він зовсім не знітився й продовжував роздягати поглядом:

– Ти неймовірно прекрасна і я буду милуватися тобою до кінця життя...

– Вибачте, пане Вітольде, я Вам дуже вдячна за увагу, але Бог свідок: я не розумію про що Ви...

– Розуміє, пані, розуміє, – традиційно ставив наголос поляк на першому складі слова та жадібно зім'яв рукою мій бік. По мені пройшов електричний струм відрази і я автоматично відскочила та він лише посміхнувся й привітно простягнув до мене руку:

– Пішли, моє кохання! Знайдемо в цій купі люду твоїх батьків.

Ввечері, Вітольд вишикував перед нами всю прислугу й почав розповідати, про нову пані та їх обов'язки переді мною. Людей у нього в слугах було багато. Я нарахувала двадцять вісім осіб, але він сказав, що це ще не всі. З рештою інструктажі будуть проводитися окремо. Весь цей люд вже звісно звик до свого самодура й мирно вислухав лекцію, дивлячись у підлогу. Потім він їх відпустив.

Дід відвів нам з батьками окремі спальні, але я попросилась ночувати з мамою й він зрозумів, що так я створюю для себе додаткову безпеку. Я пояснила, що буду дуже сумувати за нею й тому хочу провести разом більше часу. А Вітольд з батьком пішли ще пограти в гольф. Хоч я не

знала, що мій татко має навички в таких розвагах. Як на мене, то краще б вони вже підписали папери про татову власність, а завтра в магістраті - про мій перехід у його власність. Але хитрий дід побажав, щоб усе було якраз навпаки.

Вранці Вітольд посадив нас з батьком до свого модерного електрокара та й повіз туди, де я офіційно стала пані Стеловською. Бог свідок: це навіть смішно! Адже папери треба подавати й чекати на погодження цілий місяць, а нас прийняли, як добрих знайомих та узгодили все й відразу. Здавалося, що якби сюди привезли мавпочку з цирку, то їй теж дозволили б стати законною дружиною цього усміхненого пана, без жодних слів. А може Вітольд Стеловський був у них постійним клієнтом та оформлював шлюби доволі часто й тому мав відповідні преференції?

Особисто мені той цирк даром не здався і я страшенно хотіла лише одного: потрапити швидше в душ, щоб змити з себе невидиму гидоту. Така звичка з'явилася у мене зовсім нещодавно, але переслідувала постійно й нав'язливо. Можливо, вже треба було звернутись до психіатра, але які мої роки? Все ще попереду!

Розділ 12. Сімейне життя

Весілля на галявині маєтку було пишним. Гостей понаїхало багато. Вітольда навіть зайшли привітати якісь їхні відомі актори, та мені до того дійства було байдуже. Я просто посміхалась наклеєною посмішкою голлівудської кінозірки та зовсім нічого не відчувала. Не було в мені вже ні страху, ні болю, ні навіть образи на саму себе. Я наче померла, але ще ходила по цьому світу. Ось так я підготувалась до життя в шлюбі, без кохання. Думаю, таких як я на землі більше, ніж багато. Але ж всі вони якимось живуть, деякі навіть задоволені й не хочуть повертатись у світ «живих».

В кімнаті, де прожила кілька днів, з радістю зняла з себе фату й дорогушу сукню від кутюр'є, поскладала на столику навішані на мене прислугою коштовності з діамантами й знову пішла змивати з себе гидоту, якої набралась за день. Всі ті лестиві погляди з посмішками,

вітання й компліменти – стікали зараз разом з водою в каналізацію і мені ставало дедалі краще...

Батькам відвели одну із гостьових спалень в іншому крилі маєтку, та зараз я почула, що хтось зайшов до моєї кімнати. Миттю виглянула, бо переживала, щоб не вкрали мільйонні коштовності, що лежали на столі. Це пізніше я дізнаюсь, що в маєтку немає крадіїв, бо одного разу за зрізані в саду квіти цей приємний на вигляд дідусь - відшмагав батогом для коней нещасного злодюжку так, що той потрапив до лікарні. Ось такі бувають дві сторони однієї людини. Але наразі я побачила найчарівнішу посмішку, яку тільки могла уявити на лиці того діда. Воно стояло в довгому шовковому халаті й тримало в руках ще один неймовірно набридлий мені за сьогодні букет білих квітів... Що вже він збирався з ними робити, не знаю, але я миттю кинулась назад до ванної та повернувшись у свій великий махровий халат, а вже потім з'явилася перед законним чоловіком.

– Не бійся, кохання моє. Я ніколи й нічим тебе не ображу. Ходімо до нашої опочивальні, я подарую тобі свою найщирішу любов...

«О, Господи! Яку любов? От і добралася ти, Снежко, до найстрашнішої миті у своєму житті. Давай, ошчаслив діда...» - здригнулась від цих думок я й смиренно відповіла:

– Вибачте, пане Вітольде, я страшенно зморилась. Прошу дозволу: поспати тут.

– Що ти таке кажеш? Який пан? Я раб твій навіки – Вітек. Тільки так і не інакше. Добре, відпочинь, коли хочеш. Я пізніше зайду, – відтермінував мою загибель він. Тоді я зробила дурнувате обличчя, наче не розумію його. А для себе вирішила, що краще здохну, ніж дозволю йому ту щирю любов!

– Пшепрашам бардзо, Віте. Але Бог свідок – не все відразу. Я Вас дуже прошу...

– Та де ж відразу? Коли я жадаю тебе з того часу, як побачив. Нікого в

житті так не хотів. Серцем чую, що ти фантастична жінка.

Щоб якось припинити його старечі фантазії, я нагадала:

– Віте, я дуже хвилююся за коштовності. Може їх покласти до сейфа?

– То не твоє хвилювання, Беата сховає. А я буду чекати тебе в ліжку до ранку і дуже сподіваюся, що ти прийдеш.

Нарешті він пішов, а я зітхнула й подумала: «Здається на якийсь час відбилась!» Потім забралась до ліжка та відчувала, що тремчу від страху. Але прошепотіла:

– Доброї ночі тобі, коханий Дене... Мені без тебе дуже страшно. Прошу: приснився вночі!

Ранок був такий же прекрасний, як завжди, в золоту альпійську осінь. Робітники майже прибрали з галявини святкові столи, а на терасі маєтку служниці накривали стіл для вранішньої кави. Мої батьки вийшли такі щасливі, наче це в них сьогодні була шлюбна ніч. Мати безперестанку поглядала на мене допитливими очима й намагалась зрозуміти: як донька провела ніч зі старцем?

Дивно, але Вітольд ввічливо постукав до мене й запропонував допомогу служниці Катажини. Я посміхнулась черговою посмішкою й мовчки пішла за його «невільницею». У величезній гардеробній ми з дівчиною швиденько обрали для мене сукню, потім я причесалась та приготувалась вийти на люди. Хитрий старий дочекався мене біля виходу на терасу, а в петлиці його вранішнього костюма красувався багряний бутон троянди. Я не знаю, що це повинно було означати, та вийшов він на ганок, ніжно підтримуючи мене під лікоть і сяяв таким щасливим поглядом, що вчорашні актори поняття не мали про настільки талановиту гру.

– Вітаю, шановне панство! Який неймовірно прекрасний ранок! Я навіть трішки захмелів від повітря і сонця, – яскраво посміхався він, щоб усі думали, які ми з ним цієї ночі були щасливі.

Вітольд без упину сипав українськими приколами та анекдотами. Всі весело сміялись, а я сиділа з чашкою кави в руці й тихенько згадувала наш чарівний ранок з Деном, після першої з ним найщасливішої в моєму житті, ночі.

Скоро батьки полетіли додому, а я залишилась сам на сам зі своїм страшним дідом. Папери на татову агенцію він чесно підписав і за це я була йому неймовірно вдячна.

Кілька днів пройшли тихо-мирно. Вітольд щедро прикріпив до мене обслугу: дав зі свого чисельного парку надійне Вольво, з водієм, та трьох служниць. Навіщо так багато – не знаю? Одягатись я можу сама, подавати улюблені страви в ліжко мені не обов'язково. Стелити постіль, то нехай уже стелять, адже дівчатам треба старанно відробляти кожен злотий.

Дуже скоро я побачила: наскільки старанно! Якось принесла з саду букет свіжих троянд та й пішла шукати пристойну вазу. Але з сусідньої кімнати почула дивні звуки. Ну, не такі вже вони й дивні. Просто хтось посеред робочого дня, в покоях хазяїна, займався бурхливим сексом. На правах хазяйки дому, щоб припинити акт розпусти, я різко відчинила двері й від несподіванки просто залякла на місці...

Перед моїми очима відкрилась яскрава картина, як дідуган ще може бути корисним жінці. Вітольд тримав симпатичну служницю Беату руками за обидва боки, а та стояла навшпиньки та безсоромно віддавалась хазяїну. Наразі на обличчях розпусників застиг звичайний вираз «кота, який злизав сметану», а я гірко посміхнулась і сказала:

– Не звертайте на мене уваги, продовжуйте. Не буду вам заважати...

Потім закрила важкі дубові двері так, що вони ледве не злетіли з петель та й пішла до себе в кімнату. Дивно, але зараз у мене зовсім не було бажання плакати. Навпаки, дуже хотілося когось вбити, або хоч покалічити. Тому я схопила щось фарфорове та з усієї сили жбурнула об стіну. Куски розлетілись у всі боки, а на прекрасній обшивці з'явилась

перша зарубка від «щасливого сімейного життя».

Через секунду, наче застуканий на списуванні школяр, в моїй кімнаті вже стояв Вітольд і винувато промовляв:

– Вибач мені, кохана Снежко! Не розумію: як це сталося. Але ж ти не допускаєш мене до себе, а я звичайний чоловік, зі звичайними потребами. Тим більше коли я дивлюся на тебе, то хочу кохатись безперестанку...

Мені стало так гидко, що якби не знала, що наразі ні від кого не вагітна – подумала б саме про токсікоз. Я схопилась з ліжка й кинулась до ванної кімнати, бо мене страшенно знудило. А цей старий розпусник вже забув про свій гріх й миттю запитав про мій:

– То може пані від когось понесла й тому вийшла за мене?

Я закінчила неприємну процедуру, добре прополоскала рота й вийшла до нього.

– Поїхали! – скрикнула я й тільки зараз доперла свою найбільшу помилку в житті. Чому я не завагітніла від Дена? Зараз носила б під серцем його дитинку та була найщасливішою у світі. Біда з цими чесними дівчатами!

– Куди? – не зрозумів мене Вітольд.

– До лікаря, який обслуговує твоїх шльондр. Хочу перевірки й негайно!

Він чомусь посміхнувся та лагідно сказав:

– Ну, тебе буде обслуговувати інший лікар, найвищого рангу, але якщо хочеш – бардзо проше!

І ми поїхали. Зазвичай будь-який похід до гінеколога, то не тільки неприємна процедура, а ще й неймовірне приниження. Бо в жінку входить не коханий всім серцем чоловік, а медична залізьяка та ще й

абсолютно незнайома стороння людина заглядає тобі в самі нутрощі. Але зараз я була така злюща, що до подібних тонкощів мені було байдуже.

Розділ 13. Удосконалення краси

В дорозі Вітольд весь час посміхався, наче його нагодували чимось солодким і смачним. Він мчав Варшавою на своєму улюбленому Мерседесі, та виглядав наче хлопчисько, що вперше взяв татову машину, щоб покатати дівчину. Я не звертала на його піднесений настрій ніякої уваги, адже розуміла, що він просто демонструє людям нову іграшку, тобто мене.

Ми заїхали до старого міста й він припаркувався під якимось, стерильного вигляду, триповерховим будинком. Всередині приватного медичного центру було багато квітів та усміхнених працівників. Вітольд залишив мене у м'якому кріслі, а сам зник за одними з дверей. Повернувся він у супроводі людини, що могла б позувати художникові при написанні картини «кращий лікар століття». Він був у тонких золотавих окулярах, з чарівною сивою борідкою, в милій шапочці та стильному медичному вбранні. Притримуючи мене за кінчики пальців так, наче ми будемо танцювати, медик провів до свого кабінету й виконав неприємну процедуру дуже лагідно та обережно. Як тільки я звільнилась, Вітольд прожогом кинувся всередину, а вийшов з таким гордим виразом обличчя, наче я вже народила йому купу дітей.

– Дякую тобі, кохане серце, що так ненароком ми заїхали сюди. Взагалі-то цю процедуру жінки-іноземки повинні проходити до реєстрації шлюбу, але твоїй родині я безмежно довіряю, тому не став дарма принижувати. Наразі я неймовірно щасливий. Адже мій великий друг-професор сказав, що такої здорової жінки він не бачив давно і в нас будуть прекрасні діточки...

При цих його словах, навіть після огляду у професора, я знову відчула позиви токсикозу, але стрималась.

– Вітольде, прошу тебе, поїхали звідси кудись, – щиро попросила я його.

– Так, моя дівчинко! А куди ти хочеш?

Я хотіла лише в обійми Дена до кінця життя, але туди мій шлях перервався і я панічно шукала, що йому запропонувати. Адже повертатися в кубло розпусти наразі я точно не бажала. Що ж вигадати?

– Вітольде, а можна мені до якогось салону краси? У цього лікаря я зрозуміла, що запустила себе до неможливості...

Як на свій вік, дід аж занадто швидко обробляв інформацію в голові й від моєї пропозиції просто розквітнув:

– Яка ж ти в мене розумниця! Так, негайно їдемо в салон краси. Я теж давно хочу зробити собі інтимну зачіску.

Зараз мене точно знудить! Я вхопила в рот жуйку, попросила більше опустити вікно та прикрила очі, щоб не бачити поряд цього хтивого збоченця. «Яка ж це страшна річ – буди поряд з нелюбом. І скільки я ще витримаю такі тортури?» думала я, коли він заїхав на стоянку якогось хмарочоса.

Весь перший поверх, дійсно займав величезний салон краси, з найрізноманітнішими послугами. Ясно було, що старець тут крутиться часто. Адже коли ми зайшли в галерею, дівчата-адміністраторки за столиками, кланялись йому так, наче ми зараз перенеслись до Японії.

Спочатку Вітольд познайомив мене зі своїм стилістом-перукарем і ми оновили зачіски. А вже потім нас провели до інших фахівців. Він лагідно поцілував мені руку й попрохав, щоб я не боялась. Оце дивина! Я не побоялась вийти за нього заміж, а тут злякаюсь якогось воску?

В кріслі, чимось схожому на гінекологічне, молода жінка оглянула «робочу поверхню» й запропонувала подивитись каталог. Такого я ще не робила. Ну, як нормальна дівчина я звичайно влітку ходила на пляж і «в тому місці» була абсолютно голенька, але ж взимку залишала на лобку невеличку доріжку.

Варіанти в каталозі були різні. Я дивилась на сторінки й думала: яких тільки професій не вигадало життя? Це ж треба бути «стилістом» саме

оцих зачісок та цілісінькими днями заглядати й нюхати інтимні місця клієнтів! Залишається сподіватись, що заробляє ця дівчина достатньо.

Після знайомства з чудо-книгою я обрала скромну «зачіску», виключно для гігієни, адже була абсолютно впевнена, що бачитиму її лише я. Звичайно, мені дуже сподобалося «сердечко». Саме ним я марила спокушати найчарівнішого чоловіка на землі. Але мій коханий був тепер недосяжний, тому розслабилась та дозволила професіоналу зробити свою справу.

Коли ми вийшли з салону був вже полудень. Мій «оновлений дід» виглядав дійсно чудово.

– Яка ж ти в мене красуня! – хотів вчепитися за мій стан він, але я різко нахилилась й почала поправляти лямочку на туфлі. Він зрозумів, але не образився та посміхнувся:

– Хочу сьогодні ж побачити твою зачіску й похвастатися своєю...

«Боже, зроби щось!» - благала я в голові й розуміла, що до цих його вибриків прийдеться якось звикати, інакше я посаджу рвотою власний шлунок.

– Що скажеш, кохана? – не відставав старий.

– Вітольде, але ж ще не вечір! – знайшлася я, а дід щиро розсміявся:

– Чарівнице моя, ти права. Їдемо по крамницях! Нам треба поповнити гардероб для шлюбної подорожі.

– Для чого?.. – скрикнула я, не стримавшись.

– Так моє децко, аякже! Фацети вже закінчують готувати мого «Вар'ята» до медової подорожі.

– Хто кого готує? – сильно плавала я в польській мові.

– Мою прекрасну бригантину під назвою «Божевільна», а фацети – це хлопці. Тобі неодмінно треба найняти вчителя мови і якнайшвидше, – спокійно констатував він.

Я посміхнулась та хотіла заперечити, що я знаю дослівний переклад назви його бригантини. Може для нього вона й «божевільна», а для мене скоріше «дурнувата», чи «безмозка». Та нехай собі вважає мене дурепою, так навіть краще.

Насправді зараз мене добивало те, що ми попливемо на яхті лише вдвох, або ще гірше з обслугою й цей збоченець, на обмеженому просторі, буде задовольняти якусь курку. «Це що ревності?» - почула я в голові своїх чортиків та послала їх до пекла.

– Вітольде, а скажи мені, будь ласка: ми попливемо самі, чи з персоналом?

– Коточку мій, звичайно з обслугою. Я не зможу стояти за штурвалом день і ніч, адже буду кохати мою незрівнянну красуню...

Тепер мені знову захотілося смерті!

– Тоді в мене буде до тебе єдине прохання, – розійшлася я в бажаннях.

– Все, що захочеш! – шалів в передчуттях старий. – Зірку назвати твоїм іменем? Це запросто!

– Ні, нехай собі зірки сяють без мене. Я тільки хочу, щоб у подорож з нами попрямувала дівчина, що тобі зовсім не до вподоби...

– Клянуся, зіронько моя! – загорілись хтивими вогнями його очі. – Я візьму найстарішу, товсту Зосю. Ніхто, крім тебе, не буде задовольняти мої апетити. І вибач мені, будь ласка, за ранок. Просто я страшенно тебе кохаю й хочу...

Я слухала цю гидоту й починала допускати, що він дійсно в мене закоханий. Але від подібних припущень мені ставало ще гірше! Не знаю: про яке щастя він мріяв зі мною, але порядним точно був. Адже законний чоловік міг будь-якої миті та де завгодно оволодіти мною й ніхто слова не промовив би на мій захист. Та він стійко тримався й чекав невідомо чого, а я жахалась кожного погляду та тремтіла у передчутті невідворотного.

Розділ 14. Ти - моя жінка

Наша кухарка – Зося, дійсно, була пухка й добра. Інші молоді служниці, підбурені ревнивою Беатою, дивились на мене косо та зловісно, а ця жінка тільки мудро посміхалась та стверджувала, що зроду не бачила пана Вітольда таким щасливим.

Вірите, вдома я не дуже ходила до церкви, навіть з однолітками на Великдень, щоб просто повеселитись та побити кольорові яйця. А тут раптом зіткнулась з таким життям, що захотілося Божої підтримки. Поцікавилась у пані Зосі: де можна знайти православну церкву? Вона уважно подивилась на мене, наче мовчки питала, що сталося? Але такого права жінка не мала й тому лише гучно покликкала мого водія - свого молодшого сина:

– Зденек, чорти б тебе вхопили! Де ти бродиш, коли потрібен хазяйці?

Двері на задній двір були відчинені й хлопчина миттю примчав на виклик.

– Тут я, проше пані. Лише трішки задрімав... Вибачте мені, будь ласка!

– Та чого ти перепрошуєш, Зденеку? Я просто хочу поїхати до нашої церкви. Знаєш таку?

– Чому ж ні? Знаю. Зараз поїдемо, будьте ласкаві, – ввічливо відповів він.

– Їдьте-їдьте, знає. Воно в мене теж наполовину православне. Тато у нас не католиком був, – доповнила Зося та перехрестила вслід.

Я сиділа на задньому сидінні та розмірковувала, що в Києві завжди відчувала себе, як риба у воді. Там я народилась, ходила до школи й навчалася в МАУП. Друзів і знайомих у мене було багато. Та й батьки - нормальні самодостатні, зі звичайними турботами та житлом. Але тут Вітольд змусив усіх поводитися зі мною, наче з царицею. Інколи це страшенно діставало, але жити якось треба було!

Мій юний водій, не дивлячись на своє прищаве личко, був доволі кваліфікованим. Водив він вправно, адже розповідав, що батько посадив його за кермо, як тільки він зміг діставати до руля та педалей. У нас ще

було кілька водіїв, але ревний Вітольд призначив мені саме цього малого. Так здавалося навіть прикольніше!

Ось ми зупинилися на околиці Варшави, біля невеличкої православної церкви, з золотавим куполом нагорі. Я залишила хлопчину чекати в машині й накинула на голову тоненький шарф. Біля входу перехрестилася тричі та розуміла, що це мій перший самотійний похід до Божого храму.

Тут мені стало якось на диво спокійно, бо відчувала, що ніхто не образить. Взяла кілька свічечок та першу запалила зліва, за упокій душі бідолашного Алекса. Потім поставила справа свічки за здоров'я батьків і мого коханого Дена.

Після цього я підійшла до великої ікони Божої матері та довго дивилася в її мудрі очі. Я мовчки питала в неї поради: як мені вижити тут і не втратити розуму? А вона тільки приємно посміхалась і нічого не казала. Тому я прочитала в голові «Отче наш», наперед попросила прощення, перехрестилася й пішла на вихід, задкуючи. Зараз мені здавалося, що я не маю права повертатися до Бога спиною... Ось що робить з дурною дівчиною чужий край!

На вечерю була дуже смачна заливна риба. Взагалі, пані Зося готувала неймовірні смаколики, вона знала масу рецептів та завжди урізноманітнювала добове меню. Думаю, її з радістю прийняв би на роботу будь-який столичний ресторан, але жінка віддано служила господарю й навіть не думала про таке.

Після вечері я пішла до себе та відчувала, що страшенно хочу спати. З горем пополам прийняла душ і кинулася на постіль, навіть не вкрившись. В домі завжди було тепло та затишно. Прекрасна альпійська осінь ніжила й зачаровувала...

Мені снився мій коханий Ден! Він пестив все моє тіло, а особливо нову «зачіску» і все, що нижче. Раніше він ніколи такого зі мною не робив. Та наразі глибоко входив язиком туди, а потім обережно грався зі збудженим пухирцем і додавав насолоди пальцями всередині мене... Від блаженно гострих відчуттів та неймовірної вдячності Коханому – я гаряче кінчила уві сні... Збуджено пульсувала й схлипувала, а по щічках

стікали сльози. З усмішкою на щасливому лиці я шепотіла: «Кохаю тебе, єдиний мій». Він обіймав мене лагідно й звабливо, досконало пестив груди, а потім увійшов плавно та рухався неймовірно солодко. Довго дозволяв насолоджуватися тим божевіллям, а я танула та ще кілька разів скорено тремтіла під ним...

Прокинулась я поруч з Вітольдом! Він лежав біля мене на подушці, а його немолоді очі сяяли зараз юнацьким щастям.

– Матір Божа, яка ж ти прекрасна, – сказав він і я відкрила для себе, що то був не сон та зовсім не Ден...

– Господи, що ти тут робиш? – спитала я несусвітну дурницю.

– Кохаю тебе, більше за жиче... Я ще ні з ким на світі не був таким... Ти дійсно фантастична жінка, ти – моя жінка. Більше ніколи не доторкнуся до іншої, клянусь! – якимось дивно, навіть приємно, прошепотів він.

– Боже, так це ти був у моєму сні? – сором'язливо потягнула на себе я шовкову ковдру.

– Чому Боже? Я не хочу бути Богом, а лише тим, кого ти називатимеш «єдиний у світі».

Він знову відкинув ковдру й лагідно пройшовся рукою по мені. Це збуджувало...

– Не ховай від мене господні дари! Я хочу знову тебе відчутти, – прошепотів Вітольд та продовжив мене дивувати. Він був досконалим коханцем і в ліжку зовсім не старим, а ще вмів задовольнити жінку просто розкішно.

Так і сталося те, чого я страшенно боялася, ненавиділа та уявляла близькість з ним нестерпною й жахливою. Але я так довго була без чоловічої ніжності та сумувала за Деном, що дід виявився зовсім непоганим. Звісно, я ніколи не зможу його покохати, але якийсь час витримаю.

– Скажи, а що ти наказав підсипати мені у страви? – здогадалась розумна дівчинка. Вітольд таємниче посміхнувся й визнав:

– Зовсім трішечки снодійного. Ну, не міг я більше просто дивитися на тебе. А ти ж нізащо сама не здалася б. Я обожаю твій нороровливий характер, квітка моя остання. Ти неймовірно солодка і я хочу кохати тебе всі ночі, до ранку...

– Віте, прошу, давай спати, – попросила я доволі ніжно.

– Ти назвала мене, як жінка? Не як невільниця? Дякую, маленька богине! – ще радісніше прошепотів він і я відчула, що зможу мати владу над ним.

Коли вранці у своєму довгому шовковому халаті він переможно вийшов з моєї кімнати – очі старого розпусника сяяли, наче сонце на небі. А я думала про те, як погано, що сьогодні зміна Катажини, а не Беати. Маленькій стервозі страшенно хотілося, щоб господар наказав саме тій шльондрі змінити наші наповнені гріхом простирадла й вона зрозуміла, що більше непотрібна йому.

За сніданком досвідчена пані Зося не витримала й лягнула:

– Вітаю, пане Вітольде!

Я думала він накричить, але хазяїн ще більше засяяв і відповів служниці:

– Дякую, Зося! Готуйся, поїдеш з нами в кругосвітню подорож.

– Та куди мені? А хто годуватиме тут усіх? – красиво викладала чисті серветки жінка.

– Нічого, поголодують. А ти дійсно попливеш з нами на яхті у шлюбну подорож, щоб допомагати палати нашому з дружинонькою щастю...

– Слухаюсь, пане Вітольде! Це я виконаю з радістю, – весело сказала товстушка й доповнила: – Якого кольору сьогодні нести квітку?

– Такого червоного, як моя гаряча кров і кохання, – зізнався він та лагідно поцілував мене в лоб.

Тепер я зрозуміла, що означає бутон троянди в петлиці його костюма.

Але ж минулого разу, перед моїми батьками, старий розпусник злукавив! Та сьогодні мав на червоний бутон беззаперечне право.

Розділ 15. Я буду боротись

А в Києві до приймальні Дорошенка знову припхалась Христина Задорожна. Одному Богу відомо: хто й навіщо розповів їй подробиці палкого роману її колишнього чоловіка Дениса з красунею-секретаркою Сніжаною, але де-факто, інформація дійшла до жінки дещо з запізненням...

Мабуть, спираючись на своє виховання, вона дуже хотіла «видерти коси» суперниці, та коли побачила за широким столом офіс-менеджера молоденьке дитя з косичкою, здивовано спитала:

– А де?..

– Ви когось шукаєте? – приємно посміхнулась новенька.

– Оцю, що тут сиділа, – обмежено висловлювала свої думки жінка та якось невпевнено трималась на ногах.

– Але це моє робоче місце. Ви маєте на увазі мою попередницю? – проявила кмітливість дівчинка.

– Так, попередницю! Ту шалаву розмальовану, – скрикнула Задорожна.

– Зайдіть до мене, будь ласка, – тихо запросив її до себе Дорошенко, що вийшов зі свого кабінету.

Христя здивовано подивилася на незнайомого дядька й жваво поцікавилася:

– Куди зайти? Навіщо? Де взагалі той козел? Чому він від мене ховається? – зараз Дорошенка осяяла думка, що жінка п'яна... А на годиннику була лише десята ранку!

– Дуже прошу Вас зайти до мого кабінету, – більш настирливо промовив хрещений і, мабуть, згадав яскраву картину, коли Ден навколішки заспокоював мене тут у приймальні. Христя зайшла.

– Сідайте, будь ласка та розповідайте, що не так з Денисом? Як керівник я повинен реагувати на будь-які виклики.

– Та нікого я не викликала. Просто тут у вас завелась одна шльондра й відбиває у мене чоловіка. А в нас дитина... – традиційно для жінки її рівня, шантажувала всіх спадкоємицею Христа.

– Заспокойтесь, прошу Вас, – терпляче сказав хрещений, наповнив стакан водою і поставив перед стражденною на стіл. А сам був неймовірно щасливий, що ця особа вже не причинить мені шкоди.

– Не хочу я води. Хочу бачити ту тварюку! – репетувала Задорожна, а шеф тяжко зітхнув від думки: як розумний і дотепний Денис знайшов собі таку дружину, а вголос сказав: – Послухайте мене уважно. Як Вас звати?

– Христа...

– Христіно! Ваш колишній чоловік гарний спеціаліст та відповідальна людина. Я впевнений, що всі плітки про нього повна вигадка. Ви ж бачили мого офіс-менеджера. Вона ще дитина, навіщо їй Ваш чоловік? Тому заспокойтесь і живіть собі заради дочки. Ви повинні бути задоволені вже тим, що Денис Миколайович виплачує кредит по Вашій квартирі, хоч сам там не проживає. Зараз, перепрошую, у мене скоро нарада і я повинен підготуватись. Марино, проведіть гостю, будь ласка, – натиснув перемовник Дорошенко.

Але Христа все ще сиділа і, відкривши рота, дивилась на спокійного дядька за столом. У дверях з'явилась моя юна наступниця й сказала:

– Прошу, будь ласка, на вихід! Вас проведуть...

– Що це вже все? Ви того паскудника так і не знайдете? – спитала п'яничка й Дорошенку здалося, що день сьогодні буде довгим.

Ввечері Денис Задорожний сидів перед шефом і докладно звітував про об'єкти. А Дорошенко дивився на нього з сумом і знову задавав собі питання, на яке не знаходив відповіді. Тому сказав:

– Денисе, сьогодні у мене була твоя Христіна. Жалілася, лаялася. От

скажи мені, бо я ніяк не втямлю: як ти додумався на ній одружитись? Питання риторичне, можеш не відповідати. А ось полікувати її треба.

Бідний, кинутий мною красунчик скривився так, наче в нього заболіли відразу всі зуби й відповідь:

– Не моя вона. А як додумався? Мабуть, доля покарала, Георгію Олексійовичу. І на лікування в мене вже немає ні сил, ні засобів. Ви ж знаєте: на мені аліменти й кредит, а ще Катруся живе з нами. На мамину пенсію лікувати ту ханигу я не буду. Це все були відповіді на Ваші запитання, а не вимога фінансової допомоги. Я справлюсь!

– Ой, Дене! І чому ти раніше не зустрів Сніжану? Така гарна пара була б... А тепер вона десь блукає по світу і ти не живеш, а виживаєш. Я б хотів, але не знаю, як допомогти.

На це запитання прекрасні сумні очі Дениса Задорожного спалахнули вогнем:

– Дуже просто, шефе. Дайте мені контакт Сніжинки! Мені вкрай необхідно з нею поговорити.

– А от звідником мене робити не треба, хлопче! Сніжана була поруч, але ти тоді питання не вирішив. Тепер вона заміжня жінка й нічого вам з нею обговорювати. Все, йди. Тебе дитина вдома чекає.

Денис тяжко зітхнув, підвівся та й пішов на вихід. Він давно знав свого боса й розумів, що «ні» для Дорошенка – це «ні». Наразі Ден відчував таку тугу й безвихідь, що не вигадав нічого кращого, як поїхати до моїх батьків. Він розповів їм, звісно у пристойній формі, про НАС і просив того ж самого: зв'язку зі мною. Все, що він сказав було для моїх предків повним відкриттям. Мама ввічливо вислухала дивного незнайомця, а потім повідомила, що я неймовірно щаслива та знаходжусь зі своїм чоловіком у кругосвітній подорожі. Саме тому зв'язку зі мною немає. Звісно це була брехня й Ден пішов ні з чим.

До кредитної квартири він зайшов страшенно злий. Христя була вдома, зовсім п'яна та Ден уже звик до її такого стану.

– Якого ти поперлася через все місто до мене на роботу? – без привітання, надривно кричав він.

– Ту тварюку провчити, що тебе у мене відбирає! – відверто ляпнула Христя.

Почувши, що я "тварюка", Ден замахнувся на те нещастя, але не вдарив.

– А, горить шапка на злодюзі! Давай бий, я просяджу тебе, зраднику...

– Дурна ти по саме нікуди. Навіщо я тільки пожалів тебе колись, а про себе забув? Та Вона ж, як зіронька - підморгнула з неба й зникла, а я бачу її слід і молюся на нього.

Зараз п'яненські очиці Христі збільшилися вдвічі й вона намагалась усвідомити почуте:

– Напився чи що? Добавки хочеш? У мене є...

– Краще б про дитину спитала, нещасна! – зітхнув Задорожний. – До речі, гарна ідея, піду нап'юсь. Може легше стане?

Денис дійсно пішов до бару. Мабуть, вперше в житті він пив та не міг сп'яніти. Перед ним весь час стояли прекрасні кохані очі, а душа розривалась на шматки, бо моя мати йому сказала: «Снежичка така щаслива з Вітольдом! Вони мандрують морями та відключились від усього світу...»

«Невже й справді це так, Сніжинко? Хіба можна забути нашу невагомість? Знайти так швидко інше щастя після того, як ми дихали одне одним і на милуватись не могли... Ти ж говорила, що він нелюб! Чому доля так нещадно подарувала нам незабутню мить та й відібрала назавжди?»

Його буйну голову зараз роздирав несамопитий біль і він попросив бармена:

– Шановний, ще налий!

– Тяжко тобі, хлопче? Що, день не задався? – підійшов з випивкою

якийсь чоловік і сів поруч.

– Життя не задалось. Богом, мабуть, прокляте, – зізнався Ден, не звертаючи уваги: хто спитав і навіщо. Йому просто треба було вивільнити зсередини хоч трохи горя, щоб не розірвало.

– А, може, Бог тут ні до чого? От я, наприклад, пішов на війну, бо інакше не міг. А вона взяла й кинула. Я ж повернувся, здоровий і сильний. Ну так, трішки страшний, але ж кохав її неймовірно...

Тепер Ден розвернувся на стільці й побачив молодого чоловіка: з руками, з ногами, але з обпеченим обличчям і лівого ока не було. Мабуть, на фоні чужих страждань йому повинно було стати легше, але Денис Задорожний – людина на диво співчутлива. Тому він спитав:

– Що відразу кинула?

– Ні, не відразу. Коли побачила, що скалічений...

Здається, на сьогоднішній вечір, Ден знайшов собі співрозмовника, адже цим обом треба було виговоритись.

– Хлопці, ще по одній? – радів такій компанії за стійкою підприємливий бармен.

– Не спіши! – відрізав йому Денис і ще уважніше спитав у чоловіка:

– Так кажеш: Бог ні до чого? Виходить я сам винен? Покохав, як душу та й вона мене шалено кохала. Батьків виручала, за нелюба пішла, а тепер кажуть: у них все добре. А я не вірю! – відчайдушно стукнув по стійці Ден.

– Тобто ти навіть не хочеш у неї запитати? – не розумів його мудрий воїн.

– Не можу. Далеко вона. Спеціально так зробила, щоб не рвати одне одному душу. Вона прекрасна й дуже сильна...

– Бачу, брате, біда в тебе точно велика. Тоді борись! Ми ж не для того Богом зроблені, щоб відступати від мети. От я, наприклад, ще думаю

знайти свою «красуню». Може подібну собі знайду? Дівчата на війні відчайдушні.

– Дякую за пораду, друже! Обіцяю: я буду за Неї боротися. Тепер давай ще по одній! – скомандував Ден бармену й певно вже щось задумав.

Розділ 16. Непроханий гість

Коли ми з Вітольдом повернулися з подорожі в маєток – на нас чекав дивний непроханий гість. Пан Вітольд Стеловський так швидко намагався привласнити мене, що забув розповісти деякі подробиці про себе та колишню родину.

Як виявилось у нього був дорослий син, від першого шлюбу. Правда, молодий чоловік давно проживав у Лос-Анджелесі, а до тата в гості прилітав за грошима, адже він жив у місті, що рясніло розвагами на всі смаки. Жінку, яка народила Стеловському спадкоємця – звали Ельжбета, та вона багато років назад померла. А пан Вітольд накопичував статки та міняв коханок, аж доки одного разу, в Києві, не побачив мене. Події наступних місяців уже всім відомі, от тільки спадкоємця наразі батько зовсім не чекав.

Вітольд повернувся в піднесеному настрої, бо подорож ми провели доволі цікаво. Побували в багатьох місцях і кругом він носився зі мною так, наче вчора вперше переспав. Скрізь намагався купувати вишукані речі та прикраси, водив по ресторанах і взагалі виглядав неймовірно щасливим.

А тепер, коли син без попередження звалився, як сніг на голову - Вітольд скипів гнівом. Він знав, що потрібен синові лише як товстий гаманець і не більше. Я не розбещувала пана Стеловського особливою щирістю, але підсвідомо зі мною, він став набагато м'якішим та доброзичливішим. Тому сприйняв синову жадобу дуже негативно.

Звісно я поки про все це поняття не мала й перше знайомство відбулося в холі. Хлопець біг вниз по широких сходах маєтку, майже голим. На ньому були лише плавки й накинутий на плечі махровий халат.

– Привіт, тату! У тебе нова іграшка? Гарну купив, хоча міг би й крашу,

– весело скрикнув він та зневажливо глянув на мене.

– Кохана, не слухай мого дурника. Це він від радощів такий. Янош Стеловський! Негайно попроси вибачення у моєї ластівки, бо грошей не дам! – грізно скрикнув Вітольд.

– О, ясновельможна пані, вибачте мені будь ласка за те, що мій батько ніяк не заспокоїться та купує собі все більш витончені й прекрасні іграшки... Тату, так годиться?

Він талановито поклонився мені, як у старих фільмах про королів та навіть не намагався завернутись у халат. Я розгубилася й не встигла нічого відповісти, а хлопець уже плавав надворі в басейні.

Тепер Вітольд кинув тяжким поглядом на управителя маєтку, пана Войцеха, та прошипів:

– Що тут з Вами відбувається, дозвольте поцікавитись? Пане Войцеху, хіба не можна було мені зателефонувати та попередити про це нещастя?

Але наш відмінний та хазяйновитий управитель лише сумирно опустив очі додолу й відповів:

– Перепрошую, мій пане! Я лише хотів як краще. Навіщо Вам було псувати приємну подорож? Ми ж не вперше переживаємо цей наліт, тому самі справлялись. Та я готовий понести покарання...

– Дякую, пане Войцеху! Про це я не подумав. Ви все зробили правильно. Дійсно: навіщо було нас з коханою Сніжичкою турбувати? Ось так, моя люба, ми й живемо. Мабуть, саме тому я тобі раніше не говорив. Набрался мудрості у пана Войцеха. Занесіть наші валізи, а потім приготуйте святковий обід. Син все-таки приїхав та й ми дуже сумували за домом, – легенько притис він мене за плече і я побігла, як завжди, в душ. А після приємної води розвалилась на ліжку та відразу зв'язалась з мамою по Skype.

– Привіт, мамуню! Як життя, рідненька? – страшенно зраділа я мамі на

екрані.

– Сніжинко! Господи, яка ти розкішна! Вся така загоріла й щаслива, – отими своїми лестощами відразу зіпсувала мені настрій мама. Це вона вміла робити талановито.

– Дякую, мамо. Все добре. Подорож і море мені обридли і я рада, що хоч тут вдома. Але страшенно хочу до Києва! Вас побачити, каштани, новини дізнатись. Є ж у вас хоч щось новеньке? – так сподівалась я вивідати у неї про Дена. Але мама, наче партизанка, нічогісінько про нього не сказала.

– Дякуючи тобі, дитинко, у нас тепер все добре. Агенція тільки татова. Люди звертаються, грошики капають. Доню, може тобі щось потрібно. Ти тільки скажи.

Я іронічно розсміялась та відповіла:

– Мамочко, це ти про гроші? Так вони мені наразі абсолютно байдужі. Навіть не думала, що колись таке скажу. Я ж тепер живу на повному забезпеченні. Є король, палац, слуги. Але інколи все це страшенно бісить, мамо! Я скучила за криками у маршрутці, за штовханиною у метро. Все це мені й досі часто сниться...

На очі навернулись сльози і я зовсім не хотіла ховати їх, бо саме батьки були причиною мого смутку й перебування на чужій землі.

– Доню! Ну, чого ти? Там же у вас рай, а тут – звичайні будні...

– Вітам, шановна пані Ташо! – з розгону, наче хлопчисько, кинувся на живіт перед ноутбуком Вітольд і обійняв мене за плече.

– Вітаю, шановний пане Вітольде! Ви прекрасно виглядаєте, такий загорілий та статний, – знову взялася за улюблені лестощі мама.

– Dziękuję bardzo! Все це завдяки нашій неймовірній красуні! Пані, Ташо, я найщасливіший чоловік на землі, – засяяв він та знову притис

мене до себе. А я відчувала, що від їх нещирості мене наразі знудить.

Ні, я не завагітніла в подорожі! Ще коли ми підписували контракт, я взяла з майбутнього чоловіка слово: завести дітей лише з моєї згоди й він пообіцяв. Поки Вітольд обіцянку тримав сумлінно.

Після святкової вечері я пішла до спальні, а Вітольд - попрацювати зі звітами в кабінеті. Адже на час подорожі він забув про всі справи й поринув у відпочинок. Тепер треба було надолужити згаяне. Його спадкоємець трохи посидів з нами за столом, а потім подався в місто. Він, звичайно був напідпитку, але ніхто не зупинив його. Можливо, це було його нормою? А може всі просто чекали, що станеться диво і цей неврівноважений суб'єкт уб'ється десь на теренах рідної країни.

Вночі нас розбудив дивний шум. Це повернувся до татка його дорогий син: живий, але смертельно п'яний. Він ганяв маєтком в одних плавках, з величезною пляшкою віскі в руках, співав пісні польською та англійською мовами, а ще періодично кидався до басейну. Та ніхто не звертав на «дитину» жодної уваги. Звісно ображений за це – тридцятирічний спадкоємець увірвався до нашої спальні й закричав:

– Тату, тобі допомога потрібна? Ти тільки скажи: я миттю оприходую цю лярву!

Ось тепер мені стало страшно, бо таким Вітольда я ще ніколи не бачила. Він зірвався з ліжка й кинувся до Янека, захопив за горло та почав душити. Я спала в тоненькому нічному вбранні, що сильно просвічувалось, але зараз було вже не до етикету. Я схопилась на ноги та почала відривати Вітольда від сина.

– Вітеку, коханий, що ти робиш? Відпусти цього блаженного! Нехай собі йде спати. Ти ж бачиш: він від випивки не при собі.

Вітольд ще кілька секунд здавлював сину горло, але коли до нього дійшли мої слова – миттю відпустив та навіть попестив хлопця по щоці:

– Йди спати, синку. Ранком поговоримо!

Янек перелякано потер свою шию й миттю зник з очей, а Вітольд повернувся до мене і його погляд просто сяяв щастям.

– Як ти мене назвала? – лагідно спитав він, наче й не був наразі у страшному гніві. Я знизала плечима й посміхнулась:

– А ти маєш щось проти?

– Господи, ні! Сьогодні найщасливіший день у моєму житті, квітко моя остання. Я б його сто разів задушив, аби тільки чути від тебе це щоразу. Хочу кохати...

– Віте, перестань! Тобі треба поспати. Це все від змін у часі. Ти зморений і збуджений, – хотіла я його заспокоїти, але ляпнула не те. Дідуган ще більше зрадів та гаряче зізнався:

– Страшенно збуджений. Не хочу я спати. Хочу одну тебе!

Розділ 17. Нові дива

Ранок приніс нам нові дива. Спадкоємець пана Стеловського зник по-англійськи, а разом з ним з сімейного сховища зникла й чимала сума грошей. Шифру від сховку Янек точно не знав, а от одна з давнішніх коханок Вітольда – знала. Раніше вона вважалась поміж його куртизанок номером один і мала доступ до сейфа.

Пам'ятаю, як після весілля він доручив саме Беаті сховати коштовності, що були на мені. Але після нашого з ним першого знайомства в ліжку – Вітольд її навіть бачити не хотів. Дівчина затаїла злість і мабуть, таким чином вирішила помститися колишньому коханцю. Після крадіжки вона зникла з маєткою в невідомому напрямку. Звичайно, Вітольд зі своїми охоронцями міг запросто відшукати злодійку, але він пообіцяв мені не шукати. А притягувати до відповідальності власного сина – теж було якось незручно.

Дивно, але коштовності, що красувались на мені в день весілля – залишилися на місці. Скоріше за все дівчина була не зовсім дурною й

розуміла, що взяти грошей - це одне, а мільйонні родинні прикраси - зовсім інше. За них Вітольд міг не лише відправити за ґрати, а й щось гірше. Так мені здалося!

Тепер розповім про свою біду. Кажуть, що людське життя смугасте, але ж не горbate? Спочатку Вітольд бушував через крадіїв, а потім «життєві пригоди» перекинулись на мене. Буквально наступного дня, ми з маленьким Зденеком, поїхали до Варшави. Мені потрібно було отримати готовий дозвіл на тимчасове перебування у зв'язку зі шлюбом, та дещо купити в аптеці. Звичайно, Вітольд з радістю поїхав би зі мною й сам, але в нього з'явилися якісь невідкладні справи, тому я помчала з водієм.

Спочатку все було добре, але раптом хлопчина почав мінятися в личку й частіше прокачувати гальмівну педаль. Автомобіль Вольво не Жигулі, тому несподіванок під час руху не припускає, але зараз досвідчена малеча вже майже не контролювала авто. Зденек не придумав нічого ліпшого, як скерувати його з траси в поле, де лежали великі валики соломи. Швидка машина захиталась по вибоїнах і трішки перевернулась. Та малий, що відповідав за моє життя, миттю відстебнув свій пасок і накрив собою, щоб убезпечити господиню від синців. Це було зайвим, але виглядало благородно.

Скоро на автопригоду з'їхалося стільки екстрених служб, що більше могло б бути хіба при посадці на цьому полі НЛЮ. Вітольд бігав поміж спецавто з перекошеною фізіономією та кричав на всіх. Таким переляканим свого врівноваженого дідугана я навіть уявити не могла. Ось він заскочив до мене у швидку та ніжно взяв у свої мою руку.

– Як ти, кохане децько? – прошепотів він і доповнив: – Я дуже злякався, коли сказали... Більше ніколи тебе від себе не відпущу. Пропади вони пропадом ті справи.

Потім він гримнув на лікаря:

– То може вже поїдемо до центру, докторе? Скільки можна тримати тут мою поранену дружину?

Мені було ще й досі трохи страшно та боляче. Бік опух і посинів, а перед очима все крутилося й підступно нудило. Але бачити таким багатого польського діда було незвично й навіть сумно. Звісно, спочатку він повівся негідно та виміняв мене на спокій батьків. Але ж зараз я розуміла, що він мене щиро кохає. Тільки нічим не могла зарадити! Так, фізично я жила з ним, але в моєму серці навіки поселився лише один і витравити чарівного Дена з мене не вийде ні в кого!

– Віте, а де наш Зденек? – спитала я, щоб відволіктись.

– Лежи, не рухайся, люба моя. З ним усе буде добре, – запевнив мене Вітольд.

– Як це добре? Він же мене собою прикрив. Бідна дитина тепер, мабуть, вся покалічена...

– Та нормально з ним все, доле моя кохана! Відразу до лікарні повезли. Заживе на малому, наче на собаці. Тобі болить, а ти про інших дбаєш. Господи, за що ти мене так нагородив? Я навіть не мріяв про таку прекрасну жінку, – весь час пестив Вітольд мою руку, коли їхали в медичний центр до Варшави.

Там на мене вже чекала окрема VIP-палата. Лікарі приходили та щось шукали на мені й це починало набридати. Я ж не космонавт, що повернувся з орбіти. Скоро ми з Вітольдом припинили той нестримний медичний потік ніжностей. Мій схвильований дідуган замовив до палати квітів та все запитував: чим мене пригощати? Коли принесли замовлення, він спочатку все спробував сам, а потім хотів годувати зі своїх рук. Це більше нагадувало старечий маразм, але коли я дізналася правду – теж стало доволі моторошно.

Виявилося, що наше Вольво без стороннього втручання, було б у повному порядку. Працелюбний Зденек слідкував за авто, як за коханою дівчиною. Але ж рідний батьків син, з ненависті до юної мачухи та за ганебне ставлення тата – вирішив здихатися мене. Він обережно підрізав гальмівний шланг та не став чекати невідворотного й зник. В дорозі машина якийсь час ще трималась, але потім здалася й ми опинились посеред поля, на боку. На наше щастя, маленький Зденек

миттю зорієнтувався та скерував авто до м'якого поля, не чекаючи поки вріжемося в зустрічний бензовоз або завантажений МАН.

Вдома за мною теж дивились, наче за інвалідом. Я нормально ходила та й бік уже майже не болів, а хитати мене перестало ще в лікарні. Тому я не витримала та й дала команду слугам: не поводитися зі мною так, наче я помираю. Вони посміялись з веселої вдачі молодої господині та погодилися відчепитись. Польську мову я вже знала досконало. Вона не набагато відрізнялась від української, по-перше. А ще я повинна була чути й розуміти все, що навколо відбувається.

Якось вночі, Вітольд вирішив порушити дуже важливу для нього тему. Після аварії я вже повністю одужала, дурнувятий Янек покинув наш дім, тому дідові не терпілося з'ясувати найжаданіше. Він лежав, підперши голову рукою та милувався придбаним скарбом.

– Навіщо Бог дав тобі одній стільки краси? Не можна все так залишати. Я хочу, щоб у нас з'явилося повторення твоєї вроди, – здалеку почав він. Та я не збиралася здаватись:

– Віте, чому б тобі не лягти відпочивати? Хіба наразі час для з'ясування: як твій Янек вийшов саме таким? І скільки ще може народитися йому подібних?

– Ти неповторна, квітко моя! Ніколи не криєшся та б'єш по найболючішому. Ну так, мій син гідко вихований. Але ж ти – ідеальна жінка і в нас можуть бути такі ж ідеальні дітки. Прошу: зніми з мене закляття! Я дуже хочу малесеньких Сніжиночок, як ти...

Зараз він виглядав, наче медовий пряник. Але ж я ще й досі мріяла про те, що ця подорож до чужого краю завершиться і в нас з Деном буде купка дітей. Навіщо мені спадкоємці від цього польського дідугана? Як добре, що вибираючись сюди, я випросила у подруги-фармацевта цілу упаковку протизаплідних пігулок й тихенько приймала їх тоді, коли Вітольд був особливо активним та невблаганним.

Він тут щось намудрував собі, а мені треба лише одне: бачити чудесні карі оченята діточок, котрі народяться у нас з Коханим... Я божевільно

хочу лише цього! Щоб у наших спадкоємців був ніжний і щирий характер, як у Дена. Тільки тоді я зможу впевнено сказати, що найщасливіша серед людей!

Розділ 18. Три зірочки

На вулиці було вже темно, коли Денис Задорожний повертався додому. Він завжди поспішав, щоб встигнути почитати на ніч казку Катрусі. А коли це робив, серце обливалось кров'ю, бо не міг забути, як ми з ним мріяли робити це разом. Навіть для такого доброго створіння як Ден, моя згода стати мамою для його доньки, була дивиною. Але ж наше величне кохання не знало кордонів і я щиро пообіцяла те, чого він хотів. Що тут такого незвичайного?

Але сьогодні він запізнився й тихенько, щоб не розбудити доньку, відкрив замок своїм ключем та пішов на кухню, щось перехопити. Він попив молочка й відчув, що позаду стоїть мама.

– Привіт! Як справи у моїх дорогих жінок? – лагідно поцілував матусю в лоб.

– Та наче добре, синку, а в тебе? – спитала мати просто так, адже наскрізь бачила свого сина і точно знала, через які муки проходить її дитя. – Катруся трішки чухає ручку, наче щось вкусило. Я дивилась, але нічого не бачу...

– Добре, я ранком сам подивлюсь. А температури немає? – лагідно спитав уже досвідчений тато.

– Ні-ні! Я мірила. Все добре. Який же ти став у мене дорослий, синочку. Все знаєш, про всіх піклуєшся. Я піду, ти їж.

Ось така розмова відбулася ближче до ночі в невеличкому рідному домі Дениса Задорожного у Фастові, де він уже кілька місяців жив з донькою та мамою. Адже його, не дай Боже нікому такого горя, дружина стала пити частіше та все підряд. Тому Ден, боячись за дівчинку, відвіз її до матері. Звичайно, ми планували все змінити на краще, але жартівниця-доля вирішила розірвати наше щастя на шматки та й підкинути мене старому дідові у Варшаву. А Денису залишила клопоти про дитину та

нескінченні страждання через втрату тієї, котру безмежно кохає.

Ден поїв маминих пиріжків, допив молоко й на душі трохи відлягло. В цьому домі йому завжди було затишно. Тут пахло медом та сухими квітами, а значить дитинством. Скільки мрій було в нього на доросле життя! Він добре навчався в школі й легко вступив на архітектурний факультет. Та ось одного разу на танцях зустрів веселу, просту дівчину. Вони почали зустрічатись і він, по недосвідченості, зробив її вагітною. Скоро вони одружились. Денис взяв квартиру в кредит, завжди допомагав з новонародженою донечкою і спочатку дуже любив свою родину. Але молода мама почала попивати навіть під час годування й Ден зрозумів, що сама вона не зупиниться. Почав возити по клініках, намагався перевиховувати. Жити ставало все тяжче, бо гроші заробляв лише він, а витрати були неймовірні. Кредит, памперси, їжа та бездумні покупки дружини. Сварились вони з Христиною день і ніч, аж поки вона сама не зажадала розлучення.

А трохи згодом на одному з об'єктів, де шеф доручив проконтролювати злам старого дому, Ден випадково побачив дівчину неймовірної краси. Вона запала йому в душу миттю й навіки, хоча він розумів: наскільки вони різні. Секретарка генерального виявилась його похресницею, тому прірва між їх світами здавалась Дену непереборною. Але він відчував, що дуже подобається синьоокій красуні. І одного разу вона запросила його додому. Її батьки були на дачі й між ними сталося диво. Неймовірне, неземне, нездоланне... З того дня вони тягнулись одне до одного, наче дві краплинки однієї води та скоро вже не могли дихати нарізно.

Дівчина виявилась не тільки гарною, а мала щирю душу та добре серце. Він навіть ще не дарував їй обручку, та вони вже знали, що завжди будуть разом. А коли вона погодилась прийняти його доньку, Дену здалося, що світ помилував його і подарував найкраще. Але потім кохана сповістила, що має рятувати батьків, а для цього повинна вийти заміж за старого багатого діда в Польщі. Розгублений і ображений, він намагався зупинити її й не вірив у таке страхіття. Та вона, крім великого серця і красивого тіла, мала ще й нездоланне сумління. Тому виконала обіцянку й зникла з його життя. Ден намагався її забути, але це неможливо! Немає у світі такої амнезії, щоб забути те, що між ними

було. Їх кохання жило й досі, тому він шукатиме її серед світів, аж доки не поверне собі.

Замріяний чоловік подивився на годинника й зрозумів, що скоро ранок. Він влігся та заснув. Рано-вранці наносив води та прийняв душ, в саду під вишнею. Тепер стало трохи легше. Потім одягнув свіжевипрасовану сорочку та й поїхав на роботу.

Сьогодні Денис був на одному з відкладених об'єктів, де працювала бригада старих знайомих. Виконроб привітався з начальством і пожартував:

– Що Денисе Миколайовичу, не спиться ночами? Книжки читаєш чи дівчата не дають?

– Дівчата, Семеновичу. Їх у мене аж дві: одній три, іншій шістдесят три, але вони найкращі, – відповів на жарт Денис.

– І все одно оті чорні кола біля очей треба кудись дівати, начальнику.

– Дякую, я врахую твої побажання, – сумно відповів Ден і раптом його наче осяяло. – Семеновичу, а в тебе часом немає контакту Віри Павлівни, з планового? Вона ж твоя кума, здається.

– Денисе, ну де ти таке бачив: щоб у кума не було номера куми? Звичайно є. А тобі навіщо? – чомусь примружився будівельник.

– Та думав спитати: як справи у її дочки. Вони ж, здається, в Польщі лікувались? А потім далі поїхали кудись.

– Було таке, – ще хитріше подивився на архітектора дядько. – А ще було, я пам'ятаю, що наша Сніжана Тарасівна, через свого багатого чоловіка їм дуже допомогла. От вже золота дівчина! Поїхала собі по світах, нащо б ми їх грішні здалися? А її попросили – миттю відгукнулась. А що не дає спокою тобі, Денчику, душевна рана?

Денис наразі навіть дихати перестав. От звідкіля у цього старого чоловіка такий ясний розум, щоб ставити запитання, на які він сам собі боїться відповідати? Задорожний хотів віджартуватись, але не зміг. На кону стояла його доля.

– Не дає, Семеновичу. Ні вдень, ні вночі, – зізнався він.

– Тоді пиши. Думаю, у куми є контакт твоєї Сніжани...

На це Ден нічого не відповів виконробу, а лише уважно перевірів цифри та й побіг до авто. Миттю набрав номер жінки, представився та почув у відповідь:

– Вітаю, Денисе Миколайовичу! Що змусило Вас згадати про мене? Я ж давно у відпустці.

– Як донька, Віро Павлівно?

– Дякувати Богу й добрим людям уже встає. Скоро приїдемо додому! – захлиналась від щастя жінка.

– А я якраз телефоную Вам саме з подібного питання. Чув, що Ви знайшли мецената, а в мене друг дуже хворий. Може і йому допоможуть добрі люди? – злукавив Денис, говорячи про себе, як про «хворого друга».

– Правильно, в нашій ситуації треба хапатись за будь-яку соломинку. Так Ви ж, мабуть, знаєте, що нам Сніжана Тарасівна допомогла. Її чоловік... От знайшла, пишіть.

Тепер Ден сидів у своїй Шкодi та тримав у записнику мій особистий номер. Руки його тремтіли й він навіть попестив папір та миттю переніс контакт до телефона. Сьогодні щастя було на його боці, бо правдою чи неправдою, а він все одно здобув зв'язок зі мною! Спочатку бідолашний готував якусь промову, а потім махнув рукою, зібрався з духом та просто натиснув виклик:

– Вітаю, Сніжиночко! Будь ласка, не кидай слухавку.

– Дене?.. Як ти мене знайшов? Я ж просила маму...

– Це не вона. Я через Віру Павлівну тебе знайшов. Не можу я більше терпіти цю тишу. Вона вбиває. Поговори зі мною, прошу, – благав найрідніший у світі, а в мене тремтіли ноги і я пішла кудись далі до троянд та сказала:

– Добре. Я дуже рада тебе чути. Так дивно, наче ціле життя пройшло.

– Чому ти заблокувала зв'язок? Хіба ця тиша краща? – прошепотів він, а я стояла у панському саду, слухала його голос і не знала: чи жива взагалі?

– Дене, навіщо ти телефонуєш? Як ти не розумієш: НАС не стало, а жити треба.

– Чому ж не стало? Я й зараз відчуваю, що МИ є і точно будемо, якщо обом так погано. Ти ж обіцяла ненадовго, я й відпустив. Повертайся вже до мене. Я без тебе тихо помираю, – він сидів у своєму старенькому автомобілі поряд з гамірним будівництвом, але чув лише шалений стукіт свого збентеженого серця та витирав на щоках сльози.

– Звідки ти знаєш, що я й досі кохаю тебе єдиного у світі? Невже відчуваєш? – випалила я те, що понад усе хотіла.

– Так. А ще тому, що я кохаю тебе більше за життя і ніколи не перестану. Сніжиночко, я хочу бачити тебе. Все відразу хочу. Боже, я не знав зранку, що буде такий неймовірно щасливий день!

– Денчику, приїдь до мене. Що хочеш роби, але тепер приїдь. Обіцяєш? – взялась я рукою за якийсь куц, бо відчувала, що ноги зовсім не тримають і вкололась.

– Обіцяю! Тільки більше не зникай. Ще раз я цього не витримаю, – шепотів він і мені було байдуже, що з пальця тече кров. Я посміхалась і зараз боялася відразу за все, тому попередила:

– Але давай домовимося: перед тим, як набирати – присилай мені три зірочки, я буду знати, що то ти.

– Три? А хіба на п'ять я вже не тягну? – пожартував Коханий і в мою душу повернулося життя.

Розділ 19. Зустріч з коханим та лігво змії

День за днем ніс різні події та в маєтку всі давно забули про гарненьку на личку й підлу в душі служницю Беату, що була коханкою Вітольда.

Коли вона вже мріяла про роль дружини, п'ятдесятирічний польський пан, в Києві, на ювілеї колеги побачив його доньку. Він миттю закохався в мене та придумав: як оженити на собі. Старий, як світ, шантаж допоміг.

І ось вже моя родина летить його літаком до Варшавського маєтку, а я стаю його законною дружиною. Достаток повертається в мою київську родину, але для мене починаються страшні часи. Розлука з батьками та рідним домом, а ще з чоловіком, якого я встигла божевільно покохати й готова була на все лише з Ним.

Поки мій законний старець спарювався зі служницею Беатою, а я ховалась від нього під будь-яким приводом - всім було байдуже. Але коли Вітольд обманом пізнав мене, то забув відразу всіх жінок на землі. Таке він говорив й Беата йому цього не пробачила.

Потім вони з дурнуватим синком пана Вітольда, викрали зі сховку чверть мільйона євро і Янек полетів до Штатів, а злодійка зникла. Наразі вона сиділа, в передмісті в старій хаті, разом з братом-близнюком, який нещодавно повернувся з місць позбавлення волі та вигадувала шлях помсти.

Ще коли Янек підрізав в моїй машині гальма – Беата сходила до церкви та поставила мені свічку «за упокій». Я завжди хотіла спитати у таких людей: невже вони не бояться Бога? Ну, нехай вона дуже любила легкі гроші, але ж іти до Божого храму та просити чиєїсь смерті, я б точно не наважилась. А цій нещасній все марились багатства маєтку і вона підбивала брата-рецидивіста «відновити справедливість». Звичайно колишня служниця знала будинок напам'ять та думала, що це легко. Але всі коди та шифри вже давно були змінені, тому зайти до садиби стало зовсім непросто. Порадившись, сестра й брат вирішили діяти інакше.

Та повернімося до приємнішого. Буквально через кілька днів, після відновлення нашого телефонного зв'язку, Ден прилетів до Варшави. Тепер мені необхідно було мотивувати поїздку до міста. Я зовсім не вміла брехати, але ж побачити Дена хотіла навіть ціною власного життя. Варіантів було декілька: салон, магазини, навіть лікар. У всі ті

місця мене міг завезти й дід, але я обрала Зденека. Навіщо відволікати серйозну людину від її справ? А так ми з водієм, без поспіху, проїдемо по магазинах та нікому не завдамо клопотів. Такою була моя офіційна версія для Вітольда.

Залишалось розтанути на декілька годин у величезному торговельному центрі «Аркадія». Зденек залишився в авто на підземній стоянці. А я ескалатором вибралась на інший бік вулиці та проїхалась трішки на таксі до готелю Холлідей. Номер я забронювала й наразі поводилася так, як в детективній історії. Оглядалась та перевіряла: чи ніхто не слідкує, а в думках вже сп'яніла, передчуваючи зустріч з Ним.

Ми не бачились з Деном кілька місяців і, коли б не Його настирливість, може не зустрілися б взагалі. Я приїхала трохи раніше, заплатила готівкою, замовила вино й солодоші та попередила адміністратора, що чекаю на гостя. Потім піднялась ліфтом в номер і вся тремтіла від хвилювання.

Люкс був дуже гарний. Скоро мені привезли замовлення і я сіла на чарівний шкіряний диванчик та заплющила очі. Я намагалась уявити: яким Ден став за цей час і тут почула, що хтось тихенько постукав у двері. Я відчинила й побачила свою Мрію. Він стояв переді мною ще чарівніший, ніж тоді, коли ми зустрілись. Бо на питання: що робить з красенями час? Відповідаю: вони стають ще гарнішими!

Ті неймовірні карі очі стали глибшими і яскравішими. Чорні брівки все такі ж веселі, а пухкі жадані вуста манили так, що я не знайшла слів та просто потонула в них... Господи, яке ж це було блаженство! Зараз я пригадала кожну мить, коли наші губи були разом. Мозок страшна штука, бо може обробляти інформацію з такою швидкістю, що за час одного солодкого поцілунку в голові промайнуло все: і як вперше доторкнувся, і як освідчився, і наша перша ніч у мене вдома, і номер готелю Савана, і розставання... Кожна та мить мала особливе значення, бо ми з'єднались зараз не вустами, а всім. І нехай нас ще розділяв одяг, але ж душі уже зраділи та сплелись.

– Дене... – шепотіла я й горнулась до найріднішого на землі.

– Сніжиночко моя кохана, яка ж ти стала прекрасна. Я навіть не впізнав, думав якась кінозірка чи принцеса, хоч принцесою ти була завжди, – він цілував на мені все-все і поглинав аромат жінки, яку навіки покохав, на горе й радість. З першої інтимної зустрічі він стверджував, що ми дані одне одному Богом, а все інше пройде й забудеться. Ось такими ми й були тоді, тепер та будемо завжди.

На мить я відсторонилась, щоб помилуватись його збудженими очима й попросила:

– Зупинись! Я хочу бачити їх, як вперше. Пам'ятаєш: екскаватор, смітник, а тоді ці божественні очі... Я глянула в них і пропала навіки. Як легко бути найщасливішою на землі, просто розчиняючись в них...

Ден підкорився й подарував мені їх, ті очі без яких я жити не зможу. Тільки зараз вони були повні сліз:

– Господи, навіщо я послухався й тебе відпустив? Я тільки зараз зрозумів, що більше не зможу дихати без тебе. Кохана моя, поїхали додому!

Він знову пригортався до мене всім своїм струнким прекрасним тілом, а я плакала й не могла зупинитись. Мені здавалося, що зі сльозами виліється вся гіркота і ми залишимося одне для одного чистенькі й рідні, як колись. Чому так добре, коли він тулиться до мене? Наче раніше нас розірвали, а тоді знову милостиво з'єднали та дали одне на двох неймовірне почуття.

– Сніжиночко, прошу тебе... Я більше не можу. Хочу відчувати, поринати, смакувати. Тільки зніми з себе цю велич, бо я боюся зім'яти, – збуджено тремтів він.

Я зірвала сукню й кинула кудись. Сама стягнула з нього джемпер та опустила руки вниз і відчула тверде й гаряче. Те, що кликало мене й було лише моїм, як вперше і востаннє у житті...

– Що? Розпусна, так? Але ж ти мій! Ми одне ціле. Дене, нас не можна роз'єднати... О, Господи, зараз ти ще солодший ніж колись...

Він наповнював мене собою ніжно та гостро, обережно й гаряче. В ці миті мені здавалося, що я вже померла та стала янголом з крилами й полетіла до раю. Навколо неймовірне сяйво і блакить та вже нічого не треба, навіть повернення до життя на землі. Тільки б бути там з Ним!

Я відчувала, що в нього давно не було жінки й підсвідомо пишалася цим. Але Дену було набагато важче терпіти спрагу і він лагідно попросив:

– Відпусти, бо я не стримаюсь...

– Не треба стримуватись. Наповни мене усім, що беріг лише для мене. Залишайся в мені назавжди!

Таке було з нами вперше. Від щастя він гучно скрикнув і залив в мене густу гарячу сперму, наповнену маленькими Денчиками й Сніжинками... Зараз саме цим я марила, хоч знала, що зранку прийняла пігулку, щоб убезпечитись від свого «діда». Але ж Ден цього не знав і втрачав розум від мрій.

– Господи! Тепер я зовсім не зможу дихати без тебе. Разом з цими маленькими часточками ти відібрала в мене всю душу. Кидай його, поїхали зі мною, кохана моя Сніжинко. Мріями мені вже не прожити...

– Хочу з твоїми неймовірними очима й посмішкою, – не відповіла я йому прямо, а продовжувала літати за хмарами. А він пестив мене своїми блаженними вустами і молив:

– Не покидай мене більше... Ще коли вперше тебе побачив, знав, що моє божество спустилося з небес. Яке блаженство тебе кохати...

– Дене, як же гарно вони ворухнуться у мені. Я відчуваю твої часточки й тану... Хочу вічно тебе кохати, – прикривши очі слухала я, як наш надприродний зв'язок міцнів.

Ми кохались, забувши про цілий світ, години дві. Нічого не мили й не протирали, просто палали як дві зорі, що з'єднуються в один надприродний вибух. Але навіть всіх тих поз і відчуттів було замало та недостатньо солодко, щоб розділитись і піти знову окремо серед різних

життів.

Ну чому, Боже, нам завжди є куди поспішати? Це наче прокляття якесь! О, як же страшенно хочеться кинути тут усіх, вчепитись йому за руку, забратись в київський потяг і більше ніколи не знати ні розлуки, ні біди!!!

– Дене, життя моє, мені треба йти, поки не схаменулись і не шукають... Прости, ми не встигли поговорити. Я так багато хотіла тобі сказати, але кохання зайняло кожну мить. Прошусь піти та не знаю: як від тебе відірватись? – пестила я його тіло й цілувала все, що потрапляло губам.

– Я все чув. Ти дуже багато мені сьогодні сказала. Хочу слухати весь час, але тепер мені зовсім не страшно, бо ти МОЯ. Я це знаю. А коли тобі набридне нас мучити – прилітай і я поведу тебе під вінець. Чомусь я вірю, що ти не відмовишся, – шалів у мені він своїми блаженними очима.

– Не відмовлюсь. З Богом чи в гріху, під землею чи на землі – тільки б з тобою. Дякую тобі, коханий, за неймовірне щастя, яким наповнив! Не сумуй. Я постараюся скоро звідси злізти. Хочу лише тебе! – шепотіла я і одягалась, а він допомагав. Я раніше, як тоді у Савані.

Далі я не могла прощатись. Кинулась за двері, щоб не було спокуси знову приліпитись до нього та швидко покинула стіни готелю. Взяла таксі, під'їхала до торгового центру і вже хотіла викликати телефоном Зденека, але тут відчула дивний запах, наче підгнилого сіна, а потім світ смерк перед очима...

Беата з братом заволокли мене, сонну від ефіру, до якогось фургона, а їх спільник миттю зірвався з місця та помчав невідомо куди.

Розділ 20. Не голлівудський бойовик

Раніше мені здавалося, що після автопригоди тіло вже повністю відновилось, але зараз, коли я лежала на покаліченому тоді боку – кістка знову боліла. Металева підлога авто, в якому мене везли тряслась та докучала болем, а зліплені стрічкою руки зовсім не допомагали балансувати.

«Швидко Бог покарав мене за гріх! Не пройшло й години з того часу, як я утопала в обіймах Коханого, а тепер мене викрали й скоріше за все вб'ють. Правда, навіщось одягли мішок на голову й заклеїли рота скотчем, та навіть не розмовляють і тому я поняття не маю: куди мене везуть? Що, Снежа, не бачити тобі маленьких діточок від чарівного Дена? Як швидко ти скучив за мною, Алексе! Навіть на небі не можеш бути довго без мене» – думала я цією страшною дорогою в невідомість.

А юний і вірний водій Зденек спочатку довго телефонував мені, а потім розхвилювався та набрав хазяїна. Коли пан Вітольд дізнався, що хлопець знову не догледів найбільший скарб в його житті – розгнівався так, що його крик чули, мабуть, у сусідньому селі. Він обіцяв сам прикінчити бідного хлопця, а потім відразу ж зв'язався зі знайомими в спецслужбах та попросив прочесати торговий центр Аркадію з підвалів до покрівлі, пообіцявши купити їм нові спецавтомобілі, тільки б знайшли кохану дружину живою та неушкодженою.

Зараз, завжди гордий та впевнений у собі, пан Вітольд попрямував до сімейної каплиці, що відокремлено стояла в кінці саду. Він кинувся перед аналоєм на коліна та склав руки в молитві. Зазвичай католики моляться, цивілізовано сидючи на зручних лавочках, але зараз бідоласі було не до зручностей. Перед його закоханими очима стояло моє чарівне усміхнене личко й він готовий був з десять разів віддати своє життя, от тільки поки не знав кому? У відчаї Вітольд бив поклони перед розп'яттям Хреста-спасителя й продовжував читати молитви, яких знав багато.

Задзвонив телефон. Пан перехрестився, поклонився розп'яттю та пішов діяти сам. Бог, звичайно допоможе, бо бачить все, але ж і йому зараз необхідно зібратись та попрацювати над тим, щоб його «кохана квіточка» була поруч. Телефонували спеці. На жаль, вони сповістили, що ніяких слідів злочину чи навіть простих правопорушень сьогодні в торговельному центрі не було, а пані Стеловська наче в воду канула. Кілька разів вона потрапляла в поле зору камер торговельного центру, але просто йшла через двері та й усе. Від подібної звістки Вітольд був на межі!

На виході з сімейного склепу під ноги господарю кинулась пані Зося. Вона вчепилась за хазяїна й молила його не вбивати її маленького синопка за те, що знову не вберіг пані Снежку. Бідна жінка благала про милість і не відпускала та тягнулась за ногою Вітольда ще кілька метрів. Але щирий та веселий з недавніх пір господар, згадав похмурі часи й був невблаганним. Він гримнув на кухарку та відкинув її, а сам вже спустився в підземний гараж та сів до важкого броньованого фургона. Там на нього чекали з десятків міцних чоловіків з його служби охорони. Вони прихопили сучасну зброю, на яку мали відповідні дозволи й виглядало це так, наче у Варшаві зараз почнеться якась спецоперація.

Доглянутий та благородний пан Вітольд був стріляним вороном і зараз з глибини його розм'яклої душі виринули ті риси, з якими він починав бізнес на зламі епох. Після виходу радянських військ, в хаосі дев'яностих, в Польщі теж були доволі похмурі часи й треба було мати волю та сміливість, щоб створити імперію нерухомості та стати відмінним громадянином і платником податків. Але цієї миті його очі палали таким безжальним гнівом, що якби мої кривдники якимось дивом потрапили до рук, то при свідках чи без них, вони б розпрощалися з життям без молитви.

А тим часом мої викрадачі вже давно висадили Беату у селі та й поїхали далі до названої матері спільника. Битий життям та зеками на зоні брат Беати розумів, що везти викрадену пані до себе в хату – це явне самогубство й тому трійця вимушена була залишити мене у погребі майже сторонньої жінки. Їм здавалося, що там мене ніхто й ніколи не знайде. Вони посадили мене, як собачку, на ланцюг посеред сіна. Мішок з голови мені стягнула та жінка, що принесла хліба й води. Вона відліпила з мого рота клейку стрічку та зняла скотч з рук.

– Поїжте, пані, бо Вам тут ще довго сидіти, – сказала старенька повна жінка, чимось схожа на нашу Зося. Від неї теж пахло їжею й добром.

– Де я? Ви хто? І що Вам від мене потрібно? – закидала я питаннями нещасну, а вона тільки перехрестилась та відповіла:

– Не дай Боже мені від Вас чогось хотіти. То моє дурне дитя ніяк не зрозуміє, що життя – це тяжка праця й біль, от і намагається отримати

все й відразу. Але ж цього, скоріше за все, не буде і я втрачу його раніше, ніж воно змириться з неминучістю.

Я нічого не зрозуміла з її сповіді, але попила води та знову взялась за допит, хоч це я сиділа на ланцюгу в чужому підвалі.

– Добра жінко, прошу Вас, скажіть: що насправді відбувається?

– Та не бійтеся, пані. Все буде добре. Хлопці візьмуть за Вас грошей і відпустять. А вже що буде з ними, то тільки Богу відомо. Я знаю: хто Ви та й пана Вітольда знаю давно. Не простить він моєму хлопчику Вашого викрадення...

Тепер мені стало трохи ліпше. Виявляється, мене викрали заради викупу люди, що знають Вітольда. А мій дідуган точно віддасть за улюблену іграшку що завгодно. Господи! І чому на світі стільки дурних та лінивих людей? Що їм не працюється на теренах прекрасного Євросоюзу? Тут давно вже діють нормальні закони та можна добре заробляти. Але ж їм чомусь не дають спокою швидкі гроші та чужі статки. Тепер мені залишалось лише чекати.

Самі викрадачі завезли обідраний фургон до лісового озера й зіпхнули його до води. Потім жадібний синок тієї жінки, з розумним виразом обличчя, дістав з мого телефону сімки й теж викинув у воду.

– Гарний апарат! – радісно сказав він.

– Ти б здихався його, Вальдку, поки не зробилось біди, – порадив зек. Але хлопчина вчепився в айфона останньої моделі, як у власну душу та нізащо не хотів випускати його з рук.

Звідки хлопцям було знати, що пан Вітольд уже попросив відповідні компетентні служби розібратись: де знаходиться нині гаджет його дружини? А ті люди добре знали свою справу, тому все що треба знайшли.

Викрадачам залишалось зателефонувати багатому дідові та викласти свої вимоги. Там же в лісосмузі, зі звичайної старенької мобілки, вони набрали записаний Беатою на папірці номер пана Вітольда. Зробили, як

їм здавалося, суворий голос та й «замовили» сто тисяч доларів дрібними купюрами за життя худой шльондри. Це була їх помилка. Таких слів про мене, у своєму нинішньому стані, Вітольд не пробачив би нікому. Він пообіцяв виконати все, що завгодно та вже мчав зі своїми охоронцями по сліду викрадачів.

Сучасні технології зіграли з дурними хлопцями злий жарт. Вони не знали, що новенький айфон легко відстежується, без карток та у вимкненому стані. Ну, а пан Вітольд не став чекати групу захоплення з Варшави та й під'їхав зі своїми хлопцями, з боку лісосмуги. Добре вишколені в різних гарячих точках світу бійці, що зараз отримували прекрасні гонорари на службі у пана Стеловського розосередились навколо хати так, що навіть більш підготовлені люди зроду б не змогли помітити їх серед чагарників. А два самовпевнені викрадачі, що вже готувалися стати багатими – купили по пиву і йшли веселі до хати.

Ось брат Беати все ж помітив дивну тінь та встиг скрикнути:

– Вальдку, засада!

Тоді названий син нещасної жінки дістав з-за пояса старий револьвер та й почав палити у всі боки. Він не встиг стати багатим, бо пряма куля рознесла його дурну голову, а бідолашна скрикнула та впала без свідомості під вікном у хаті...

Інший, більш розумний, що вже сидів у тюрмі, миттю склав руки за головою та впав на коліна. Хлопці схопили його за ганчір'я й трішки нам'яли боки:

– Є ще хтось, тварюко! Кажи! – наказав старший групи охоронців.

– Ні! Все, я сам. Не треба бити. Немає більше нікого. Вона в підвалі: жива й здорова, – белькотів він. А Вітольд підійшов та сильно вдарив викрадача по голові, мабуть, за ті погані слова про мене. Той впав без свідомості.

Потім «мій герой» миттю спустився до погребу та обіймав мене так, наче я була при смерті. Він обцілював все, що потрапляло його губам і навіть не знав, що за сьогодні він робить це зовсім не перший... Пан

Вітольд виніс дружину з підвалу на руках та обережно посадив до авто. Якраз приїхали спеці. Вони почали писати папери та збирати докази й пакувати тіло підозрюваного.

Скоріше заради заведеного порядку, старший слідчий почав ставити питання хлопцям з законної охоронної структури, що працювала на пана Вітольда. Але ті в один голос давали свідчення, що злочинець першим дістав зброю і їм нічого не залишалось, як виконати процедуру самооборони. Ось такий не голлівудський бойовик розгорнувся зі звичайного романтичного побачення двох до нестями закоханих киян.

Розділ 21. Дід-розпусник

Я прокинулась, коли за вікном мерехтіли зорі. Поряд зі мною на ліжку, традиційно підперши сиву голову рукою, знову сидів Вітольд. Він обожнював милуватись сонною дружиною, адже частенько викидав зі мною одну гидку штуку. Ще коли забрав мене у батьків і одружився та намагався заволодіти норовливою дружиною, йому в голову прийшла одна ідея. Тоді вперше він наказав підсипати мені до вечері снодійного і, тієї ж ночі, блаженно пізнав жадане тіло.

А я, в напівзабутті пам'ятаючи свого коханого Дена, віддалась йому шалено й пристрасно. Від неймовірного щастя – він миттю розігнав усіх коханок та марив лише мною. Часто, поки я спала, Вітольд насолоджувався моїм тілом, як йому заманеться. Адже при здоровому глузді, я була з ним фригідною та відмовляла й лише уві сні дарувала йому шалене кохання.

– Подивись на мене, квіточко. Це так збуджує... – інколи молив мене він, але вдень я зовсім не бажала дивитись на його старечі напружені вени та червоне лице. Мені було неприємно й тому я віддавалась йому мовчки, без емоцій та відповідала:

– Мені краще з заплющеними очима.

Саме тому він продовжував спарюватись зі мною у п'їтмі, наче вампір. Я навіть шукала в Інтернеті якихось ліків, щоб протидіяли снодійному. Але, по-перше, це все були наркотичні препарати, яких мені тут не дістати, та й перетворитись на наркоманку, через його дурнувату

пристрасть, зовсім не бажала.

Одне рятувало точно. Кожного дня я приймала протизаплідну пігулку та знала, що не завагітнію від старого. Я уважно слідкувала за ним і слугами, але ж Вітольд примудрявся підмішувати мені гидоту майже кожного вечора. А на ранок гордовито поглядав на синці, що залишали його збуджені руки на мені. Інколи моє тіло рясніло гематомами, тобто засосами. Та вдень він дарував мені все нові подарунки й ходив такий щасливий, наче та пристрасть була взаємною. Головним для мене було те, що я не пам'ятала нашої камасутри, хоча тіло інколи боліло. Можна, наприклад, звернутися до поліції, але ж я його законна дружина! А ще він вважається у них почесним меценатом.

Якийсь час мені було до себе байдуже. Але після нової зустрічі з неймовірно прекрасним Деном я більше не хотіла залишатись покірною тваринкою й панічно шукала вихід. Та він знайшовся без моєї участі! Спочатку мене викрали й можливо звільнили б від страждань, та доля не дала померти і я знову сподівалась лише на диво.

– Ти прокинулась, моя королево! Як почувашся? Лікар чекає внизу. Покликати його тобі? – тихенько проспівав мій дідуган.

Я поворушила тілом та зрозуміла, що сьогодні обійдуся без його нічних ексекцій, адже йому й так шкода мене. Саме по собі це вже надихало і я лагідно відповіла:

– Дякую, Віте. Я навіть не знаю, що сказати. Битий бік сильно болить, а так все нормально.

– Бідна моя кохана! Зараз я покличу Шидловського, він тобі допоможе, – побіг за лікарем він.

Ага, допоможе! Вколе мені снодійного і це дурнувате старе знову полізе на мене, сонну й побиту. Адже йому байдуже, що мені болить. Головне отримати традиційний солодкий кайф, без мого спротиву.

Зайшов сімейний лікар – пан Шидловський. Він уважно обмацав мої травми і сказав, що краще зробити знімок, але на сьогодні він не бачить серйозних проблем. А вражені м'які тканини зараз чимось обробив та

приготував ін'єкцію.

– Проше пана, тільки не сподійне! Я потім зовсім не сплю ночами. Вколить, будь ласка, просто знеболювальне і все, – попрохала я так, наче наказувала.

– Добже, пані. Як скажете, – погодився лікар. Обіцянку він виконав та зник, а до мене на постіль знову приліз Вітольд.

– Кохана моя зіронько, тепер тобі краще?

– Так, мій пане! – ляпнула я, а він зрадів наче дитина та пригадав вечір, після весілля, й слово в слово повторив фразу:

– Ні, не пан, я раб твій навіки Вітек...

«О, Господи, дай мені сили!» - подумала я та прикрила очі.

– Ти хочеш відпочити? Відпочивай, моя пташко! Я буду поруч, на диванчику, всю ніч. Нікуди від тебе не піду. Сьогодні я страшенно перелякався за нас... Чому люди такі жорстокі? Я ж давно нікому нічого поганого не роблю. Навпаки, намагаюсь допомагати, а вони ось так дякують мені, – бурчав Вітольд, вмощуючись на дивані.

Я полегшено зітхнула та чомусь пригадала, як вдома весело обіцяла швиденько виручити батьків. Я була тоді самовпевненим дівчиськом й мені море здавалося по коліна. Адже я кохала й була кохана найпрекраснішим чоловіком на землі! Що мені міг зробити старий польський дід? «Ну, помучиться з моїм нестерпним характером та й поверне до батьків» - думала я нещасна. Але дід виявився не таким вже й старим та завзятим у досягненні своїх власних мрій.

Далі я згадала сьогоднішній початок дня, що тепер виглядав наче був у минулому житті. Господи! Я знову була з моїм Деном. Він знову весь був у мені – чарівний і неймовірний чоловік. Як ніжно і пристрасно він уміє кохати! Дійсно, наче вперше і востаннє у житті. Це між нами не пройде ніколи. Як тепер повернути наше щастя? Те, котре я своїми руками розірвала на шматки?

Знаєте, шановні пані! Зараз я чомусь подумала: скільки написано розумних трактатів про жіноче задоволення і щастя. І багато хто вважає, що воно залежить саме від чоловіків, розмірів їхніх скарбів та уміння кохати... Не хочу нікого ображати, але це повна маячня та обман самих себе. Тільки мозок жінки дає їй накази: кого і як кохати! Лише жінка обирає свого найкращого на землі. А всі інші, щоб не робили, які б не були шановані та багаті – вони лише примарна тінь. І лежиш ти під ним колодою та чекаєш, коли можна здихатися й піти.

А буває інакше. Ти одного разу заглянеш в Його очі та більше не захочеш нічого на світі, лише їх. А потім він доторкнеться і ти вся мокра до п'яток – мариш про те, коли ж станеться найсолодше. І коли вже те неповторне сталося – тоді ти зовсім пропаща на всі віки. І неважливо: кричиш ти від щастя чи тільки тихенько плачеш, але медове й гостре блаженство настає знову й знову і саме воно найдорожче у житті.

Ось така різниця в поняттях про жіноче Щастя тепер сидить у мені. І я нічого не хочу міняти, окрім місця перебування. Хочу, щоб клятий дід здох від своїх бажань, а мені навіки залишився Ден. Мій єдиний коханий Чоловік, що тихенько посміхається уві сні та муркоче, неначе котик... Господи! Що ж я заподіяла нам усім?

А що це мій старець, наче дохлий притих? Так швидко виконав моє бажання чи просто спить? Я закашлялась і воно обізвалось:

– Доле моя кохана, ти не спиш?

– Ні, Вітеку. Хочу тебе спитати: а де наш маленький Зденек зараз?

– Квітонько моя, я того дурня звільнив. Він тебе вже двічі на смерть підставив.

– Що? Вітольде, це не він. Прошу тебе: поверни назад хлопця! – миттювилізла з мене цариця Клеопатра.

– Вибач, кохання моє, не поверну. Навіть не проси. Вперше ти випросила, але наразі Ні. З тобою поруч тепер буде найкращий. Він побував на шести війнах та вийшов цілим і знає такі дива, що навіть

охороняв президента. Та це неважливо! Головне, щоб ти ціла була, крихітко моя...

– Ясно. Людина президента біля якоїсь Снежки з Києва. Дякую тобі, Віте! Але маленького Зденека не виганяй, нехай щось робить у дворі. Не ображай нашу Зося, вона його дуже любить...

– Ти неймовірна жінка! – захоплено вимовив дід. Він посміхнувся та послухався звичайну українську дівчину. – Добре, я залишу його чистити басейн та продукти возити. Мені все одно треба було когось знайти.

Ранок розпочався з дурного й принизливого моменту. Пані Зося та Зденек кинулись на коліна переді мною й почали цілувати руки. Виходить Вітольд, коли залишав хлопця на роботі у маєтку, то сказав: хто їх заступниця. Я відсахнулась, бо мене це тільки збурило та було зайвим. Але я раділа, що поруч залишаються люди – вірні й потрібні мені.

Розділ 22. Охоронець президента

У всьому, що сталося напередодні було, як завжди, погане й хороше. Ну, про погане вже досить, а хороше це те, що для Вітольда в мене склалось залізобетонне алібі. Після викрадення нікому й в голову не приходило з'ясовувати: чому я з Варшави повернулась без покупок? На сьогодні головним стало, що дружина жива й неушкоджена та знову вдома. От тільки біда, що мій телефон, вилучений поліцією у вбитого викрадача, проходив як речдок. І з будь-якою SIM-картою там висвічувались усі контакти, і Дена теж. Правда, записаний він, як «Міла-робота». Це перше, що прийшло мені в голову після того, коли ми з Деном знову почали спілкуватись. Та хто буде перевіряти контакти викраденої пані?

Саме про це думала я, сидючи за сніданком і страшенно переживала за Дена. Вірніше розуміла, що страшенно переживає він. Адже після нашої чарівної зустрічі в номері готелю Холлідей вже пройшла понад доба, а від мене немає ні слуху ні духу. Підставляти своїм дзвінком Денчик мене не буде, та й нікуди йому телефонувати, бо поки я просто не маю

нового гаджета.

Зате з'явився обіцяний суперохоронець. Вітольд таки перекупив для мене охоронця колишнього президента і той, невідкладно, прибув до маєтку. Я думала це буде громило метрів зо два, весь в шрамах та наколках. Але насправді з авто вийшов тихий чоловік, років тридцяти п'яти, невисокого зросту, хоча доволі міцний. Його яскраві блакитні очі гармонійно доповнювала коротка війська стрижка, з вкрапленням сивини, а на губах грала душевна посмішка. Форма одягу була наполовину війська, а про здібності супермена нагадували хіба точні плавні рухи. Словом, такий собі органічний Робокоп.

– Знайомтесь. Тепер це Ваша підопічна: моя кохана дружина пані Сніжана. А це, моя квітонько, твоя тінь – пан Теодор.

– Дуже приємно. Можна просто Тед, – сказав мій охоронець і в його голосі відчувались нотки військової «сталі».

Я ввічливо посміхнулась, але слова «твоя тінь» різонули, наче ножем. Ну, де тільки взялись ті дурнуваті викрадачі? Адже з маленьким Зденеком я могла бувати де завгодно, а тепер мені й кроку не ступити без досконалого наглядча. Саме цього мені й не вистачало!

Та нічого не зробиш. Новий день розпочався і треба було звикати до його реалій. Окрім водія мені ще й змінили автомобіль. Я спочатку не розуміла: чим погане було Вольво? Але Тед пояснив, що тепер ми завжди будемо пересуватись на його броньованому Форді. О, Господи!

Ну, коли вже мені подарували охоронця та броньовик - я відразу зажадала нової поїздки до Варшави, щоб купити телефон. Не може сучасна жінка дозволити собі сидіти без зв'язку! Але Вітольд сам пообіцяв його привезти мені ввечері, тому я залишилась вдома серед квітів... Якби ж хто знав: як мене бісив весь цей новий цирк!

Айфона Вітольд привіз і я миттю почала заносити туди дані. Гуляла садом, але навіть там мене супроводжувала «тінь». Виходило, що зателефонувати Дену я не мала ніякої змоги.

– Вітеку, молю тебе! Роз'ясни «тіні», що в нашому саду мені нічого не

загрожує. Я ж весь час тепер відчуваю себе тупою козою, яку пасуть на коротенькій шворці, – не витримала нахабства я, а мій пан щиро розсміявся й сказав:

– Яка ж ти в мене дотепна та весела! Добре, завтра дам йому більш точні рекомендації, відносно твоєї охорони.

– А в мене ще є до тебе нагальне питання, – причепилась я.

– Господи! Яке? – втрачав терпіння він.

– Ти обіцяв подумати про візит до тещі в Київ.

– Коточку, я згоден! Коли хочеш, то завтра купимо подарунків і полетимо, а в дорозі будемо співати: «Як тебе не любити, Києве мій!»

От чого у мого дідугана не відняти, так це вірності слову. Про інструктаж охоронця він не забув і той віддалився від мене на пристойну відстань та надувся, наче сич. Виходить професіонали такого рівня не дуже люблять, коли в їх робочий ритм втручається навіть той, хто платить.

На «броньовику» ми поїхали до Варшави й накупили гору різних подарунків батькам та дівчатам з моєї старої роботи. Я зробила все так, щоб обов'язково потрапити до офісу хрещеного і вже там марила зустріти мого коханого Дена. Але ж і вдома прийдеться кудись заникати ту клятву «тінь»!

Хлопці завантажили дари для родичів у наш літачок і ми взяли курс на мою Батьківщину. Все той же симпатичний льотчик вправно доставив нас у Жуляни. Посадку нам дали без перешкод. Слава Богу, що в наш «лайнер» не вліз той броньований Форд, інакше б вони його точно взяли.

Але на злітну смугу вже був замовлений гарний електрокар і там біля водія сидів не хто інший, як мій тато... Господи, яка ж я рада була зеленому полю Жулян та щасливому виразу обличчя рідного батька! Здавалось, що навіть похмурий київський день засяяв зараз яскравим сонцем. Ми з татом обіймались так, наче не бачились роками.

Тед усівся на переднє сидіння приватного таксі та весь час змушував водія поглядати на його портупею зі зброєю. Звичайно хлопець, що придбав гарне авто для перевезення Києвом багатих та знаменитих, міг би звикнути до подібних пасажирів, але все одно він тримався насторожено. А на задньому сидінні, поміж тата й Вітольда, я почувалася найщасливішою на землі.

Спочатку ми заїхали в готель та залишили непотрібне, а вже потім поїхали до мене додому. Звичайно всі тонкощі мандрівки були обумовлені ще з Варшави, особистим помічником Вітольда. А тепер тільки залишалось насолоджуватись перевагами «золотої клітки».

Скоро ми приїхали до мене додому. Після маєтку пана Стеловського - наша квартира здавалась дуже маленькою, але нічого кращого за аромати маминих смаколиків я в житті не пам'ятала. Не дивлячись на те, що ми часто розмовляли по Skype, в житті мама постарішала.

– Здрастуй, мамо! – прошепотіла я й кинулась її обіймати. – Як гарно бути вдома...

– Доню моя! Та ти ж царівною стала! – не могла надивитись на мене мати.

Спочатку родина, наче нічого й не сталося, сиділа за пишним столом і всі весело розмовляли. Мабуть забули, що дружиною цього пана я стала вимушено. І про те, що саме він хотів відібрати у мого батька його справу. Вони всі так щиро спілкувалися, що в мене не вистачило сил і я попросила пробачення та пішла з подарунками по сусідах. Мій Робокон спочатку тихо сидів у кутку, але до сусідів кинувся супроводжувати.

– Теде, прошу Вас. В сусідній квартирі живе двоє пенсіонерів, з онукою. Не думаю, що там за останні сорок років з'явилися терористи, чи викрадачі, – відрізала я йому.

Від цієї моєї колючки охоронець невдоволено скрипнув зубами та знову сів у куток. «Ох і робота ж у цих людей! Їх ображають якісь молоді вертихвістки, а воно сидить мовчки, як залізне, й навіть сказати нічого не може» - подумала я та вже дзвонила у двері до Смирнових. Женьки

вдома не було, а старенька тьотя Фрося навіть не впізнала мене спочатку. Потім засипала компліментами, подякувала за подарунки й хотіла розпрощатись з закордонною пані, та я вдала, що мені телефонують.

– Вибачте, можна я у Вас відповім? – швидко набрала я Дена. Звичайно це був зовсім незнайомий йому номер, але мій коханий відгукнувся. Я почула його голос і мені страшенно захотілося в його обійми.

– Це я. Не питай нічого, все добре. Я в Києві. Завтра будь в офісі до обіду весь час, куди б тебе Дорошенко не заслав. А ще замов нам десь номер. Кохаю до нестями! Потім все розповім, – шепотіла я в трубку й розуміла, що від усіх цих слів на тому кінці зв'язку просто шок. Але що я могла вдіяти? Уже те, що сповістила Дена - й так було неймовірним дивом. Тепер залишалось лише відкараскатись від тієї клятої «тіні»!

Розділ 23. Медове щастя

Ввечері мама потягне всіх до Національної опери на «Руслана і Людмилу». Але зранку я оголосила Вітольду, що неодмінно повинна побувати у дівчат на старій роботі, а це надовго. Тому тато, з радістю, підхопив ініціативу й повів зятя по визначних місцях української столиці. Звичайно, Вітольд у Києві був не новачком, але ж він ще тримав марку ввічливої людини та божевільно закоханого чоловіка єдиної дочки. Тому згодився на похід до Софії Київської, до мандрівки по Дніпру і ще Бог знає куди вони там збирались? Мені зараз було не до них.

З охоронцем-тінню я проїхалась у звичайному київському таксі й уже піднялася в ліфті на двадцять четвертий поверх, до моєї колишньої приймальні. На жаль, хрещеного на місці не було. Я залишила для нього подарунки у своєї юної наступниці та й пішла до дівчат в бухгалтерію. Охоронцю наказала милуватися Києвом з вікна на поверсі, а сама поринула в минуле серед заздрісних жіночок. Вони обмацували й обнюхували мене, як тваринки в зоопарку, та розпитували про життя в Євросоюзі. А я тримала в руці новенького айфона та чекала лише на повідомлення від Дена.

Пройшло десь з пів години, поки я побачила на екрані слова: «Досить вам бешкетувати! Чекаю біля службового ліфта. Ден». Я миттю розпрощалась з цим балаганом та повернулась до охоронця:

– Прошу Вас, Теде, посидьте тут ще трішки. Ви ж бачите: в нашому світі мені нічого не загрожує. Пробіжусь по поверхах!

Він навіть посміхнувся й погодився. Я взяла ще пакет з подарунками, хоч він мені й даром не здався, та кинулася до сходів. Шляхом, який знали лише свої, обійшла майданчик з іншого боку та миттю опинилась біля пожежного ліфта. Але Дена там не було! Я натиснула виклик і тут відчула у себе на руці тепло його долоні. А ще той єдиний у світі аромат Коханого, який я ніколи у житті не переплутаю більше ні з чим.

Пам'ятаю, як у першу зустріч Кохання, у мене вдома, він так само підійшов ззаду й більше з мого життя вже не зник! Ми зайшли до ліфта і мій коханий натиснув «Стоп». Він мовчки огорнув мене собою й світ став неповторним... Я притулилась та могла вже відразу втратити свідомість, але він тримав мене обережно й міцно.

– Що відбувається? Куди ти пропала? Чого в Києві? Невже більше не з ним? – засипав запитаннями мій єдиний.

– Дене, я все розповім. Тільки вивези нас непомітно, бо зі мною тут серйозна охорона. Господи, як я шалено скучила за тобою...

– Добре, зажди. Я під'їду під самі двері, ніхто не побачить. А чому ти не відповідала на дзвінки? Я спочатку чекав, а потім щоб не втрапити до божевільні – почав сам набирати, але твій номер мовчав...

Ден не поїхав далеко, а знову повернув у двір Савани і я спитала:

– Горечко моє кохане! А що інших готелів ти не знаєш? Я одночасно хочу й не хочу сюди.

– Чому? Це ж наш маленький світ, – відповів мій щасливий чоловік і ми піднялись у той самий номер, в якому часто бували колись.

– Ти спеціально це зробив? – здогадалась я про його бажання

повернутись в наші безтурботні дні.

– Так. А ще в мене не вийшло зняти такі апартаменти, в яких ти мене приймала у Варшаві. Як там, Холлідей, здається? – надув він свої рум'яні губенята, а я вже так сильно хотіла їх, що зовсім нічого не пам'ятала.

– Та Бог з ним, з Холлідеєм. Випадково вийшло. Просто він був у моїй схемі непомітного пересування, потім розповім...

– Сніжиночко моя кохана! Я божеволів і чекав... – ніжно прошепотів він і відібрав моє життя, разом з тілом і душею та цілим світом навкруги. Ось йому не треба було просити мене про погляд, я сама танула в глибоких чарівних вогнях і не могла відірватись. Яке ж це блаженство: просто розчинятися в них!

– Кохаю... Господи, навіщо ти такий солодкий... – зливалась я усім єством і плакала від щастя, що різало до болю. А мій єдиний, змучений чеканням, блаженно шепотів:

– Не покидай мене. Не можу я без тебе... Ти чуєш, як їм добре разом? Кохана, хочу, як тоді, залишитися в тобі...

– Згодна... О, як гаряче він б'ється у мені! Так, ми знову зробили це разом... Ти моє медове щастя на землі... – ридала я від насолоди й тремтіла в його обіймах.

Безсилі ми стихли та обійнялись. Як завжди ніжно пестили, щоб заспокоїти розбурхані тіла, а я розповідала Дену все-все, що він хотів. Коли він вислухав, знову запитав те ж саме:

– Скажи, коли тобі вже набридне мучити нас? Це ж не життя взагалі!

– Коханий, але я не знаю: як вибратись? Цей гад, неначе мінотавр пожирає на своєму шляху всіх, хто йому не скоряється. Ти навіть не уявляєш, яким він був, коли мене викрали. І думав він тоді не про мене, а про втрату свого надбання. Цього він нікому не прощає і стає дуже страшним. Я бачила, тому не уявляю, що нам робити далі. Він нас з тобою просто вб'є.

– Тобто, щоб залишатися живими, нам треба дихати окремо? Але ж після всього, що з нами відбувається - це неможливо! – сумно промовив Ден.

– Я вже зрозуміла: що наробила. А як виплутатись не знаю! – плакала я й поглинала його новий вулкан. Ми перетікали гарячою лавою та не могли зупинити бажання. Наше величне кохання не знало ні втоми, ні помилування й жило десь серед інших світів. Але я з жахом розуміла, що знову повинна залишити наш рай і піти до Вітольда, інакше буде горе. Будь воно прокляте таке життя і всі ті, хто нас на нього прирік! Ми розпрощались.

Я вийшла, щоб піймати таксі. Воно під'їхало доволі швидко і я побачила на передньому сидінні мого охоронця. Він відкрив дверцята й сам відповів на те, чого я не питала:

– Сідайте, пані Сніжано. Поїдемо, приведемо Вас десь до ладу.

– Теде! Як Ви мене знайшли? – спитала я вражено.

– О! виявляється в Вашій країні п'ятдесят євро роблять з людьми такі дива, що я й не уявляв.

– Що Ви маєте на увазі? – здивовано уточнила, адже не розуміла його натяків.

– Розумієте, я там сидів, а Вас все не було. Мені потрібно було щось робити і я зайшов до дівчат. Одна говірка, Міллі здається, розповіла мені все. Раніше вона підслухала Вашого хлопця й знала куди він Вас повіз.

– Господи! Яка ж Мілка невинувата тварюка, – вирвалось у мене і навіть таксист, що майже не слухав розмову двох іноземців зараз весело розсміявся, але потім перепросив.

– Не переймайтеся так, Сніжано. Продажних людей на світі багато. Шановний, а підвези нас до якогось салону краси, – попросив Тед про дивне.

– Добже, пане, – відповів київський перевізник.

– То Ви розуміли всю нашу розмову? Знаєте польську? – поцікавилась я у таксиста.

– Працював колись на одного пана, майже три роки. Тому й знаю, – пояснив чоловік за кермом та зупинився біля невеличкого салону.

– Значить тепер Ви все розкажете моєму чоловікові? – спитала я у Теда на вулиці.

– Ні! Не розповім. Моє завдання, щоб Ви були живі та здорові. Душа клієнта, то не мій профіль. Тим більше я вже все зрозумів. Пан Вітольд часто любить хизуватися гарними надбаннями. Але ж Ваше життя не іграшка, а він купив. Кажуть, той чоловік Вас дуже кохає. Я теж колись був таким... Ідіть, нехай приведуть Вас до ладу, а я поки тут почекаю, – він дістав сигарети й закурив та зараз зовсім був не схожий на залізного Робокопа.

– Дякую, Теде. Ви мене сьогодні дуже здивували, – посміхнулась я охоронцю.

– А я взагалі дуже дивний і загадковий чоловік, – сумно відповів він і перестав бути для мене страшною «тінню».

Розділ 24. Вона не страждала

Поки ми з Деном шукали розради одне в одному, а пан Вітольд пив пиво в одному зі столичних барів Києва, зі своїм тестем-ровесником, з колишньою дружиною Дениса Задорожного стались передбачувані, але дуже жахливі речі.

Після відвідин офісу свого колишнього чоловіка та розмов з його начальством, Христина Задорожна запыла так, як ще ніколи раніше. Коли Христя починала пити – зупинити її вже ніщо не могло. Можливо так розпорядилась доля, чи на те її штовхали таткові гени, але молода жінка шукала всього, що ллється й не згадувала ні про маленьку доньку, ні про своє пропаще життя на землі.

Навіть коли вона зустріла красивого хлопця, то перше, що запропонувала йому – це випити. А простодушний та щирий серцем

Денис не звернув ніякої уваги на ті її слова. Дівчина не була красивою чи особливою, просто молодого й веселою. До Христі в нього не було жінок, а вона вже добре зналася на амурних справах. Скоро, за пивом, подружка видала:

– Красеню, я вагітна. Вдуй мене, то одружись!

Ден навіть не відразу зрозумів значення слова «вдуй». Він перепитав - вона пояснила. Молодий парубок виконав обов'язок, хоч про кохання зовсім не йшлося. Можливо то взагалі була не його дитина, та Бог милосердний. Маленька Катруся підросла дуже схожою на свого чарівного тата. Дівчинка мала такі ж великі карі оченята й тоненькі чорні брівки, та з кожним роком ставала все гарнішою. Звісно, татко в ній душі не чув.

А Христина лише кілька місяців після першого лікування побула людиною й знову поринула у світ спиртового дурману та невідомих чоловіків, котрі щедро наливали безвідмовній подрузі. Спочатку Денису стало гидко спати з нею в одному ліжку й він перейшов, з маленькою донечкою, жити до сусідньої кімнати. Благо Задорожний взяв кредит на двокімнатну квартиру та жваво сплачував внески. От тільки Христині це було абсолютно байдуже й вона весь час тягнулася не до дитини чи чоловіка, а до пляшки.

Ден від народження був добрим хлопцем, але навіть він не витримував такого життя. Сусіди часто слухали гамірні розбірки поміж молодої пари. Скоро дружина самовдоволено сказала:

– Не подобаюсь, іди на фіг. Хочу розлучення!

На той час Задорожний натерпівся вже стільки лиха, що мовчки згодився піти до суду. Але жінці-судді Христина наплела, що він поганий хазяїн і чоловік, тому дівчинку офіційно залишили матері. Звичайно, все виховання лежало на плечах молодого архітектора.

Він тихо жив у сусідній кімнаті. І ось одного разу, коли зморений прийшов з роботи доволі пізно, то побачив дружину страшенно п'яною, а донька палала від високої температури. Це була остання крапля! Він

викликав лікарів й трохи підлікував застуду Катрусі, а потім зібрав сякі-такі речі дитини та й перевіз її до своєї мами, у Фастів. Так вони й зажили, з бабунею, котра невтомно та уважно виховувала їх маленького янгола.

Виходило, що чоловік продовжував заробляти дружині на випивку, бо справно скидав на її рахунок аліменти для доньки, що проживала з ним. Спочатку вважалось, що Христина працювала технічною робітницею в дитсадку, але за таких обставин, завідувачка скоро попрохала горе-співробітницю написати заяву на звільнення. Та написала. А що їй було втрачати?

Інколи, на тверезу голову, горе-мати навіть приїжджала до Фастова, щоб побачити малечу. Якось випросила у свекрухи дозволу: сходити з донькою в зоопарк. Насправді ж припхалась до офісу свого колишнього, аби наробити там галасу. Саме тоді я й побачила Христину Задорожну з Катрусею. Ну, а через пару діб - випадково познайомилася з Катрусиним татом.

До нашої зустрічі його чарівні очі були сумними. Але після того, як доля змусила нас перетнутися, життя Дена набуло змін. Спочатку він розумів, що ми люди з різних світів, а ще я йому гордо відмовляла. Та коли між нами сталося диво і щастя переповнило серця – біда прийшла до мене.

Наче в покарання за наше палке кохання, загинув мій перший хлопець. А потім прийшло таке, що й згадувати тяжко! От навіщо Бог дає зовнішність, якій ти сама не рада? Ні, звичайно приємно, коли на тобі застрягають десятки збуджених очей. Та інколи краще б вони осліпли, адже нахабні й загребуші, потягнуться й перекреслять прекрасний світ догори ногами.

Саме так зі мною й вийшло. Старий заможний іноземець шантажував батьків, щоб заволодіти мною за будь-яку ціну. Тією ціною стало наше з Деном кохання. А я, дурна й самовпевнена, вирішила швиденько розв'язати питання й повернутись до свого кароокого, жива та здорова. Але свавільний дід думав інакше! Та й мій Коханий гірко страждав, що відпустив. Шукав нової зустрічі, а як тільки покликала, без образ,

примчав до Варшави. І знову доля миттю покарала мене викраденням. Та я невиправна й схитрувала, щоб вже в київському готелі Савана забути в коханні цілий світ. Ось тільки повернутись до законного чоловіка була зобов'язана, а Дена вкотре залишила ні з чим.

Окрилений нашою новою зустріччю, він приїхав до мами й миттю почав бавитися з донечкою. Забринів його телефон. Ден подумав, що то я хочу йому сказати більше про наше шалене кохання, але такого номера він не знав:

– Слухаю? Хто це?

– Денис Задорожний? – спитали офіційно.

– Так, це я, – стривожено підвівся Ден, бо через наші таємні стосунки, кожної миті чекав чого завгодно.

– Я слідчий Шовкун, Голосіївське управління поліції. Задорожна Христина Іванівна – Ваша дружина?

– Так, колишня. А що сталося? Вона знову набралася до чортиків? Де вона, говоріть, – тяжко зітхнув Ден.

– Виходить, що так. Вона в морзі. Мерва Ваша колишня. З першого огляду патологоанатом сказав, що випила чогось такого, що згоріла вмить. Вона не страждала. До Вас претензій ми не маємо, але ж процедурі підлягають всі. Тому я попрошу Вас ранком під'їхати до міського моргу, з документами, та підписати папери. Пізніше Вам дозволять її забрати...

Ден сидів поруч з їхньою донькою на канапі та після всього, що зранку пережив зі мною, тепер наче впав у кому. Ні, не те щоб він бут убитий горем, адже розумів, що подібний кінець її життя - то лише справа часу. Але й радіти не міг. Все-таки Катрусі вона була матір'ю. Ніякою, але ж була...

Денис підсвідомо обхопив маленьку донечку руками, притис до себе й заплакав. Він не розумів: за що Господь дарує йому стільки напасті? Спочатку бідолашна п'яниця, що дала життя його дитинці. А потім

дівчина, з якою він розтанув серед взаємних неземних почуттів – втекла світ за очі до старого діда? І тепер вони приймають муки та не бачать виходу...

– Па! Ти цього? – спитала маленька Катруся й попестила його по мокрій щоці.

– Нічого, котику! Все добре. Ми з усім справимося. Правда? – шепотів Ден та хотів стати пташкою, щоб зі своєю крихіткою перенестися кудись, де не так тяжко.

Тепер зайшла мама:

– Синочку, що сталося? Чому ти плачеш?

– Ой, мамо! Немає в тебе більше дурнуватої невістки. Зателефонували й сказали, що напилась якоїсь гидоти та в морзі лежить...

– Прийми, Господи, її душу! Відмучилась бідолашна. І ти з нею теж, – кілька разів перехрестилася мати та пішла, щоб запалити свічку. А Денис дуже хотів зателефонувати мені, але навіть цього зробити не міг. Навколо нього є дорогі жінки, а він відчуває себе самотнім серед світів і це нестерпно боляче.

Ранком Ден зателефонував Дорошенкові й сповістив, що бере три дні для організації похорону. Георгій Олексійович запитав: чим треба допомогти? А ще згадав, як та нещасна приходила до офісу й виглядала не на свої двадцять сім, а на змучену хворобами стару жінку. Потім згадував наші стосунки з Деном та розлуку й розумів, що хлопець народився під якоюсь дуже несприятливою зіркою. Адже для розумного й щирого чоловіка доля припасла занадто багато горя...

Розділ 25. Охороняти й захищати

А ми того вечора все ж побували в Національній опері. Вистава здалася мені гидкою, бо актори весь час фальшивили й поводитися так, наче вони на репетиції. Що поробиш? Я дитина піаністки! А може це тому, що сьогодні в моєму житті сталося стільки знакових подій. Я була в Його руках, Він був у мені. Я відчувала, що кохана і кохаю, всім серцем

і душею... Тому у тій ложі виглядала настільки відстороненою, що мій уважний пан постійно поглядав на мене, а в антракті не витримав та запитав:

– Коточку, а чому ти повернулась зі своєї корпорації така засмучена й навіть трішки заплакана?

Тепер я була страшенно вдячна своєму розумному охоронцю за салонний макіяж, бо ніякої похибки в поведінці чи зовнішності пан Стеловський не прощав!

– Вітольде, ну ти ж знаєш: дівочі сльози - то вода. Сіли, позгадували, от вони й потекли...

– Як ти мене назвала? – присіпався дід. – Тільки вчора я був Вітеком, а сьогодні став Вітольдом? Щось на тебе Батьківщина дивно подіяла, треба терміново повертатися додому.

Я була не в настрої ні захищатися, ні сперечатись. Додому, так додому. Адже без Дена – це ніякий не дім. Все одно, що голодному дивитись на повний стіл їжі й не мати змоги поласувати хоча б шматочком. Потерплю, може якимось здихаюсь цього тирана? Знаєте, це на мене так впливає доброта Денчика. Вона в ньому кругом. Ось побула в його обіймах кілька годин і теж повірила у вселенське добро й справедливість!

Скоро я розпрощалась з родичами, сіла в літачок і він миттю домчав нас у маєток. Але традиція, що після мандрівки в житті повинно статися щось жахливе – набувала статусу постійної. Ні, цього разу хазяйський син Янек не прилетів без попередження до Варшави. І маєток пана стояв на місці та не згорів. Все було набагато гірше.

Добра й віддана кухарка Зося, обійняла мене як рідну та прошепотіла на вушко:

– Біда, пані Снежко... Дурнувата Йолка проговорила, хоч я її просила... Тримайтесь, дорогенька!

– Про що ти торочиш, Зося? – тільки й встигла запитати я та побачила

очі Вітольда.

Він вийшов з кабінету в такому гніві, з яким я ще ніколи не стикалась. Це навіть близько не схоже було ні на наслідки автопригоди, ні на прибуття сина; навіть на день, коли служниця обібрала сімейний сховок. Зараз було щось набагато гірше...

– Сніжано, зайти до кабінету! – дуже суворо прогарчав він, а Зося тільки встигла перехрестити мене вслід.

– Що це ти мене кличеш так офіційно? А ще говорив, наче на мене Батьківщина погано подіяла. Вітеку, що сталося? – грала я, як могла. Але коли глянула на його долоню, серце випало із грудей.

– Це ти мені скажи: що сталося? – відповів дід і я побачила, що в його руці красується моя вірна подружка – протизаплідна пігулка...

– Якись ліки? – встигла сказати я й отримала гучного ляпаса. В моїх очах стало темно і я впала на килим.

Миттю на Вітольда кинувся Тед та затиснув його руку так, що той завив:

– Гад, відпусти! Курва! Боляче... Все, відпустив!

Я лежала на підлозі й відчувала, як перед очима крутиться світ. А Тед спокійно подав мені руку й посадив у крісло. Потім набрав у склянку води та подав мені, наче Вітольда тут взагалі не було.

– Я тебе закопаю, падло! Ти що зараз зробив? На хазяїна руку підняв! – шипів пан Стеловський, але охоронець мирно подивився в його бік й зовсім тихо відповів:

– За що, мій пане? Ви наймали мене охороняти й захищати пані Стеловську, від загрози зовнішньої та внутрішньої. Саме це я й зробив. А хто нападник – не має ніякого значення. Почитайте наш Договір і, якщо Ваша ласка, Статут охоронця. Це все? Я можу йти?

– Можете, пане охоронцю! Гарна робота. Але ж як болить, – потирав

руку Вітольд і, як виявляється, вмів дуже швидко впоратися зі своїм гнівом.

– Лід прикладіть і все пройде. Пані Сніжано, я можу йти? – наче нічого й не сталося, виструнчився переді мною охоронець. – Зараз принесу мазь. Дуже хороша, від ударів. Завтра й сліду не побачите. Я миттю...

– Ого! Коли це встигли так потоваришувати? – спитав Вітольд, коли Тед вийшов. Він все ще розтирав руку, яка вдарила мене вперше в житті, але я мовчала.

– Прости... Дівчинко моя, ну не стримався я. Наче з глузду з'їхав, коли побачив. Я так шалено хочу наших діточок! На перевірку зібрався принижуватись, а відповідь виявилась зовсім іншою. Чому: скажи? – повзав він перед кріслом.

Але я наче води в рот набрала. Мені було так огидно, що він вдарив. Не спитав, не поговорив, просто повівся як дикун, а не той високоосвічений та мудрий пан, яким він себе перед всіма виставляє...

– Ти тепер довіку мовчатимеш? – вже загравав він.

Зайшов Тед і не звертав ніякої уваги на господаря. Подав мені тюбика та пояснив:

– Кожні дві години легкими рухами, кілька мазків. Завтра будете, як новенька, пані.

– Дякую, Теде! – сказала я й заридала. Поки зі мною поводитися по-скотськи, я мовчала. Але коли людина намагалась допомогти – стало дуже боляче.

– Дякую, пане Теодоре. Вийдіть геть, будь ласка! – наказав Вітольд.

– Ви в порядку? – не здавався Тед, бо питав це у мене.

– Так. Можете йти. Дякую! – доволі офіційно сказала я й протирила слюзи кулачками.

Охоронець вийшов, а Вітольд почав цілувати мені руки, а потім коліна,

наче вже про все забув.

– Кохана, прости... Я не зроблю цього більше ніколи. Ну, не хочеш діточок зараз, я готовий чекати. Тільки обманювати мене не смій. Тоді я себе не контролюю...

Я почула цю страшну фразу й подумала: якщо від пігулки він так розлютився, що ж тоді буде зі мною, коли хтось донесе йому, що я кохала і кохаю лише одного на світі, але то зовсім не він? А за нього вийшла через шантаж батьків й тихо чекаю: коли він здохне та звільнить мене від себе.

– Ну, скажи мені хоч щось, доле моя прекрасна! – заглядав мені в очі він.

– Попроси, будь ласка, служниць перенести мої речі до старої кімнати та нехай підготують постіль. Мені полежати треба, – остаточно висохли мої сльози.

– Ні! Не карай мене аж так жорстоко. Я не можу без тебе...

– Зможеш. Любиш бити жінку, то побудь без неї трохи, – тяжко зітхнула я й він зрозумів, що зараз мене легше вбити, ніж переконати змінити рішення.

– Добре, моя кохана. Так, я винен і буду нести покарання. Але чому скажи? – він що дійсно не розуміє?

– Вітольде, не зараз, – кивнула я та взялась за тюбик з магічною маззю.

Тепер я лежала на своєму першому ліжку в цьому домі. Здавалося, що ці стіни ще пам'ятають мій страх і відчай, але тепер все було інакше. В мене тут вже з'явилися не лише вороги, а й вірні друзі. Я прийняла душ і вляглася там, де ми з Вітольдом вперше кохались. Він був тоді таким осяяним, а наразі ледве не вбив. Але ж ще не вбив! У двері хтось постукав.

– Проше! – відізвалась я. Зайшла пані Зося й принесла на таці молоко та фрукти.

– Попийте молочка, моя пані. Це повинно допомогти. Ви не ображайтеся на пана Вітольда, він же кохає Вас як душу. Це я у всьому винна. Ми хотіли до Вашого повернення все в хазяйській спальні протерти та перемити. Зденек з братом відсунули Ваше величне ліжко і Йолка почала прибирати. А потім побачила ту пігулку й сховала, зараза. Я стара може й не побачила б, а вони ж з Беатою були «не розлий вода». От і захотіла Вам помститися. Курва ряба! Щоб їй заміж ніколи не вийти! Ну, а далі Ви знаєте. Прошу: попейте молочка. Що болить? – усім серцем намагалась допомогти мені добра по своїй природі жінка. А ще вона пам'ятала, що саме завдяки мені, вони з синами досі служать у маєтку.

Я подякувала Зосі за правду й співчуття, попила смачного домашнього молока, намазала щоку, як вчив Тед та заснула міцно, наче нічого й не сталося.

Хочеш не хочеш, але маленька пігулка, мимоволі, зробила аж дві добрі справи. По-перше, поставила всі точки над «І» в питанні з нащадками. А по-друге, перекрила шлях нелюбу до мого тіла після того, як я ще й досі відчувала мого коханого у собі.

Розділ 26. Щира розмова

За кілька останніх днів я страшенно зморилась, тому спала, неначе вбита. Але перед сном замкнула високі дубові двері своєї кімнати на ключ та навіть заблокувала ніжкою стільця. Я розуміла, що вечірні події зачепили самолюбство Вітольда настільки, що він тепер нізащо не зупиниться, поки не зробить нашого спадкоємця. Пігулки він вилучив й нічого не заважало йому просто взяти мене силою.

Я не помилилась, бо серед ночі прокинулась від гвалту в коридорі. Спочатку хтивий дід мріяв тихенько зайти та робити зі мною все те, що завжди робив уночі. З тією різницею, що обов'язково миттю запліднив би мене, а я нізащо не могла такого допустити. Вітольд намагався відчинити міцні двері власного дому, а потім покликав управителя з ключами. Та ключ в замку з мого боку заважав і пан зрозумів, що крихітка-дружина ганьбить його перед власними слугами. Від цього він ще більше збожеволів та підняв на ноги пів маєтку. Але в справу знову

втрутився мій охоронець. Він сказав хазяїну, щоб той ішов спати, інакше він викличе поліційне підкріплення. Кажуть, Вітольд виглядав наче звір, але мовчки пішов до себе. Ну, й слуги швиденько розповзлися по своїх комірках.

Дивно, але вранці господар не влаштував ні істерики, ні інших розбірок. За сніданком всі поводитися так, наче нічого й не сталося. Ставки були занадто високі. А дурних у маєтку не водилося. Кожен, від управителя до конюха розумів, що ситуація напружена далі нікуди. Нікого не радувало опинитися під хазяйським батогом, як колись злодюжка квітів. Правда, окрім батога у Вітольда ще й була зареєстрована колекція зброї, сучасної й антикварної. Тому челядь мовчки шмигала поміж надутих господарів.

Я подякувала пані Зосі за чудові млинці з джемом та, наче казкова принцеса, кліпнула перед паном невинними очима:

– Вітеку, мені треба до лікаря. Якщо хочеш, можеш мене супроводжувати.

Від ніжного звернення його перекосило болем, але ж це був сам пан Стеловський. Він відповів стримано та ввічливо:

– Вибач, люба, я не можу. У мене справи. Бери свого суперохоронця та їдьте куди завгодно. Пробач, ще раз за мою вчорашню нестриманість.

– Я вже пробачила, – посміхнулась я чарівною посмішкою коханій дружини та чітко побачила, як спалахнули болем його очі й подумала:

«Що, Вітеку, тобі теж буває боляче? Ти навіть не уявляєш, що зараз діється в моїй закривавленій душі! Хто тебе просив вимінювати мене, наче іграшку у батьків? І куди тобі зрозуміти, що я навіть мертвою належатиму лише коханому Дену!»

Я одяглась у звичайний буденний одяг, взяла трішки готівки й ми з Тедом поїхали на «броньовику» до Варшави.

– Дякую Вам, Теде, за все... І особливо за нічний захист, – тепер без посмішки, вимовила я тремтячим голосом.

– Та, будь ласка. По-перше, це моя робота. А по-друге, я страшенно не терплю насилля над слабшими. І мазь дійсно подіяла, – посміхнувся він, глянувши на моє личко.

– Так, спасибі, – відкрила я сумочку й простягнула йому тубик. – Не хочу виглядати забобонною, але дуже сподіваюсь, що вона мені більше не знадобиться.

Чоловік весело кивнув і розсміявся:

– Пані Стеловська – ви диво. Таких жінок я ще не охороняв.

А я зараз чомусь невпевнено покрутила головою по салону та згадала голлівудські фільми про шпигунів. Мені дуже хотілося поговорити з ним відверто, але ж в авто могло бути прослуховування. Тепер від Вітольда можна очікувати чого завгодно. Інакше: з якого дива він так легко погодився нас відпустити до міста?

– Не переймайся. Тут можна говорити. Я тільки-но все перевіряв.

Зараз я відчула, що в цього супервоїна втілюється мій Денчик. Адже це він любить читати мої думки.

– Перепрошую? – не довіряла я своїм вушкам. Та охоронець знову щиро посміхнувся й додав:

– Ти не тільки горда й смілива, а ще й розумна. Рідкість для Вітольдових жінок. Він славиться, як любитель покірних. Звісно для того, щоб відчувати себе неперевершеним. А чому ти до цього переліку потрапила?

Я тяжко зітхнула та навіть не збиралась робити йому зауваження за звернення до підопічної на «ти». Мені було дуже приємно, що наша розмова набувала людського характеру.

– Дурна була, батькам хотіла допомогти. Він у мого тата міг справу відібрати. А після нашого одруження – залишив. Я думала швиденько виберусь та не вийшло. Ми з Деном тоді вже кохали одне одного. А тепер мучимось в розлуці й невідомо: чим все закінчиться. Мені до себе

якось байдуже, але за Нього я страшенно боюсь...

– Боїшся за нього? А він за тебе? Як можна було додуматись відправити дівча в руки цього нелюда? – обурювався Тед. – Ви ж навіть не уявляєте: скільки він у дев'яності людей загубив.

– О, Господи! Краще б мені цього не знати. А він ще й спадкоємців наших хоче! Сьогодні вночі я страшенно злякалася. Він і раніше накачував мене снодійним та гвалтував, як хотів. На ранок часто бувала в синцях та подряпинах. Але від страшних наслідків пігулки рятували. А тепер дорога лише до петлі...

Поки я розповідала Тед ставав усе похмурішим:

– То от яке у Вас щастя, пані Стеловська? Ну, з ліками я допоможу, а з долею, ні. Давно я не чув тут такої гидоти. Інша справа в Азії чи Африці. Але щоб у Варшаві? Та ще про нашого «чарівного» мецената! Навіть я такого не припускав.

Наразі Тед зупинив Форда біля аптеки.

– Посидь тут, я скоро, – замкнув мене всередині він. Я сиділа під враженням почутого та поки не зовсім розуміла: навіщо цей охоронець так багато мені розповів? А ще дивно викликав мене на неймовірну відвертість. Я ж його зовсім не знаю, а відкрилась, наче рідному.

Через кілька хвилин Тед повернувся до авто і показав мені протизаплідні пігулки. Він дістав воду з бардачка:

– На, прийми. Не думаю, що тобі треба їх у себе тримати. Якщо вже у вас такі стосунки – нехай будуть у мене. Я буду кожного дня приносити по одній.

– Дякую тобі за все, пане охоронцю! Без тебе, за ці дні, я вже точно здохла б.

Чоловік знову сумно посміхнувся й відповів:

– Але ж це моя робота! Я радий, що допомагаю. Хочеш, буду вночі чергувати під дверима? Тоді воно до тебе не припреться.

– Теде, за такі дії він тебе миттю прожене і я залишуся сам на сам зі своєю смертю, – заперечила я йому.

– Бог свідок: ти неймовірно розумна! Але якось розберемося. До речі, ти не замовляла супроводу? – поглядав чоловік в оглядове дзеркало й цей погляд був надто незадоволеним.

– Що? – не зрозуміла я його натяку.

– За нами стежать від самого маєтку, але точно не ваші. Найняв дід ще когось. Але навіщо? Нікуди гроші дівати, то нехай пограється. Ти пристебнута? Зараз трішки покатаємось, – таємниче посміхнувся Тед і натиснув педаль газу.

Форд був занадто важким, але справлявся з ним мій охоронець віртуозно. Він знав Варшаву, як свої п'ять пальців. Інколи заїжджав у глухі дворики, а інколи набирав дику швидкість на проспектах. Коли вкотре наші спостерігачі промчали повз, в невідомому напрямку, він відстебнув ремінь та відкинувся на сидінні:

– Відпочинемо трохи, нехай поганяються за власним хвостом. А до якого лікаря ти збиралась?

– Та ні до якого. Мені б тільки в клітці не сидіти. Я від цієї поїздки ожила навіть. Щиро дякую тобі, Теде!

– Немає за що. Я ж колись теж був живий і кохав, як ти. Тільки тепер її більше немає. А я ходжу цілий та порожній. Ось радий, що тебе захищаю...

– Господи! В тебе була Кохана? Що сталося? Розкажи. Запевняю: мені вже можна, – дивувалася я все більше нашим одкровенням.

– Можна. Ти хороша й дуже нещасна. Ми теж були одним цілим, а потім вона забрала собі мою кулю. В бою. В Боготі. І я залишився на світі один. Вона часто приходить ночами, а вдень я тепер тільки Робокоп.

Кілька днів тому, коли Вітольд нас познайомив, я й уявити не могла, що

в цього чоловіка є сльози, а зараз я їх бачила.

– Хочеш своєму «щастю» зателефонувати? – розчулено запитав він. – На бери мій. У цього телефону відсутні координати. Хлопці спеціально зробили такий: не підслухати й не прослідкувати. А потім, заради розваги, поїдемо до твого психолога. Хоча здається взаємний сеанс - ми вже провели.

Розділ 27. Хочу сонця й квітів

Краще б я Дену не телефонувала! Тед дозволив використати свій «чарівний» телефон для розмови з моїм коханим і він розповів мені про все, що сталося. Тепер я знала, що Денис Задорожний – вдівець. Мабуть, я повинна була миттю стати безмежно щасливою... Але це не про мене. Людське життя дається десь там, нагорі, й відбирається теж звідти. Я так вважаю. Тому радіти смерті молодій жінки було б якось дивно.

Так, вона не оцінила щастя, що випало на її долю і знехтувала ним. Виходить за це й покарана смертю. Чому тут радіти? Навпаки, мені дуже шкода свою половинку, бо він там без мене! От коли вбили Алекса, Ден весь час знаходився поруч та підтримував мене. Був бальзамом моєї душі та лікарем тіла. А я не можу йому відповісти взаємністю, бо й сама підвішена на волосинці в цьому житті.

І як тепер страшенно хочеться стати Сніжаною Задорожною! Допомогати у вихованні Катрусі, хоча я її мало пам'ятаю. Та Ден дуже любить свою маленьку донечку й каже, що вона на нього схожа. А все, що рідне Йому – рідне мені.

У розмові, як змогла, я заспокоїла коханого. Розповіла йому, що тепер у мене є гарний друг і охоронець, котрий за Вітольдову зарплатню охороняє мене саме від свого роботодавця. Цьому Ден неймовірно зрадив. Правда, якби він був звичайним безмозким мужиком, то відразу ревнував би або навіть запідозрив би в зраді. Але Денис Задорожний дуже розумна, добра та віддана людина і довіряє мені, як собі. Це зачаровує й дає наснагу кохати Його ще більше.

Зате поруч зі старим розпусником жити стає все нестерпніше. Після

того, як я почала відмовляти йому в утаємничених нічних розвагах – незадоволений жінкою, він тероризує весь маєток та з самовдоволеного усміхненого господаря перетворюється на деспота й тирана.

Якось пані Зося не витримала й попросила мене:

– Пані Снежко, може Ви вже помиритесь з господарем, бо терпіти це просто неможливо. Вчора ледве не вбив бідну Крисю за те, що погано помила посуд. Здається він зовсім забув, що в нас для цього є посудомийна машина. Щось збилося в програмі, а винна була дівчина.

– Прости, Зося, та я не можу. Мене в житті ніхто й пальцем не торкався, а він ударив. Я його просто боюся, розумієш? – відповіла я їй.

– Ще б пак! – витираючи сльози, сказала добра жінка.

Так ми всі й жили до наступного гормонального сплеску пана Вітольда. Дивно було спостерігати, як він недавно прийшов до мене з коробкою від ювеліра та намагався задобрити дорогим кольє. Воно було дивовижне, але це образило мене навіть більше, ніж той ляпас. Невже він вважає мене продажною настільки, що я за якісь камінці пробачу йому насилля?

Сьогодні я нудьгувала у відведеній мені кімнаті. Поговорила вже з мамою та просто зависала в мережі, читаючи новини світу. Тед примчав неочікувано й простягнув мені свій телефон:

– На, поговори зі своїм щастям-горем. Я тепер у вас наче секретарка. Та не ображайся, я ж не проти! Посередник між закоханих – це для мене щось новеньке й навіть приємне.

Я схопила трубку та шмигнула до ванної кімнати. Якоюсь штукою Тед регулярно перевіряв моє житло на прослуховування, але казав, що тут чисто.

– Привіт, коханий! Як ти? Господи, як же мені хочеться бути поруч з тобою. А що ви сказали Катрусі? Вона ще не знає? – закидала я питаннями Дена.

– Все нормально, поховали. Маленькій ми не казали, відправили до

тітки в Черкаси. Там у неї онук, ровесник Каті. Нехай пограються, поки я житло до ладу приведу. Повернемося додому. Воно наче й дико таке казати, але все стає на свої місця. Я телефоную, щоб просто спитати: як моє кохання почувається?

Та відповіді я не встигла. Тед влетів зі швидкістю світла. Він вихопив у мене апарат та сховав його в кишені військових штанів. Інколи я жахалась його швидкості. За долі секунд цей чоловік встигав робити такі речі, які нормальна людина не зможе осягнути поглядом. За ним до ванної кімнати заскочив Вітольд та з перекошеним від гніву обличчям закричав:

– Що, тепер з охоронцем мутиш? Шукаєш молодшого? Я вже застарий для тебе? – він виглядав так, наче настав мій останній час.

– Пане Вітольде, будьте ласкаві, не треба кричати на мою підопічну. Їй і так зле, я просто допомагав. А Ви Бог знає про що подумали, – перекрив Тед своєму роботодавцю шлях до мене й відступати не збирався.

– Вийди геть, клята тінь! – репетував старий негідник.

– Лише після Вас...

– Я тебе звільняю! Сьогодні ж щоб духу твого в моєму маєтку не було. Не треба мені тут розводити коханців. Я її законний чоловік і сам розберусь: чим лікувати власну дружину, – шипів на охоронця Вітольд.

– Я перепрошую, але у нас з Вами контракт на рік. Я залишив відповідальну службу, на Ваше прохання. Я, звичайно, запросто можу поновитись на старій роботі. Але людина, якій я служив, буде дуже незадоволена Вашою поведінкою. Розумієте, про кого я зараз? – стояв на своєму мій захисник.

– От же ж холера! – махнув рукою збуджений дід і вибіг геть.

Тільки тепер я поповзла по стіні додолу, але Тед не дав. Він підвів мене за плечі та переніс на диван. Від пережитого страху я, дійсно, була на грані втрати свідомості.

– Не уявляю: скільки ще зможу протриматись тут живою... – зізналась я

й заплакала. Тед подав мені води.

– Ось тепер це вже схоже на справжню охорону! – з сарказмом вимовив він. – Ти перестань розкисати та пам’ятай, що в тебе є ціль. Ти ж супержінка, яка хоче жити і кохати. Окрім того, я поруч й нікуди не збираюсь. Але, думаю, тебе дійсно треба витягати звідси. На, договори. Бо там твій Денчик, без інформації, теж розум втрачає.

Вихований Тед покинув кімнату, а я знову набрала Дена й тепер не могла стримати сліз:

– Вибач, коханий! Трохи відволіклась. Що сталося? Та це наш дід тут істерики влаштовує. Добре, що Тед поруч.

– Ти плачеш? Що він тобі зробив? – бісився на тому кінці мій коханий. І, здається, таким я його теж ще не пам’ятала. Виходить, що там і тут вирує якийсь нервовий ураган. Мабуть, ретроградний Меркурій пустує... Перепрошую у тих, хто в це вірить!

– Та поки нічого не зробив, але навіть Тед каже, що мені треба звідси вибиратись.

– Господи! Ну, хоч знайшовся розумний чоловік, котрого ти слухаєшся. Я приїду за тобою і навіть не сперечайся! – рішуче сказав мій Задорожний.

– Дене, рідненький, але ж у тебе поминальні справи...

– Чорт з ними, з поминками! Вона про нас ніколи не дбала, а мені потрібно рятувати живу й найдорожчу. Тільки ж я не супервоїн, тому мені треба з твоїм охоронцем порадитись.

– Так, звичайно я йому скажу. Наразі він охороняє вхід до моєї кімнати, день і ніч. У нас тут що не година, то «веселощів» додається. Цей ненормальний затероризував уже всіх. Дене, виходить я скрізь винна й можливо скоро прийде розплата. А я хочу сонця й квітів, тільки останніх бажано не на могилці. А ще твоїх божественних обіймів. Прошу тебе, будь ласка, приїдь! – просила я та тільки тепер до кінця розуміла: яке страхіття той «фіктивний шлюб» й чим він закінчується...

Я покликала Теда та сповістила, що Ден зібрався мене рятувати. А він сказав майже те саме, що мій коханий, тільки навпаки:

– Ну, слава Богу! Дійшло до твого доброго й ніжного, що він може відразу ще одну жінку втратити. Тільки цього разу Кохану! Я з ним поговорю і ми все владнаємо, а Ви пані, лягайте собі відпочивати та ні про що не хвилюйтесь.

Тед лагідно посміхнувся і мені здалося, що у нього над головою з'явився ореол янгола. А як іще мені дурній пояснити ситуацію, коли Бог подарував мені цю людину для захисту, коли вже нічого не могло врятувати?

– Добре, Теде. І знову щиро дякую, що жива, що допомагаєш. Дай тобі Боже здоров'я! Я вже й не знаю: пігулку ту приймати, чи відразу на цвинтар збиратись? Мені її навіть пити гидко, – згадала я, що стурбований дід може мене підстерегти та згвалтувати.

– А, точно! Я й забув. Прийми, на всякий випадок, – дивно сказав він і я зрозуміла, що людина в якій немає страху, тепер теж розмірковує про різні варіанти подій, навіть про власну смерть. Невже він готовий мене аж так захищати? Та не треба про найгірше! Я випила жіночий захист, який нормальні люди приймають, живучи з коханими, а потім вклалася у свою першу тут постіль і спробувала поспати.

Тед пішов на пост за дверима, але не став говорити про таємне. Наразі по садибі бродили різні очі й вуха, та далеко не всі вони були нашими друзями. Хто його знає: де і як, але охоронець поспілкувався з Деном і вони порозумілись, наче давні друзі. Я відчула це, коли Тед мені сказав:

– Все буде добре, пані. Я навіть не знав, що чоловік може так віддано і неймовірно кохати. Мабуть, це в мені говорив егоїзм. А тепер я точно знаю, що хочу й буду вам допомагати. А ще вірю в те, що ми розворушимо це середньовічне кубло одного тирана. Люди ж зовсім про нього нічого не знають. Ось відправлю вас на Батьківщину й підйму у ЗМІ такий гармидер, що йому буде вже не до меценатства.

Семе таке пообіцяв мені вірний друг-охоронець та знову застряг, на ніч, під моїми дверима.

Розділ 28. Фатальна помилка

Напередодні приїзду Дена я «тяжко захворіла». Звичайно, це була наша з охоронцем вигадка для самодура-Вітольда, щоб вибратися з маєтку. Сімейний лікар, пан Шидловський, згадав усі відомі йому діагнози та не міг зрозуміти: чим мені допомогти? А я весь час скаржилася на страшний біль у м'язах, як після викрадення та стогнала, наче помираю. Вирішено було, що Тед завезе мене до медичного центру в Варшаву. Там я пробуду кілька днів, щоб пройти повне обстеження. Насправді ми з Деном розраховували зникнути з поля зору паскудного пана та опинитися в Києві.

Вітольд купився на мою гру, тим більше що факт знервованості панував у всьому маєтку. Він пам'ятав, що такі симптоми в мене вже були й дозволив охоронцю транспортувати дружину до Варшави. Чарівник-Тед вже замовив нам з Деном номер в одному непримітному готелі та казав, що давно не був настільки захоплений своєю роботою. Адже він допомагав закоханим, а ще подібні дії вносили ковток свіжого повітря в його власне життя на землі.

Професіонал уважно перевірів номер і залишив мене в ньому, а сам ввічливо пішов чергувати до пункту нагляду. Скоро з'явився мій Ден й ми знову не пам'ятали себе від щастя! Яке ж це неймовірне відчуття, знову опинитись в полоні аромату його ніжних обіймів... А ще з величезною радістю сказати: «Дякую, Варшаво, і прощай!» Звісно Тед залишиться працювати на рідній землі та спробує, як обіцяв, знешкодити пана Вітольда. А ми з коханим постараємося якнайшвидше забути про ці страшні часи.

Здавалося, що Ден просто шокований щастям. Адже сьогодні він не потайки зустрічався з чужою дружиною, а приїхав повернути своє. Погодьтеся, це вже зовсім інша відповідальність і насолода. Наразі коханий обережно перевіряв моє тіло вустами, а я раділа наче дитина, що вирвалася з лап звіра та весь час жартувала:

– Ну, як забереш собі, чи залишимо для пана?

– Та обломиться йому. Досить користуватися чужим. Не віддам більше

нікому! Ти мені долею призначена і будеш моєю завжди, – рішуче відповів мені Задорожний і роздягав, не питаючи згоди.

Я вже чую абсолютно доречне запитання: якого біса ви віддаєтесь своїм бажанням тоді, коли треба тікати, не озираючись? Все правильно! От тільки у нас немає власного літака, а до вечірнього поїзда ще доволі багато часу. То чому б не провести його в гарному ліжку, божевільно кохаючись? Ми обоє дуже сумували й донедавна боялися навіть думати про таке...

А в закуточку, на поверсі, відбувалися деякі події. Незнайомий здоровань покликав дівчину, що збиралася почистити килими:

– Слышь, коза, сюда иди!

– Ви мене? – здивувалася та.

– Вот напасть с этими иностранными курицами! Тебя, разумеется. Гаворю: падайти!

Дівчина знизала плечима та підійшла ближче:

– Чево ты хочешь, пацан?

– Землячка! Вот павезло. Только, т-с-с! Видишь поц вдали сидит? На тебе соточку, начинай пахать, а когда возле него будешь – застопори свою балалайку да помощи у него папроси. Усекла?

– Да усекла я, усекла. А патом чаво делать? – поцікавилась «землячка» й запхала сто доларів собі у корсет.

– Просто згинь, – пояснив невідомий.

Охоронець нашого з Деном щастя спокійно сидів під великим декоративним деревом та вдавав, що цікавиться журналами. Насправді він весь час спостерігав за переміщенням людей. Ось пройшлася огрядна пані з дитям. Потім пара похилого віку спустилася ліфтом. А ще дівчина-прибиральниця почала працювати на поверсі. Шум машини трохи заважав, але нічого. На мить вона перестала тягати свою машинку й присіла поруч.

– От же клята техніка! Знову заїло, – ображено сказала вона й жалібно попросила: – Перепрошую, пане! Можете натиснути ось тут, бо я вже всі руки віддавила?

Щирий душею Тед, після спілкування з нами, чомусь втратив свою професійну підозрілість. Він схилився до побутового обладнання, але допомогти не встиг. Здоровань вдарив його пістолетом по голові так, що Тед похитнувся і втратив свідомість. А двоє бугаїв застебнули йому за спиною руки у звичайні наручники й поволокли до службового виходу.

До нас з Деном увірвались ще четверо відморозків, а за ними гордо зайшов пан Вітольд Стеловський – мій законний чоловік. Я скрикнула й зрозуміла, що побачила нашу з Деном смерть...

– Ах ти ж тварюка! Я тобі душу віддавав, все до ніг кинув, а ти мене то з охоронцем, то з якимось жиголо зраджуєш! Вантажте їх у фургон, – крикнув він.

Я миттю припустила, що коли він вважає Дена місцевим альфонсом – не все втрачено. Можливо у нас є шанс вижити? А ще я не бачила тут працівників з його охоронної фірми. Тобто, щоб мене знайти він взяв випадкових людей. Чому? Ці думки билися в моїй нещасній голові, коли одягалася.

Мій коханий архітектор приготувався до протистояння, але я молила його поглядом просто мовчати й поки виконувати накази Вітольда. На вулиці нас запхали у припаркований під самі двері фургон та заліпили роти скотчем. Всі виродки мали при собі зброю, тому нас навіть не зв'язували. А Тед вже лежав у фургоні на підлозі й з його потилиці сочилася кров.

Везли нас десь з пів години. Вітольд сидів за перепорою на передньому сидінні й виглядав просто жахливо. Я бачила вже багато виразів його обличчя, але такого ще ніколи.

Нас привезли на якийсь покинутий об'єкт за містом і по виразу обличчя Теда я зрозуміла, що пора молитися. Мабуть, як професіонал, він оцінив місце та приблизну кількість трупів, що поховані навкруги. Але поки

нас заволокли у підвал. Хлопців підвісили до брудних труб, а мене «люб'язно» прив'язали до стільця.

«Шалено закоханий у свою квіточку», тобто в мене, пан Вітольд Стеловський присів навпочіпки та сяючи своїм звірячим поглядом, спитав:

– Просити прощення перед смертю будеш, курво?

Спочатку я молилася, щоб хлопці не сперечалися зі зграєю гидких потвор та думала, щось зміниться. Але тепер прийшло розуміння, що шансів у нас жодних, тому нахабно посміхнулася й дуже впевнено відповіла:

– Прощення просять у Бога, у людей, а не в нелюдів. За що я в тебе повинна просити прощення: за те, що шантажем виміняв собі іграшку? За те, що гвалтував ночами, накачував препаратами? Ти ж тільки намагаєшся виглядати паном, а насправді дикун, яких мало. Тебе всі ненавидять та бояться. Ти нице нещасне створіння, у якого немає ні серця, ні душі... Я тебе ненавиджу й зневажаю. З того світу приходитиму проклинати!

І плюнула йому в обличчя. Потім примружилась, бо знала що вдарить, а він посміхнувся ще паскудніше, протер лице своєю фірмовою хустинкою й сказав:

– До скону буду захоплюватись твоєю сміливістю, жінко. Будь воля Господа – ми могли б правити світом, але сьогодні ти здохнеш. Гвалтуйте її, доки не загнеться. Довго, щоб мучилась. І цих теж помаринуйте. А на світанку закопайте всіх...

– Так, пане, – радісно закивали його найманці.

Тоді я бачила свого ката, чи вірніше закордонного «чоловіченька», востаннє.

А його «помічники», задоволені тим, що тепер залишились головними – перед початком наших страждань вирішили перекурити й один з них сказав:

- Классная телочка! Пашли разыграем в бутылочку: кто будет первым.
- Но-но, первый всегда я. Тухлый, ты что забыл?
- Че-е это? Я тоже хачу быть первым! – зараз він отримав від старшого запотиличника та відразу згодився:
- Все, Серый, все! Я ж панимаю... Твоя власть!
- Была бы моя, я бы ее продал подороже. Ты ее кожу видал? Только Вит приказал, чтобыдохла. Жаль! Такие бабки пропадут. Пашли, не будем тянуть резину. Нам еще патом фургон надо будет после кровизи отмыть...

Розділ 29. Не Божа кара

Вітольд був монстром, але додому повернутися не зміг. Навіть зараз, коли віддав мене потворам і виніс вирок про болісну смерть, весь час бачив перед собою прекрасні сині очі й ніжну посмішку. Він згадував, як вперше зустрів мене в Києві та відчув шалені молодечі бажання. Поїхав додому й намагався зрозуміти: як отримати собі українську дівчинку? Вихід підказав старий адвокат, що був в курсі справ київської контори. Вітольд миттю вчепився в шантаж і ввічливо «попросив» у батька дочку, не просто так, а в дружини. Ну, хіба ж це гріх? Дати дитині царське життя в його маєтку.

Він не очікував, що дівчина погодиться. Заради батьків заміж вона вийшла, але жити з ним не хотіла. Тоді старий хитрун якось підпоїв дівча одним пійлом і вони солодко кохались, наче в казці. Звісно, під препаратом, дружина-невільниця прийняла його за іншого. А коли дізналась правду – знову замкнулась у собі й більше не хотіла його. Та Вітольд просто божеволів за її тілом і продовжував підпоювати снодійним. Квола красуня була не такою привабливою, але ж він ладен був навіть на таку близькість. Тим більше коли вона не чинила опору – збоченець урізноманітнював задоволення. Вона навіть попливла з ним у весільну подорож на яхті та деякий час терпіла його пристрасть, але ж не кохала! А він страшенно хотів взаємності й діточок. Тільки молода дружина, виявляється, весь час приймала протизаплідні пігулки та зневажала його бажання.

Потім була автопригода, викрадення, суперохоронець за дикий гонорар. Він же думав, що захищає дружину від зовнішніх ворогів, а той охоронець сам закохався й почав захищати її від самого Вітольда, ще й допомагав утекти. Ця зрада стала останньою краплею і тоді пан віддав красуню-дружину на смерть.

Вітольд мчав містом та не розумів: куди й навіщо він їде? Перед очима стояли її збурені ненавистю прекрасні очі та не відпускали ні на мить. Він чув прокляття коханої жінки на свою адресу й це було неймовірно боляче. Зараз Вітольд різко загальмував та повернув на стоянку ресторану східної кухні. Ним володів його шурина, тобто брат покійної першої дружини. Коли Ельжбета померла, той почав стверджувати, що саме Вітольд завдавав їй великих страждань. Щоб заткнути шурина рота Стеловський подарував тоді цей заклад. Дивно, але Мілош відразу притих й навіть почав запрошувати родича до себе на частування. От чому не всі такі згодливі? Чому ця маленька гарна дівчинка так і не скорилася йому? Він же дарував їй тіло й душу, катав на яхті та літаку, дарував царські коштовності, а вона зовсім не оцінила його старань та захотіла втекти з якимось малолітнім вилупком? Чому? Він не розумів!

В арці дівчата у східному вбранні низько кланялися шанованому пану та одна з гейш-офіціанток провела його на законне краще місце в залі. Миттю з'явився пан Мілош.

– Як живеш, Вітольдику? Чому так довго не заходив? Все кохання зі своєю юною україночкою спочину не дає? – ввічливо спитав той, а у Вітольда очі налились кров'ю й він так гиркнув у відповідь, що Мілош нічого не зрозумів та покликав до себе рукою дівчину. – Сюзі-сан вся твоя. Ідїть до кабінету. Бачу настрої у тебе поганий, вона вмїє робити хороший. А тим часом тут накриють, як ти любиш...

– Нехай згине! – скрикнув Вітольд і дівчина з кольоровим віялом розтанула у пїтьмі залу. – Літрову мого улюбленого бурбона та ніяких дурнуватих страв з твого меню. Хочу стейк, з кров'ю... І Мілоше, Христом-Богом прошу, йди геть!

Шурин з давніх-давен знав шалений характер свого родича й миттю зник. Зате вдалині, через блискучі шторки на пана Вітольда, одночасно з любов'ю та ненавистю, дивились ще одні давно знайомі очі жінки. Так, то була Беата – служниця й коханка, з якою він розстався, коли одружився зі мною. А потім вона переспала з його сином-п'яницею і вони вкрали зі сховку чверть мільйона євро. Та щастя це Беаті не додало. Вона й грошей не хотіла, раче насолити колишньому коханцю. Гроші поїхали з синочком в казино Лос-Анджелеса, а дівчина знову й знову сумувала за старим життям. Після мого невдалого викрадення, Беата залягла на дно, але залишала Вітольда в полі свого зору. І ось тепер, коли побачила його одного, без мене, їй знову закортіло випробувати долю. Колишня служниця перевірила пружність свого корсета, підкрутила пасмо волосся та й пішла назустріч коханому.

– Мої вітання, ясновельможний пане! – вимовила жінка якомога ніжніше й лагідно посміхнулась. Здавалось, наче Вітольд побачив привида. Він насупився гірше, ніж до того й без прелюдій спитав:

– Хто ти й чого тобі треба?

Це звісно було дуже образливо для жінки, всередині якої він провів багато часу, але вона не здавалась і продовжила:

– Дякую, що залишаєтесь таким же жартівником, мій пане! Я – Беата, Ваша улюблена служниця. Можна присісти?

– Ні! – скрикнув він, а потім додав: – Пішли зі мною.

– З радістю, мій пане! – щасливо посміхнулась вона й, мабуть, думала що колишній коханець поведе її до кабінки для втіх. Але Вітольд виволік дівчину через службовий вихід на задній двір, а потім підхопив та скинув у сміттєвий бак. Беата вдарилась об щось тверде й скрикнула від болю.

– Будь там, де тобі місце й більше ніколи не потрапляй мені на очі! – злісно прошипів пан Стеловський та повернувся в зал. Після зустрічі з минулим добре вимив руки й розпочав літрову пляшку бурбона.

А нещасна Беата вилізла зі сміттєвого бака та обтрушуючись пішла геть.

По дорозі додому вона ридала, як звичайна ображена жінка і чомусь не хотіла зрозуміти, що будь-яка біда спричинена іншим, наче бумеранг, обов'язково повертається до свого творця.

П'яний мов чіп пан Вітольд, звичайно ж, не поїхав до себе додому. Та й нікуди йому було поспішати, бо ні мене, ні тривоги пов'язаних з нашим спільним життям він більше не мав. Спочатку настирливо чекав докладних новин від тварюк, яким вручив наші життя, але телефон наче онімів. Вітольд піднявся на другий поверх, в номер невеличкого готелю й відключився. Його сон швидше нагадував гарячку. Змучений пошуками тіла юної дружини він кричав, потім плакав та все одно залишався самотнім звіром і катом.

Зате зраджена та принижена Беата вирішила діяти напевно. Вона зрозуміла, що зворотного шляху ні до маєтку, ні до серця пана Вітольда в неї немає і в жінці знову прокинулася дика жага до помсти. Двічі: з гальмами в авто та викраденням суперниці – у неї не склалося. Але втретє вона не схибить.

Рано-вранці жінка дістала з-за образів маленького пакуночка, одягла рукавички, пересипала трішки порошку до крихітної пляшечки, розмішала з водою, протерла й засунула поміж пишних грудей. Вона приїхала до ресторану й точно знала, що сповнений муки від вчорашньої пляшки бурбона Вітольд обов'язково спуститься похмелитись та чогось попоїсти.

Ще з часів їх дружби з паном, Беату тут добре знали та не звертали на неї ніякої уваги. А Вітольд, дійсно, спустився до сніданку. Він був страшенно пом'ятим та неголеним. Ніколи раніше так виглядати пан собі не дозволяв. Сів за стіл, замовив суші та біле вино й чекав на виконання замовлення. Шустра Беата вловила хвилику, коли сушист відвернувся, хлюпнула на тарілку безбарвної рідини й миттю опинилась аж на іншому кінці зали. Пан Мілош, особисто взяв блискучу тацю та й поніс сніданок родичеві.

Вітольд довго насолоджувався вином, а потім взяв палички й почав снідати. Він з'їв майже половину свого останнього в житті харчу, коли

перед очима почали з'являтися дивні картинки. Вони ставали все розмитішими, аж доки світ не провалився у пільму. Дівчатка-гейші побачили як величний дідуган падає на стіл й заверещали так, що всі інші вранішні відвідувачі розбіглись хто куди. На гамір з кухні вийшов пан Мілош. Він приклав пальці до сонної артерії родича, але там було тихо, як на цвинтарі.

– Матір Божа, так він же мертвий! – скрикнув хазяїн закладу. – Барбаро, вішай табличку «Ми зачинені». Чеславе, дзвони медикам та в поліцію. Достукався клятий деспот! Тепер зустрінешся з моєю сестрою. Нехай тобі Ельжбета хоч на тому світі покаже, де раки зимують.

Через вікно, з вулиці на все це дійство тихо дивилась знайома нам дівчина, з її очей капали сльози, а уста промовляли:

– Це тобі, Вітеку, за мою розбиту юність і втрату надій. Гори в пеклі!

Розділ 30. Святий грішник

Тупі садисти, яких Вітольд десь відкопав спеціально, щоб потім не шкода було здихатися, покурили й були готові зайнятись улюбленою справою: бити зв'язаних чоловіків та гвалтувати жінок. Це вони останнім часом набридали Теду своєю присутністю та катались за його Фордом. Він бачив їх, але не звертав особливої уваги.

Обірванці, радісно ковтаючи слину, повернулись у підвал. Вони йшли наче вівці - один за одним та навіть уявити не могли, що професіонал уже розтягнув мотузку в себе над головою й миттю плигнув на першого з дикунів. Він різко смикнув його голову вбік і на цьому шлях дешевого кривдника завершився навіки. Тед встиг вихопити пістолет мертвяка та, прикриваючись його тілом, вистрелив точно по цілях. Це було так неочікувано, що ми з Деном встигли лише зажмурити очі, а коли відкрили - тварюки лежали всі.

Один з них застогнав, адже був ще живий. Тед натиснув йому на рану і той завив від болю:

– Життя залишу, якщо говоритимеш з поліцією. Як там: правду й нічого окрім неї?

- Говоритиму! Все, що хочеш скажу, тільки відпусти, – благала гидота.
- Ну дивись мені, а то я й передумати можу, – додав Тед.
- Брат, перевяжи. Кровью истеку! – вирішив, що вони вже друзі, нелюд.
- Чорти в пеклі тобі брати. Зараз перев'яжу, – посміхнувся наш сміливець та якось знаючи, що рана не смертельна, вирубив падлюку й додав: – Вважай, що перев'язав. Полеж тут, нікуди не йди.

Дивно, але така прекрасна й добра людина, якою я знала Теда, наразі з ворогом проявляла свою темну сутність. Наче чарівник, з якогось потаємного сховку на собі, він вже дістав улюблений гострий ніж та легенько змахнув ним по мотузці Дена. Потім притримав мого коханого й з невимушеною посмішкою сказав:

- Ну що, хлопче, сподобалося тобі вітання на гостинній польській землі? Та не ображайся! Ми тут не всі такі. Наразі живий і слава Богу.
- Теде, дорогий наш, не Богу, а Вам... – ридала я і не могла зупинитись. А він підійшов, обережно відв'язав мене від стільця та сказав:
- Пані Сніжано, прошу, не плачте. Все вже позаду. Я б ні за що не дозволив їм Вас скривдити.

Мене охопила така істерика, що я забула про пристойності й на очах у свого коханого Дена, кинулась обіймати сторонню людину. Хоча стороннім він нам не буде вже ніколи, бо врятував від неминучої смерті.

- Все, все, все... Слухай заспокой її, як ти це робиш, бо я ж не можу. Права не маю. А я поки перевірю трупи та викличу поліцію, – абсолютно спокійно, посеред кровавого побоїща, пояснював подальші дії Тед.

– Але ж вони тебе посадять! Може краще втекти? – не дуже розумівся на юридичній стороні бойових операцій мій дорогий архітектор та вже обіймав мене обома руками, а я тряслася наче в пропасниці.

- За що? Нас викрали, збирались катувати та вбити. Я офіційний охоронець пані Сте... Вибач, пані Сніжани. Я її захищав. У нас є живий

свідок, який все це підтвердить. Заодно Вітольда закопаємо надовго. Навіть його гроші та зв'язки не допоможуть. Власне я теж не без зв'язків. Ну, потягають трішки на допити та слідчі дії, але я це вже сто разів проходив. Тому дякую за турботу, але доповідати в державні служби вважаю своїм обов'язком, – чітко роз'яснив ситуацію Тед і вже набирав чийсь номер.

Ден намагався мене заспокоїти. Він ніжно пестив все моє тіло руками, а воно тремтіло та не могло повірити, що живе. І чому в мене така дивна реакція на погане? Коли біда – я стискаюсь як камінець. А коли мене починають жаліти – ридаю без упину.

– Сніжиночко, опам'ятайся, прошу. Дивись, все закінчилося добре. Тед сам усе зробив і ми тепер його боржники довіку. Теде, ти дивовижний у своїй справі. Хотів би я хоч трішки колись бути схожим на тебе у своїй.

Наш рятівник сумно посміхнувся й відповів Дену так:

– Та ти у своїй перевершив усі ймовірні сподівання. Он яка смілива й гарна дівчина тебе кохає. Вітольд в житті не чув від жінки таких слів, та ще й від зв'язаної.

– Теде, прошу не нагадуй більше про нього... – знову захлиналась риданнями я.

– Вибач, будь ласка, я не подумав. Алло! – продовжував жваво доповідати він спецслужбам про кримінальну подію.

– Не дивись туди, – просив мене Ден та пригортав до себе.

– А я хочу бачити їх смерть! – різко відреагувала я й Тед знову посміхнувся:

– От я й кажу: у тебе просто супержінка. Бережи її, бо таких на світі мало.

– Для мене одна-єдина! – гордо відповів нашому другу Ден та лагідно витирав мої сльозинки. – Якби ж я, дурний, знав на які муки її віддаю, через силу не відпустив би. Та вже пізно каятись. Тепер буду до кінця життя вимолювати прощення і кохати, як нікого в світі, – щасливо

посміхався Ден й обережно дмухав на моє личко, наче я дитина.

Суперохоронець відімкнув зв'язок та милувався нашим воскреслим на його очах щастям:

– От заради таких сцен не гріх і попрацювати.

– Теде! Але ти ж святий грішник, – бурхливо зреагувала я та ми всі почули, як з «музикою» почали прибувати різні служби.

Спочатку, зі зброєю наготові приперлись люди у спецформі, але Тед підняв руки й здав свою. Потім оглянули нас та вивели з місця «бойових дій» на вулицю. Вже там причепились медики та все намагалися вколоти мені заспокійливе. Але я так сильно ненавиділа препарати, що пригнічують думки й волю, що навідріз відмовилась від подібних послуг. Тед поговорив з працівниками давно знайомих йому служб і пообіцяв з'явитись завтра вранці до них в управління. А зараз попросив дозволу доставити іноземців, за яких відповідає туди, куди вони накажуть. Слідчі погодились та порадили відразу везти нас до амбасади.

– Ось тільки розмови з консулом нам наразі й не вистачає! – продовжував обіймати мене Ден на задньому сидінні авто, що позичили охоронцю спеці.

– А знаєте що, дорогі гості? Давайте я відвезу Вас до себе «на дачу». Це трішки в протилежному напрямку, але про неї точно ніхто з цих тварюк не знав. Адже зараз вам зовсім не до потяга на Київ. Дивись, Дене, твоя красуня зовсім слаба. Їй треба відпочити. А там у мене гарно й тихо...

– Добре, дякуємо! Від кількох годин тиші ми б не відмовились. Правда, Сніжиночко? – поглядав на мене коханий.

Я розуміла, що чоловіки праві, а ще точно відчувала тепер отой страшний біль у м'язах, що з'являвся в мені кожного разу від шоку «щасливого» життя на теренах Польщі.

– Ну як мені малій сперечатись з вами двома? Я згодна! – вперше за кілька страшних годин посміхнулась я й скоро Тед розвернув автомобіль зовсім в інший бік від маєтку Вітольда.

Невеличка хатинка посеред лісу була чудова! Цілий хор пташиного співу зачаровував й настирливо відволікав від будь-якої біди. Ліс тихо шумів та заколисував. І в оселі - прибрано й затишно. Наш янгол-охоронець приніс з кухні яблука та груші. А ще дістав з холодильника пляшку чогось червоного й сказав:

– Тримав до дня народження. Та, здається, він у нас усіх - саме сьогодні. Сестрина наливочка з вишень просто неперевершена. Ні в одній країні світу не куштував такої смакоти. Ви пригощайтесь, бо треба розслабитись. Там в холодильнику є ще сир і телятина. А хліба я ввечері привезу. Приймете заночувати? – пожартував господар й, дивлячись на нього, я дійсно відчувала справжню гостинність.

– З радістю приймемо, Теде! А ще коли настане час – приймемо в родину. Я страшенно хочу, щоб ти був хрещеним нашого первістка. Дене, ти ж не будеш проти? – вирвалось з мене таке, чого я сама від себе не очікувала.

– Не буду, кохана! Теде, ти тепер найдорожча людина в нашому житті та й просто чудесна людина, – притискав мене до себе Ден. А суперохоронець чомусь знітився і став м'яким та нерішучим:

– Дякую Вам, друзі. Я теж не проти такої рідні. Нас сьогодні небеса врятували й поріднили. То нехай так і буде. Відпочивайте. Всередині є всі зручності, але я вас на всякий випадок зачиню та увімкну по периметру охоронну систему. Не думаю, що окрім зайців, тут хтось з'явиться. Все одно на телефоні я бачитиму, що діється навколо. Та не бійтеся, тут безпечно. Лісові мешканці завжди були кращими за людей. Не ображайтеся й до зустрічі!

Розділ 31. Пісня лісу

На автомобілі спецвідділу Тед помчав до Варшави, щоб забрати з-під готелю свого вірного Форда. Він залишив службове авто під готелем та зателефонував спецам, що поверне їх транспорт завтра. Але ті сказали, що заберуть його самі, а майора спецвійськ Теодора Бішека чекають на десяту ранку, для надання показань.

Це порадувало його, бо після сьогоднішніх пригод Тед відчував, що теж треба відпочити. Майже звичайна спецоперація не дуже похитнула його самопочуття, а от запрошення в хрещені нашої майбутньої дитини – зробило сміливого воїна беззахисним. Виходить, у нас з ним були деякі спільні риси. Тед виглядав супергероєм, коли треба відчайдушно битись. А коли йому робили добрі пропозиції – ставав слабким.

Зараз чоловік заїхав до супермаркету, щоб прикупити продуктів для неочікуваних дорогих гостей. Потім вільно підібрав жіночу й чоловічу білизну та одяг. Ось тепер можна повертатися до лісової хатинки, яка власне й була його домом у ті часи, коли не захищав інтереси Батьківщини десь на іншому кінці світу.

Так сталося, що останні роки він майже осів у Польщі. Спочатку був охоронцем у попереднього президента країни, а коли того переобрали – продовжував охороняти. Та якось шеф попрохав Теда, на деякий час, стати охоронцем молодій дружини відомого польського бізнесмена й мецената. Бо з нею чомусь почали траплятися неприємні речі.

Теду така ідея не сподобалась, але відмовляти босу він не хотів. А коли побачив синьооке українське дівчисько, перестав опиратись та захищав віддано й професійно. Бо відразу зрозумів, що у дівчини дійсно великі проблеми. Тільки не з нападниками, а з власним чоловіком, якого вона не кохає та має статус улюбленої іграшки володаря. Як будь-який воїн, Тед ненавидів насилля над слабшими, тому завзято охороняв нещасну іноземку.

Надворі вже смеркло. Птахи вляглися спати та з лісу, час від часу, чулися дивні нічні звуки. Вони були незрозумілими й трохи лякали. Але після всього, що ми з Деном пережили сьогодні серед людей, хоча які то люди? І все ж, після того, що сталося з нами в цей страшний день, тут у лісі, дійсно здавалося куди безпечніше! Хатинка міцна, на вікнах – чудернацькі ґрати та й важкі сталеві двері охороняли достойно.

У Теда дійсно все було на найвищому рівні - генератор, бойлер, супутникове телебачення... Хоча після сьогоднішнього дійства нам з Деном не хотілося телепередач. Ми з коханим охоче позмивали не тільки пилуку того підвалу, а й кров нападників, якою були щедро

оббризкані з ніг до голови.

В стіні побачили вбудований камін, а в ньому сухі дрова. Не питаючи дозволу - ми не стрималися й розпалили вогонь. Хвостате полум'я запалало весело потріскуючи та дарувало звабливий аромат домашнього спокою. Наразі ми з Деном відчували себе первісними людьми, адже ходили біля вогню абсолютно голенькі. Свій одяг ми залишили на ослінчику в кутку та боялися до нього торкатись, адже він мав присмак смерті.

Знаєте, після близького подиху потойбіччя – ми відчули неймовірно гострий потяг одне до одного. Прямо посеред кімнати Ден ніжно огорнув мене своїм тілом і запитав:

– Хочеш хазяйської наливочки? Тед казав вона чарівна.

– Ні, я хочу інших чар: твоїх, – відповіла я йому та хтиво пестила шовкові груди коханого. Я поринала у його неймовірно дорогі й прекрасні очі, в яких зараз витанцьовував вогонь.

– Але ж скоро приїде господар. Сніжиночко, ми нічого не встигнемо! – говорив розумні речі мій єдиний, а сам вже був настільки збуджений, що ледве стримувався. Його руки доводили мене до божевілля, розпусно ковзали по животу та грудях, а вустами він потопавав у мені...

– Денчику, єдиний разочок! Я так хочу тебе, що всередині все болить, – зізналась я йому та після перебування на грані життя і смерті відчувала непереборну жагу кохатися з ним.

– А я думав, що тільки ми приймаємо муки, коли дуже хочемо коханої жінки, – пізнавали ми зараз, серед лісу, анатомію почуттів.

– Чому ж тільки ви? Жінка теж не камінь. Та може він затримається хоч трішки? Дене, благаю... – затріпотіла я від його ніжних пестошів і змекла посеред кімнати, як колись вперше. Цей чоловік мав наді мною неймовірну силу і владу...

Тоді збуджений коханець доволі грубо повалив мене на Тедову пухнасту канапу, широко розвів мої ніжки й увійшов гаряче та глибоко, як ще ніколи не робив. Це було неймовірно солодко... О, Господи, а я

хотіла ще гостріше і проникливіше! Десь там у животі палав такий вогонь, наче палили живцем, але то було нестерпно прекрасне полум'я! Ден милувався нашим щастям й інколи нахилився з поцілунком до губ і до грудей, а я молила, щоб не зупинявся...

– Коханий, ми живі... Як було страшно! Чуєш пісню лісу? Я хочу сина, подаруй його мені! – я плакала від насолоди та відчувала його дарунки глибоко в собі.

Ден бився на мені в прекрасній муці, а я дивилась в його очі й просила Бога, поселити у мені живу краплинку нашого врятованого щастя. А ще серед цього жахиття я вже пережила критичні дні, без того демона та гормональних препаратів. Тепер я знову відчувала, що я жінка: кохана, сильна і жадана. Мій неймовірний чоловік тихенько цілував притихлу половинку і шепотів:

– Тепер нічого не болить? Я вмю лікувати свою Жінку?

– Так, лікарю, ти моє диво! Солодкий наче мед і гострий наче сталь. Кохаю більше за життя. Навіщо ти такий? – боялась я поворухнутись.

– Але ж це ти мене таким зробила. До тебе я не відчував нічого і був ніяким. Ти робиш з мене демона Кохання і дуже любиш хизуватись цим... Ой, фари! Сподіваюсь, що це Тед. Бо якщо знову будуть убивати – я проти. Хочу довгий вік, щоб день і ніч ось так тебе кохати...

– О, Денчику! Ми тут без одягу і мокрі. Як соромно... – сміялась я та куталась в тканину, коли господар відмикав міцний замок.

– ...Закохані, я вашим справам не завадив? – почули ми голос ввічливого Теда та сиділи під простирадлом, наче застукані «на гарячому» школярі. – Вибачайте, молодята! Але ж ви згодні з мною повечеряти. Я міг би заночувати в місті, та після сьогоднішніх подій, мені спокійніше поруч з вами. Потерпіть трішки! Я тут привіз вам новий одяг. Той краще спалити, щоб навіть не нагадував минуле.

Вихований Тед зайшов спиною, поставив пакет на стільці та з посмішкою, вийшов до кухні. Я трішки протерлась і дуже обережно почала одягатись в обновки так, щоб не злякати того, хто поселився у

мені...

– Ні, це не Тед, а унікал якийсь, – здивовано натягаючи джинси, дивувався точності розміру мій коханий. Потім накинув легенький джемпер і виглядав так привабливо, що я знову хотіла Його.

– Коханий, ти красунчик! – прошепотіла я йому на вушко й ми, пригорнувшись, вийшла на світло.

– Дякуємо, Теде. Ти врятував, зігрів, одягнув. Ми просто в захваті... О, Боже! – це я побачила вже накритий нашим янголом стіл та відчула такий нестерпний голод, що зараз могла б з'їсти навіть дерев'яного ослінчика, якщо полити кетчупом.

– Дорогі гості, прошу до столу! Це звичайно не Мішлен, але гадаю, їсти можна. Та й виглядаєте ви набагато краще. Кохання творить дива! – вже все зрозумів наш професіонал і доповнив: – Будь ласка, не ображайте господаря: сідайте!

Ми покійно сіли за щедро накритий м'ясом, овочами та зеленню стіл і Тед наповнив вишневою наливочкою старовинні келихи. Миттєво по приміщенню розповсюдився такий солодко-терпкий аромат вишні, що був схожий на наші недавні відчуття біля каміна. Потім він встав та попросив:

– Прошу сидіть! Розумієте: щоб я зараз не сказав, все одно не зможу перепросити за те, що робили з вами мої земляки. Повірте, у нас багато хороших людей. Але ті, що стикалися з вами не мають виправдання. Тому за всіх них я прошу у вас прощення! – він приклав руку до грудей і низько вклонився.

– Теде, заради Бога! Це ми будемо вдячні тобі до кінця життя, що рятував раніше й сьогодні вирвав з лап неминучої смерті. Та немає у нас образи на твоїх земляків, бо тварюки живуть скрізь. Просто інколи вони маскуються під хороших людей, а насправді є монстрами. А тобі: безмежна дяка за те, що врятував наші життя і Кохання! – говорила я так щиро та натхненно, що він знову розкис та попросив:

– Дене, можна я поцілую твою кохану? Один раз, в щічку. Вона

дивовижна жінка.

– Так, дивовижна. Але тобі один раз можна, – пожартував мій чарівний чоловік і сам наповнив келихи прекрасним питвом.

– Ну, що тепер за дружбу народів? ... А третя, як завжди, за Кохання! – дзвеніло старовинне скло та здавалось ми вже не пам'ятали, що кілька годин тому могли піти в небуття в закинутому старому підвалі, за наказом одного гидкого земного створіння, яке не повинне було народитися на світ.

Далеко за північ ми згадали, що треба поспати. І Тед забув про втому, адже був щасливий нашим порятунком. А ми вже встигли трішки зцілитися нашим шаленим коханням. Та все ж гостинний хазяїн опам'ятався, побажав нам солодких снів та й поліз на другий поверх, під стелю, спати на матраці. Ну, а ми з Денчиком, сплелись всім, чим тільки могли та й заснули блаженним сном немовлят.

Це неважливо, що поки ми знаходилися в чужій країні, в чужому домі, в чужому ліжку. Я прислухалась до синхронного биття наших сердець і, засинаючи, знову чула пісню лісу та продовжувала молитись: щоб нас було вже троє.

Розділ 32. Гідний смерті

Ранком ми всі попили кави і наш янгол-охоронець поїхав до міста. Перше, йому треба було розібратись в ситуації та підписати протоколи спеців. А по-друге, дізнатись що чуто у Варшаві відносно нашої пригоди. Можливо, нам дійсно необхідно звернутись до посольства чи просто сісти в потяг та й поїхати додому? Зрозуміло, що наш супергерой вирішив особисто все розвідати.

Не було його довгенько. Я вже встигла погуляти на поляні й назбирати лісових квітів. Дихалось тут неймовірно! Такого ароматного повітря я не пам'ятала навіть у нас на дачі в Гореничах. Коли Тед поїхав – ми з Деном ще кілька разів гаряче «полікували» одне одного та були тепер трішки знеслені, але неймовірно щасливі.

Денчик згадав молодість і нарубав Теду цілу купу дров та наскладав

позаду будиночка. А я сиділа на поляні, слідкувала за кожним рухом свого найдорощого в світі й продовжувала вслухатись у власне тіло. Потім ми радісно спалили на вогнищі наш вчорашній одяг і, дивлячись на те полум'я, щиро бажали більше ніколи не побачити ніяких страхіть. Мій хазяйновитий коханий прибрався в каміні та поклав туди нових дровець.

Тепер ми вже не боялися цих місць і примостились на поляні, щоб послухати птахів. Наразі стало зрозумілим: чому людина, яка вміє виживати в пеклі та бачить багато смертей – відпочиває саме в цьому раї. Бо тут непотрібні ніякі ліки. Жива природа та добрі тваринки лікують куди краще за будь-який заспокійливий засіб. Ден приліг до мене на ручки та довго вдивлявся в синє небо, а ще інколи поринав своїм чарівним поглядом в мої очі. Я милувалась тими карими вогнями й пригадувала, як побачила їх вперше і вже ніколи не змогла б проміняти на будь-які інші на землі.

– Кохаю тебе, Сніжиночко моя незламна... Як же я вчора злякався, коли ти сказала йому всі ті слова! Не хочу більше ніколи відчувати таку нездатність захищати тебе. Це було найстрашніше, – пестив він мої щічки, а я відповіла:

– І мені було дуже страшно. Але я його до смерті ненавиджу. Мабуть так сильно, як тебе кохаю. Я знала, що ми помремо. Чого мені було мовчати? Він нелюд і найгірше створіння, яке я бачила у житті...

– Все! Мовчи, не треба. Тільки ти і я, добре? – обійняв він мене всю.

– Ні, не добре. Ти, я і маленькі кароокі Задорожні...

– Чому кароокі? – ніжився він поглядом у мені. – А я більше люблю сині та хочу цілувати їх саме в твої оченята.

Нам було неймовірно добре, та раптом десь тривожно закричав птах. Він був зляканий шумом важкого Тедового кросовера. Ми підвелися й терпляче чекали новин. А наш янгол зіскочив на траву й посміхнувся:

– Засмагаєте? Це правильно!

Він сів біля нас та весело взяв до рота зелену травинку.

– Теде! Молю: не тягни. Що там чуто в місті? – знемагала я від чекання.

– Що чуто? Та добре все. Вітаю вас, голуб’ята! Ви тепер абсолютно вільні. А Ви, пані Стеловська, ще й дуже заможна жінка... – загадково сказав мій сміливий охоронець.

– Теде, що все це значить? – добивалась я реальної відповіді.

– Сніжано, ну ти ж розумниця. Здогадайся з першого разу! Немає більше твого деспота-тирана. Сьогодні вранці здох в ресторані свого родича. Всі телеканали тільки й репетують: зрада, кримінал! Як добре, що у вас залізне алібі, – розмірковував спецпризначенець.

А я відчула, як затремтіли ноги і все тіло обійняла слабкість.

– Ти чого зблідла, Сніжиночко? Тобі що його шкода? – здивувався моїй реакції Ден.

– Що ти, коханий! Я неймовірно щаслива... Просто не уявляла, що відплата прийде аж так швидко. А ще відразу пригадала всі ті жахливі місяці, наче двадцять років прожила відразу... – не стрималась я й заплакала. Моя реакція на гарні новини не мінялась!

– Ну, чого ти? Перестань. Ти ж смілива і все гідно пережила, – обійняв мене Ден та уточнив: – Так, а що з ним все-таки сталося, Теде?

– Твоя половинка дала найточніше визначення. Саме: ВІДПЛАТА. Одна жінка, що колись була його коханкою, вчора з’явилась в ресторані того родича й мабуть, хотіла помиритись чи поговорити? А він її на задньому дворі у сміттєвий бак скинув та й пішов допивати. Спав в номері, нагорі. А вранці вона повернулась і прямо на кухні влила йому в суші дурману. Він наївся та й здох відразу. Вона ж не знала, що жадібний власник натикав камер кругом, де тільки можна. Ну, хіба в туалеті не поставив. Я був на місці з хлопцями. Правда, тварюку вже забрали. А дівчину я бачив. Погляд порожній, хоч лице усмінене. Все повторювала, наче одержима: «Гідний смерті...»

– Беата! – посміхнулась я.

– Саме так, Беата Тичинська. А ти з нею знайома? – здивувався Тед.

– Ще б пак. Саме через мою появу й закінчились її щасливі дні з цим нелюдом. Це вона підговорила Янека зламати моє авто, а потім з братом організувала викрадення.

– Але ж її брат сидить? – багато знав про кримінальний світ Тед.

– Цього разу саме за моє викрадення й сидить, а інший вбитий. Господи, скільки душ загублено через мене! Горіти мені в пеклі, хлопці, – пригорталась я до свого Дена.

– Та до чого тут ти? Я давно зрозумів, що душі, які неправильно народились – завжди помирають насильницькою смертю. Це моя філософія, якщо хочете. Хіба це ти їх просила красти, мучити, вбивати? Ні, пані Сніжано! То їм так на роду написано. Все, ходімо в дім, я вже наасмагався, – весело підвівся Тед і щиро подав мені руку.

– Дякую тобі, Теде, за такі добрі новини! Знову ти нас до світла повертаєш. А що буде з нами? Викликали вже кудись? – розуміла я, що все так просто не закінчиться.

– Поки ні. Думаю, що ви можете з'їздити ненадовго до Києва. Але повернутись точно прийдеться. У адвокатів до Вас, пані Сніжано, буде дуже багато запитань.

– Але я нічого не хочу! – негативно відреагувала я, аж світ в очах закрутився.

– Оце вже несправедливо. Якщо ти від усього відмовишся, то його п'яничка-синок за три дні пустить по світу все майно та людей, що віддали маєтку десятиліття праці. Я вважаю, що вони не заслуговують на таку «дяку», – знизав плечима суперохоронець. – За безпеку не хвилюйся. Я буду поруч, абсолютно безкоштовно. Адже я страшенно люблю оберігати справедливість!

– Теде, а ти й про синка його знаєш? – знову дивувалась я обізнаності охоронця.

– Та це всі знають: п’яниця й нероба. Не він перший...

– Дене, я хочу додому! Забери мене звідси. Чого ти мовчиш? – шукала я допомоги у коханого чоловіка.

– Сніжиночко, додому ми поїдемо, навіть не сумнівайся! Але ж відносно людей Тед має рацію. Ну, що якби мене зараз викинули на вулицю? Жити тоді як? І ти не подумай, що я грошам тієї тварюки зрадив. Ти ж знаєш: мені лише ти потрібна. Тому я підтримаю будь-яке твоє рішення, – ніколи не мінявся мій нескінченно правильний архітектор.

– А так гарно почав! – з розчаруванням плеснув себе по боках Тед. – Що тут скажеш? Яке їхало – таке й стріло. Люди, ви чого? Попроцюємо й прорвемося!

– До речі про вулицю. Я в Дорошенка відпросився лише на пару днів, а тепер невідомо коли повернуся. Йому треба терміново зателефонувати, – згадав Денис Задорожний про інший, реальний світ.

– Ну, ви тут телефонуйте, а я піду приготую нам обід, – ввічливо простягнув трубку хазяїн та й пішов до хатинки.

– ...Вітаю, Георгію Олексійовичу! Це Задорожний Вас турбує. Дасте хвилинку? – ввічливо привітався з босом Ден.

– Денисе, де ти? Я вже не знаю: що твоїй мамі говорити. Вона по двічі на день телефонує. Навіщо ж так зі старенькою? Мало їй всіх інших бід? – вчитував підлеглого Георгій Олексійович, а я почувала його голос і наче світ знову став добрим і старим.

– Дене, а дай мені поговорити з хрещеним. Я йому більш докладно все розповім, – простягнула я руку до телефона. – Привіт, хрещений! Ти навіть не уявляєш: як я рада тебе чути!

– Сніжано? Він тебе таки знайшов! От же ж вперте створіння, – почувала я давні обурення та зітхання й наче повернулась в минуле літо. А потім був офіс, зустріч з Деном... Господи! Все це точно знаходилось десь у паралельному житті. Та я розсміялась:

– Не лайся, рідненький! Ти не повіриш, коли дізнаєшся: скільки всього сталося з твоєю похресницею за ці часи. Скажи: в тебе є час, тоді розповім?

– Є звичайно. Для тебе все, що завгодно. Я інколи розмовляю з твоїм татом, але й досі не втямлю: чого ти поперлась до тієї Польщі? Можеш мені пояснити? Навіщо Задорожного митарिश? – я слухала дядю Гошу й розуміла, що він про мене абсолютно нічого не знає. Це було надто схоже на моїх батьків, особливо на маму!

– Звісно поясню, хрещений. Тобі не сказали, що татова адвокатська контора була відкрита на одного іноземного ката. Вони начеб-то друзями були. Потім він побачив мене на ювілеї й захотів собі в іграшки взяти. Тата шантажував, що відбере його справу.

– Що? Сніжинко, ти зараз мариш? – перебив мене ввічливий Дорошенко і я його розуміла. – Тобто Тарас продав свою єдину доньку в рабство за оту свою клятву адвокатуру?

– Так, хрещений. І я не марю. Просто кажу правду, а вона зовсім не така, як тобі розповідали. Ми тоді з Деном побратися збирались. А тут таке. Ну, я й вирішила швиденько батьків урятувати й повернутись. Та не вийшло швиденько. Страшно згадувати: скільки горя приніс мені той польський дід. Мене тут і викрадали, і на авто вбити збирались, і навіть вже разом з Деном хотіли закатувати. Але світ не без добрих людей і нам страшенно допоміг інший безмежно сміливий поляк. Всіх поганців переміг. Врятував, нагодував, пригрів. Ми й зараз у нього ховаємось. А ще того діда сьогодні коханка отруїла. І тепер я вільна та кажуть багата. Тільки воно мені все, наче болячка. Тим більше, що у старого гада є горе-спадкоємець. Тепер, дядю Гошо, ти знаєш трохи більше про мене. А Ден запитує, чи ти його за прогули звільниш? Чи можна продовжувати мене рятувати? – хитро посміхалась я та була дуже рада, що розповіла правду ще одній розумній та вірній людині.

– Господи, дитино! А я думав, що вже багато в житті чого бачив. Та оформлю я йому відпустку, все одно він від тебе не відчепиться, коли вже й на смерть поїхав. Може треба чимось допомогти? – неймовірно здивований моєю розповіддю бідкався дядя Гоша.

– Можеш! Моїм нічого поки не говори. Як зможемо – приїдемо додому. Після нашого воскресіння я дуже хочу всіх бачити. Навіть кожне дерево на вулицях Києва, людей і перший сніг. Адже тут доволі тепло та якось сумно, – ще й досі раділа я рідній людині та знову бачила, як минулого літа він приїхав до нас на дачу і з того все почалося. – Дену трубку давати?

– Та навіщо він мені здався? Головне, що тобі допоміг. Ти ж знаєш, мабуть, що в нього теж зміни у житті. Може воно до чогось путнього й дійде. Але ти сьогодні мене просто потрясла своїм зізнанням! Дитинко, бережи себе та приїзди додому. Я страшенно хочу тебе бачити. Та чому я? Ми всі! – намагався виглядати впевненим хрещений, а сам був розгублений і розумів, що абсолютно не знав своїх кумів.

Розділ 33. Борщ з пампушками

Мою впертість не зламав ні старий гад, ні чужа країна, ні навіть прохання дорогих мені людей. Я страшенно хотіла до Києва. Тому наш вірний охоронець Тед купив три квитки на експрес, і ось вже за вікном пропливають безмежні поля та зелені ліси Карпат, що наближають нас додому!

З кожним кілометром тривога в мені наростає так, наче я їду не до рідної землі, а навпаки в лихе та невідоме. Хвилювання це можна пояснити тим, що тепер доросла донька зважено подивиться в очі батькам, які віддали її на страшні муки та навіть були горді з того. Адже мамі здавалося, що її мрії відносно багатого зятя, збулись. А в тата залишилась власна справа. От тільки прикрила я їх своїм нещасним тілом та майже випалила, колись радісну, душу. І якби доля не підкидала весь час хоч маленькі «світлячки» спасіння – будь-який з прожитих на чужині днів міг стати останнім в моєму дивному житті. Але я вижила. Я кохаю і кохана. У нас з Деном з'явилися вірні друзі та навіть деякі приємні спогади з того, що все більше віддалялося за вікном.

У м'якому купе, на трьох, я залізла на саму верхню полицю й хлопці не чинили спротиву. Правда, без обіймів Дена спалось мені погано. Коли я не відчувала його тепла мені здавалося, що знову в тому пеклі, та в

будь-яку мить на мене накинеться старий збоченець. Мабуть, вдома прийдеться звернутись до спеціалістів, щоб спробувати повернути мозок до нормального стану. Денчик спочатку щось читав у телефоні, а потім розуміючи, що ми в безпеці – відключився. Ясно, що Тед не спав. Неймовірно: як цей чоловік може стільки обходитися без сну? Але таке вже в нього було покликання: охороняти й захищати! І я надто звикла: коли він поруч – життю нічого не загрожує.

Кордон ми перетнули взагалі без питань і тепер точно мчали вздовж порожніх зимових полів рідної землі. Час від часу я вдивлялась у знайомі місця та починала плакати. Добре, що Дену зі своєї полиці цього не було видно. Але Тед підвівся зі свого місця й тихо сказав:

– Якщо не перестанеш – поїдемо назад!

– Як ти почув? – не зрозуміла я і Ден теж заглянув до мене.

– Робота в мене така: все чути. Дене, ну скажи хоч ти їй щось. Можу вийти погуляти в коридорі, якщо треба, – так натякав Тед на секстерапію.

– Сніжиночко, ти чого? Ми ж їдемо додому, як ти хотіла? – стривожився мій коханий.

– Ой, пане Денисе! Якби ж ти тільки знав: скільки біди пережила твоя жінка, то зараз не питав би! Я піду покурю, – зітхнув Тед і його очі засяяли ненавистю до минулих подій.

Ден зіскочив додолу та зняв мене з полиці вниз, посадив на нижньому дивані й присів навпочіпки. Він намагався лікувати мене своїм люблячим поглядом та промовляв:

– Прости мене, єдина! Я дуже винний перед тобою. Займався своїми справами. Повірив, що ти швиденько повернешся. Який же я був бовдур! Що мені зробити, щоб ти не плакала?

– Можеш вдарити. Дене, ну ти ж знаєш, що в моїй голові все складено навпаки! Коли погано – я терплю, а коли все добре – плачу...

– Але я не хочу більше бачити твоїх сліз. Хочу, щоб посміхнулась, щоб кохала, щоб жила для мене і маленьких синьооких Задорожних. Ну? Ну, все. Ти ж смілива. Навіть на будівництві під демолятор полізла, щоб зі мною познайомитись...

Коли він це сказав, мене наче громом ударило. Я згадала ті прекрасні щасливі часи й заридала, як дурна. У двері заглянув Тед.

– Так, все! Обрид мені цей дитсадок. Пішли до вагона-ресторана. Думаю, там знайдеться щось заспокійливе, – скомандував наш охоронець і ми дійсно пішли випити.

Ось так, під керівництвом нашого янгола, ми й побачили на горизонті обриси рідної столиці. Вночі хлопці підпоїли мене гарним коньяком і я виспалась. Тед був неймовірною людиною, бо вмів охороняти тіло та лікувати душу! Хоч колись казав, що не вміє...

Питання: де ми всі будемо жити, досі залишалось відкритим. У мене вдома – це було як повернення в страшне минуле. У Дена вдома – йшов ремонт. У Денової мами – ну це взагалі було б нахабством. Відібрати на тиждень сина невідомо куди, поставити його життя під смертельну загрозу, а тепер з'явиться невісткою після того, як моя попередниця це холонула в землі.

Тому ми вирішили оселитись в готелі, але точно не в Савані. І справа була не в його скромній зірковості, а знову ж таки у спогадах. Роками, багато місць мені прийдеться вдома обходити стороною, перш ніж я зможу дивитись на них спокійно. Ми зняли двокімнатний люкс в готелі «Київ». По-перше, до мого дому було недалечко. По-друге, ми могли показати Теду щось визначне в нашому місті. Але до оперного я з хлопцями точно не піду. Адже перед очима буде стояти ложа, з усміхненою мамою та її улюбленим зятем-звірюкою.

Я напилась заспокійливого та й пішла з коханим і нашим охоронцем до батьків. Спочатку мама кинулась обіймати мене й ридати, але в основному через передчасну смерть «її зятьочка». Та я не звертала уваги. Але коли вона з колючим поглядом подивилась на Дена й сказала:

– А цей що тут робить?

Я не витримала й відповіла:

– Не дивлячись ні на що, рятує твою дочку від тих напастей, на які ви мене обрekli.

Звичайно хрещений, після моєї телефонної сповіді, не змовчав і серйозно поговорив зі своїм кумом. Тато виглядав якимось «знедоленим» та мовчав, але коли почув ці слова, опустився переді мною на коліна й пробелькотів:

– Прости мене, доню, дурня старого! Я до церкви почав ходити, але воно не допомагає. Я ж не знав, що він така сволота. Думав: ти будеш за Вітольдом, як за камінною стіною. Він же мені обіцяв...

Я почула те страшне ім'я і мене аж затрясло. Тоді втрутився Тед:

– Пані, Сніжано! Як Ваш охоронець я вважаю за потрібне попросити про закінчення цієї несприятливої для Вашого здоров'я зустрічі.

– Доню, чого ця людина тут взагалі? – роздратовано скрикнула мама. – Пане, я вимагаю, щоб Ви покинули наш дім!

– Не хвилюйся, мамо. Ми всі покидаємо твій дім. Дякую за все, що ти для мене зробила. Бажаю щасливого життя. Пішли, хлопці! – спокійно, як завжди в поганих ситуаціях, зреагувала я і взяла Дена під руку, а потім оглянулась і додала:

– Тату, встань. Ти ж зараз не в церкві.

І пішла. Наразі мені було страшенно гірко, але чогось подібного я й чекала. Я ж виросла в цьому домі. І це були мої батьки, котрих я знала як облуплених. Вони завжди були такими, хоч раніше я їх щиро любила. Тепер вони просто були людьми, що дали мені життя, а потім ледве не відібрали його!

– Вибач, Теде, але ж ти не вперше бачиш мою сімейку. І ти, Дене, не бери до голови. У нас все буде добре! – навіть не дивлячись: скільки всього зі мною пережили ці чоловіки, за минулі хвилини було

страшенно незручно.

– Ти незрівнянна, пані Сніжано! Ось тепер я бачу бійця та щиро радію. Саме такою вона й була всі ті місяці, Дене. Знову повторю: ти повинен гордитися своєю жінкою. Таких мало на землі! Вона вміє вибрати правильний бік. Щось я голодний. Де тут у Вас вареники й галушки? – жартував наш захисник і вже точно був незрівнянним.

Ми пішли в один з відомих хрещатицьких ресторанів та, з вдячності за ту вечерю в лісовій хатинці, а ще за все, що зробив для нас цей дійсно дорогий гість – нагодували справжнім українським борщем з пампушками та смачнющим салом, і звичайно в нашому замовленні була: котлета по-київськи, кров'янка і вареники з лівером та часничком... Ми пили духмяне вино, знову за дружбу народів, і я відчувала себе безмежно щасливою. Адже тепер була вдома, в безпеці, з людьми, яким довірю життя з закритими очима. Ми йшли вулицями і я знову ледве не плакала. Я дивилась на заклопотаних чи усміхнених киян і майже всі мої мрії збулись. А наді мною, на високому київському небі висипали зорі... Як же я сумувала за ними на чужині!

Наразі забулися негаразди та сльози, адже хлопці один перед одним намагались сипати такими дотепними жартами, що від сміху в мене вже боліли м'язи на животі. А вони були раді-радісінькі додавати мені гарного настрою!

В номері я відразу впала на постіль, наче мертва. Ні, я не була настільки сп'яніла від вина, але від життя, що поверталось в моє тіло й душу – точно хмільна та щаслива. Ден роздягнув мене та поніс в душ. Ми скромно поплескались і вляглися спати. Засинаючи я бачила, як Тед стояв на балконі сусідньої кімнати й тихо курив. Звичайно, мені не видно було його погляду, але я вже навчилась відчувати цю прекрасну людину не гірше, ніж він мене. Тому точно знала, що зараз він був щасливим за нас, а ще з гіркотою згадував свою кохану жінку, що прикрила його від смерті. От тільки сама пішла у вічність і йому дуже хочеться туди до неї, але ж він ще має справи на цій землі та сподівається носити на руках свого похресника – Алекса Задорожного. Так ми вирішили з Деном назвати нашого хлопчика або Олександрю –

якщо першою народиться дівчинка. Думаю, що мій Алекс на небі теж зрадіє цьому й точно не буде проти.

Розділ 34. Серед рідних людей

За нормальних обставин, тато запросто міг супроводжувати мене назад до Польщі, щоб представляти мої інтереси при обговоренні спадку. Його кваліфікація була засвідчена міжнародними нормами, але я чомусь не хотіла вплутувати його в цю справу. Навіть не тому, що він був би упередженим, а такого допускати не можна. Просто не хотіла і все. Мабуть, багато хто мене зрозуміє. Це питання теж зависло в повітрі, та на сьогодні в моєму житті була запланована набагато важливіша подія.

Ден повіз нас з Тедом до Фастова. Маленька сива жінка вийшла з затишного дому й кинулась обіймати мого коханого та промовляти:

– Синочку! Живий! Я весь час молилася...

А потім з дверей вибігла дівчинка і я її відразу згадала. Тільки тепер вона була повненька й зовсім не «зелена» як тоді, коли вперше прийшла до офісу мого хрещеного зі своєю горе-матір'ю.

– Тату! Таточку! Я скуцила... Де ти ходиш? – заверещала маленька, а Ден високо підійняв її над головою та засяяв щастям.

– Донечко моя! І я страшенно скучив. Ти вже так виросла за цей час, – він притискав своє дитя до грудей, а я шукала у своєму серці ревностів чи спротиву побаченому та зовсім не знаходила.

Ні, це чиста правда! Навпаки, я була в захваті від того, як мій коханий чоловік любить свою дитину та була абсолютно впевнена, що наших діточок він любитиме не менше. А ще я дуже хотіла, щоб ця кароока дівчинка, хоч колись, назвала мене «мамою». Не судіть мене суворо! Це не егоїзм. Я не знаю, як таке назвати, але чомусь дуже хочу...

Наш охоронець стояв собі усамітнено й точно розумів, що тут мені нічогосінько не загрожує, фізично. Але з-під лоба він уважно слідкував за тим, що відбувається в моїй душі. Мабуть, до кінця життя Тед так і залишиться моїм самим головним психотерапевтом!

Наразі Ден тримав Катрусю на одній руці та став серйознішим. Він подивився мені в очі, наче запитував: чи я готова? А потім взяв за руку й підвів до своєї мами:

– Матусю! Я хочу познайомити тебе з жінкою, яка проведе зі мною решту життя. В горі та в радості, в багатстві та в бідності, поки смерть не розлучить нас. Це моя Сніжана, мамо... Сніжиночко, а це моя рідненька матуся.

Старенька подивилась на мене спочатку сумно, бо в її очах ще стояли сльози радості, а потім посміхнулась щиро, як рідко хто посміхався мені до цього й сказала:

– Що ж, тоді я можу спокійно померти... Ні, не зараз звичайно! А коли підніму ваших діточок. Просто я бачу, що мій син знайшов свою єдину на землі й дуже тому рада. Вітаю, донечко, в нашій сім'ї. А Ви, молодий чоловіче, не стійте там наче чужий. Я знаю, що Ви врятували мого сина й невістку від смерті. Тому цей дім і Ваш так само...

Тепер Тед знову став якимось млявим, як тоді, коли я сповістила його, що буде хрещеним нашого первістка. Він знизав плечима та підійшов ближче. Потім ніжно обійняв маму Дена і я вперше почула, що його голос може тремтіти. Так він не говорив навіть тоді, коли розповідав про свою героїчну жінку:

– Дякую, шановна пані! Ви дуже нагадали мені мою маму. Я навіть злякався, а це зробити доволі важко. Такі схожі! Денисе Задорожний, ти надто щаслива людина і я щиро заздрю тобі. Он які прекрасні жінки будуть оточувати тебе у житті! То познайом мене і з донечкою, будь ласка.

– Котику, Катю! Дай ручку дяді Теду. Він буде нашим частим гостем, бо дуже важливий для твого тата.

Дівчинка застидалася, але послухалась і ручку подала. Тепер мій Ден став ще серйознішим, бо залишив наше з донькою знайомство «на десерт». Він попестив її по голівці й урочисто сказав:

– Катрусю-доню! Бабуня вже казала тобі, що мама поїхала далеко звідси

та побачиш ти її дуже нескоро. А з нами завжди буде ось ця тьотя. У неї дуже красиве ім'я – Сніжана. А ще для твого тата вона найдорожча у житті, так само як ти. Дуже тебе прошу: будь з нею привітною...

Дитина уважно подивилася мені в очі чарівними карими оченятами тата й сказала таке, чого навіть Тед не чекав:

– Тату, а вона замінить мені маму?

Я боялась, що при цих словах Ден випадково випустить її з рук. Адже від слів дитини у нас усіх відібрало мову. А Денис тяжко зітхнув, проковтнув повітря в горлі та тихо сказав:

– Сніжиночко, відповідай! Катруся поставила тобі запитання...

– Богом клянуся: я буду дуже старатись! – затремтіла я всім тілом і, мабуть, повинна була попестити дитя чи поцілувати, як це роблять щирі жіночки. Та я ніколи в житті не була улесливою. Я неймовірно хотіла стати для цього дитяти матір'ю, але позувати точно не могла. Тепер мені знову на очі навернулись сльози, та мудра матуся мого коханого перервала наші душевні стинання й скомандувала:

– Так, досить! Бо зараз жінки почнуть плакати, а нащо воно нам треба? Познайомились – тепер всі за стіл! Прошу до господи. Ми з Катрусею весь ранок готувались. Онучко, злязь з тата, він вже нікуди не дінеться. А родина зібралася до купи!

Вона забрала дівчинку й повела до хати. А Тед здивовано кивнув головою і хитро посміхнувся:

– Ого! Сніжано, тут тобі буде весело. Це твій Денчик наче бальзам на рани, а свекруха – генерал.

– Нічого, Теде. Я з цим справлюсь, – веселилась я і саме тут відчувала себе вдома, серед рідних мені людей.

І тут застїлля нашому польському гостю теж дуже сподобалось. Від щирості та навстіж відкритих душ українських людей, а ще від свекрушиних пирогів з вишнями та сиром, він був здається, в повному захваті. Але забринів його чарівний телефон й мені миттю стало

тривожно. Тед ввічливо перепросив та пішов на вулицю.

Звідти наш янгол-охоронець повернувся доволі серйозним.

– Теде, що там? – не могла я втамувати хвилювання й цікавості.

– Треба готуватись в дорогу, пані Сніжано. Чудо-спадкоємець вже прибув до Варшави й усе готове до слухання заповіту. Чекають лише на Вас.

– Господи! І чому не можна просто жити й радіти? А можна відмовитись, Теде? Хай Янек забирає все. Я ж тільки почала повертатись до світлого життя...

– Сніжано! Я поїду з тобою, – заметушився Ден.

– І я поїду з вами! – скрикнула Катруся та вчепилася в батька. А я почула оте «з вами» та відразу зрозуміла, що в мене тепер є справжня родина й сили для боротьби. Тільки-но донька мого Дена, підсвідомо, об'єднала нас усіх. А це означало дуже просту річ: я поїду до Варшави та буду виборювати маєток того нелюда собі.

Ні, особисто мені звідти ні одна троянда не потрібна. Але я вже точно вирішила, що на просторих газонах для гольфу, в майбутньому, будуть бігати маленькі ніжки діточок, що не знають рідних батьків. Так! Тед пообіцяв мені знайти через свого шанованого боса гарних адвокатів, які «відіб'ють» у дурнуватоного нероби Янека маєток, щоб передати його в муніципальну власність під дитячий будинок.

А ще я буду вимагати залишити основний персонал на роботі в маєтку. Адже й управитель, і кухарка та водії там точно знадобляться. А всю «імперію зла» з продажу нерухомості, без будь-якого спротиву, віддам Янеку. Все одно, не пройде й місяця, як безмозкий п'яниця залишить місту Варшаві всю її нерухомість, а сам в кращому разі повернеться грати на отримані кошти до Лос-Анджелеса. Хоча це вже як йому заманеться!

Розділ 35. Закохана у життя жінка

Дивно знаходитись у місті, де ти народилась, виросла, навчалась, маєш живих-здорових батьків, квартиру та дачу, а сама сидиш в номері київського готелю, як гостя столиці. Але нічого! Колись же воно все виправиться. Зате я більше не замкнута у просторі чужої країни, в «золотій клітці» з катом, якого ненавиділа й боялася. Та виходить, що була я в тому пеклі не марно, бо хочу на прощання з Польщею зробити поправку, гідну нормальної людини.

А мій Ден, після подорожі до Фастова, виглядав неймовірно щасливим. Тепер його чарівні карі очі сліпуче сяяли й промовляли: «Моя родина прекрасна!» І я не заважала йому сяяти, бо й сама відчувала те ж саме.

Перед вояжем до Варшави хазяйновитий коханий зажадав поїздки в його кредитну квартиру, де хлопці з корпорації, ще продовжували робити ремонт. Я страшенно хотіла побачити хрещеного, але часу не вистачило й ми домовились про зустріч після повернення. Янгол-охоронець зрозумів, що в Києві його підопічним абсолютно безпечно та відпустив нас «на волю», а сам залюбки поринув у вивчення історії й пам'яток української столиці.

Наш майбутній дім видався мені дивовижним. Адже це мій коханий чоловік придбав його для родини і в цьому плані нічого не змінилося. Окрім жінки, яка його безмежно кохає та буде опорою й господинею, а ще люблячою мамою його діточок. Здається, доля змилювалась над Денисом Задорожним та внесла в його життя позитивні корективи.

Переліт до Варшави був непомітним, хіба з тією різницею, що летіли ми звичайним пасажирським рейсом, з купою людей на борту. Відразу після посадки Тед знову «одяг на себе плащ мушкетера», заїхав за табельною зброєю та домовився про зустріч з адвокатами колишнього президента. Нас поселив у простенькому варшавському готелі, а після обіду дорогий захисник повів знайомитись уже з юридичними захисниками. Два суворі чоловіки були занадто різними: один молодий та завзятий, а інший – сивий і тихий. Але судячи з їх вигляду, можна було сподіватись на відвоювання хоча б скарбів нації.

Після недовгої ознайомчої розмови, юристи все зрозуміли й пішли

готуватись до вранішньої «битви за справедливість», а ми повернулись в номер готелю. Тед замовив його на якийсь дивне ім'я та запевнив, що ми тут у повній безпеці. Сам поїхав мабуть до лісової хатинки, а нас з Денчиком залишив до завтра відпочивати.

Не можу сказати, щоб я була страшенно зморена, але після душі ми обоє відчували нагальну потребу згадати, що трішки закохані. Адже стрімке життя останніх днів перетворило нас раче на вірних друзів або соратників по боротьбі. В гарному невеличкому ліжку було затишно. Ден оповив мене, як завжди, своїми щирими обіймами і сказав:

– Я скучив. Ми весь час були наче ті роботи. Про щось домовлялись, з кимось знайомились. Я навіть не знаю: як тепер кохатись з такою заможною жінкою...

– А я нагадаю, тобі Денчику. Так само: як у Савані, як у лісовій хатинці, як колись у мене вдома – наче вперше і востаннє у житті. Господи! Скільки ж усього сталося, а ми все одно з тобою найрідніші. Хочу, щоб так було довіку.

– Я теж, більше за все на світі цього хочу, – прошепотів він і потягнувся до кишені брюк. Дістав щось маленьке та продовжив: – Про всяк випадок, щоб завтра тобі було комфортніше битись з тими гадами. Я купив ще до твого від'їзду в ту страшну довгу подорож. Мама зберігала та вірила, що воно згодиться.

Я глянула на його долоню й побачила обручку! Невеличкий сяючий діамант зробив зараз зі мною неймовірне перетворення в ту дівчинку, якою я Його зустріла. Я посміхнулась дурною щасливою посмішкою та марила почути слова чоловіка, що завжди буде найдорожчим у моєму житті. Ден зрозумів і сказав:

– Ти запала в душу моїй матері. Катруся питала: чи станеш ти її мамою? Я теж хочу спитати у тебе, Сніжиночко, дуже давно. Ти будеш моєю дружиною?

– Буду довіку і навіть після смерті я хочу залишатись з тобою там, де б ми не були...

– Чому моя красива жінка вмiє ще й так красиво говорити? Кохана, дай пальчик. Відтепер він завжди буде зайнятий лише моїм подарунком.

Мабуть нікому не треба пояснювати, що я хлипала й не хотiла зупинятись. Це були найщасливіші сльози у всьому моєму житті. Я пригорнула обручку до губ і поцілувала:

– Коханий! Як же я чекала на цю мить. Воно прекрасне, як і ти в мене. А ще ти найкращий на землі. Хочу щастя, хочу діток, хочу тебе...

Ми обоє розуміли, що зараз була одна з найчарівніших миттєвостей у нашому житті й тепер залишалось лише кохати. Ден торкнувся моїх губ і я віддала йому всю свою ніжність, що жила завжди для нього в мені. Потім він цілував все, що хотів, бо це вже була його наречена і тільки він мав повне право на все моє тіло, душу, серце та думки. Господи! Який же він був солодкий і жаданий. Не може жінка відчувати нічого кращого, ніж кохання чоловіка, що дарований їй Богом!

І я знову благала небеса тільки про одне: я страшенно хотiла нашого сина. Але він чомусь поки не бажав чіплятися в мені. Може йому маленькому заважали ті гидкі гормональні пігулки, якими я труїла організм на протязі довгого часу? А може він просто чекав, доки його тато зробить мамі офіційну пропозицію руки? Чи наше майбутнє відповідальне створіння не хотiло заважати моїй завтрашній боротьбі? Але я все одно на Нього вже дуже сподівалась і чекала! Не хочу хвалитись, та зараз мій божественний коханець робив для здійснення нашої мрії такі дива, що я залишу це при собі...

Варшавський ранок був туманним. Тед зателефонував нам завчасно та доповів, що скоро буде на «броньовичку» під вікнами готелю. Ми теж приготувались. Після чарівної ночі кохання, наречені виглядали піднесено сяючими. А на моїй руці сяяв ще й діамант і я відчувала таку силу в собі, що якийсь п'яничка-Янек мені був наче скабка та не більше. Навіть Тед, після ночівлі у лісній хатинці, приїхав свіжим і веселим.

– Ого! Бачу ніч була продуктивною, – розсміявся він. – Що, Дене, вона сказала «так»?

– Теде, як ти все встигаєш побачити? – зачаровано дивилась я на сяючий пальчик.

– Та навіщо мені Ваш пальчик, пані Сніжано! Я все бачу на лиці. То бути весілляю?

– Так, Теде, весілляю бути! Моя Сніжинка сказала «так». А ти скажеш, якщо я запропоную тобі бути моїм шафером? – виспівував мій коханий. Тед навіть на гальма надавив:

– Ти... Ви пропонуєте мені бути шафером на вашому весіллі?

– Теде, ну а кому? Ти ж наш найбільший друг на цій землі, – підтвердила я слова Дена.

– Дякую, друзі! Я вже багато днів свідок вашого шаленого кохання, то чому б ні? Я згоден підтвердити це офіційно.

Наразі я тяжко зітхнула, бо Тед перетнув кордони маєтку клятого покійника й ми зайшли всередину моєї недавньої тюрми. Тут все залишалось, як тоді. Хіба що сам кат був відсутнім, чи може й літав десь у пільмі та нам це було байдуже. Пані Зося витирала слізки і щиро вітала мене та кланялась, наче невільниця. А я обійняла її, як рідну й попрохала не хвилюватись, бо сподівалась на позитивний підсумок зустрічі. Вона, як завжди, перехрестила мене й дякувала поки невідомо за що.

В кабінеті покійного господаря маєтку зібралися всі: адвокат Стеловських, що читатиме заповіт, я з охоронцем та Деном, наші адвокати, навіть Янек сидів у кутку пристойно одягнений та, здається, тверезий. Адвокат відімкнув сейф, дістав конверт, розпакував і почав читати заповіт. Я взагалі не знала, що Вітольд склав його відразу після від'їзду Янека до Штатів. Документ виявився дивним. Мій закоханий дід відписав мені всю імперію нерухомості, маєток, автомобілі й літак, та залишив єдиного сина зовсім без засобів існування на цій землі, мабуть жартома або наперекір долі. Тільки мені все це було абсолютно непотрібне!

Почувши волю тата, синок звичайно висловив у мій бік деякі неприємні думки, але слуги закону швидко втамували його гнів, а потім я чітко і ясно надала всі ті пояснення та вимоги, що приготувала раніше й адвокати зафіксували це документально. Тепер правонаступник татової імперії з нерухомості притих, а коли ми прощались – він попросився поцілувати мені руку й сказав, що ніколи не сподівався на такий перебіг подій. Що маєток йому й даром не здався і він не буде чинити опору тим, хто б тут не жив. Це спрощувало процедуру і скоро відповідні служби закрутили гвинтики таким чином, що дитячому будинку на території маєтку бути! А ще літачок та автомобілі пішли на продаж і допомогли відремонтувати напищені кімнати так, щоб діточкам було приємно й затишно жити тут. Пані Зося з синами залишилась працювати у приюті. Управитель, пан Войцех, вийшов на заслужений відпочинок, щоб гратися з онуками у своїй сім'ї.

Залишалось лише одне: ми з Деном повинні були пройти через весільні церемонії, щоб стати міцною родиною й мандрувати щастям, з непереборною вірою у Коханя назавжди. Так і вийшло. Тед, радісно й піднесено, виконав роль шафера на нашому весіллі. А коли настав день вінчання – передати мене коханому до вітваря повів не хто інший, як мій улюблений хрещений, дядя Гоша, керівник великої будівельної корпорації Києва. Він теж був неймовірно щасливим, що його заповітна мрія здійснилася. Мої батьки були присутні у Володимирському соборі. Мама скидала слізки, а тато тихо гримав у її бік. Так, це мої батьки й вони були незмінні.

І саме головне я залишила наостанок. Пройшло ще трохи часу і я, з божевільною радістю та дякою усім святим, побачила спочатку дві смужечки на тесті, а потім це підтвердив уже звичайний український лікар. Він сказав найважливішу, найжаданішу фразу для щасливої, закоханої у життя і свою родину жінки:

– Так, Сніжано, Ви вагітні. З плодом усе в порядку. Думаю, що народження первістка пройде нормально, без ускладнень...

– Дякую, лікарю! Дякую, Господи! Ні, не нормально, а якнайкраще, бо я чекала цього маленького створіння все своє життя і хочу, щоб воно було найщасливішим серед світів. Адже саме так я наразі себе й відчувала.

А ввечері ми сиділи у свекрухи за столом. І мама Дена напекла смачнющих святкових пиріжків, бо дізналась, що через деякий час вона знову стане бабусею. Її неймовірно щасливий син носив по черзі на руках, то Катрусю, то мене й наразі оті чарівні очі, в які я закохалась з першого погляду випромінювали таку блаженну радість, що просто сліпили всіх. А потім я почула ще одне, чого дуже довго чекала та більше мені нічого було просити у Бога:

– Мамо! Мамо! Дивись тато твій пиріжок спеціально над'їв...

– Господи! Донечко, що ти сказала? – пригорнула я до себе дівчинку.

– Та кажу ж тобі, мамо: тато твій смачний пиріжок надкусив...

– Катрусю! Нехай собі їсть. Ми з тобою й бабусею ще напечемо. Він же у нас повинен бути сильним, адже це наш таточко – найкращий і найголовніший на землі.